

อี:คฟาคอบอง ดวงตา

เรื่องและภาพ ปาทองสีฟ้า

อี:คฟาคบอง ควงตา

เรื่องและภาพ ปาทองสีฟ้า

ศูนย์บริหารโครงการ
มูลนิธิเพื่อการพัฒนาเด็ก
มูลนิธิเพื่อสิทธิมนุษยชน
มูลนิธิเพื่อการศึกษา
มูลนิธิเพื่อสังคม
มูลนิธิเพื่อสิ่งแวดล้อม
มูลนิธิเพื่อสุขภาพ
มูลนิธิเพื่อศิลปวัฒนธรรม
มูลนิธิเพื่อวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
มูลนิธิเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน
มูลนิธิเพื่อความร่วมมือระหว่างประเทศ
มูลนิธิเพื่อสันติภาพ
มูลนิธิเพื่อประชาธิปไตย
มูลนิธิเพื่อสิทธิสตรี
มูลนิธิเพื่อสิทธิเด็ก
มูลนิธิเพื่อสิทธิคนพิการ
มูลนิธิเพื่อสิทธิคนด้อยโอกาส
มูลนิธิเพื่อสิทธิคนกลุ่มเปราะบาง
มูลนิธิเพื่อสิทธิคนสูงอายุ
มูลนิธิเพื่อสิทธิคนพิการทางสติปัญญา
มูลนิธิเพื่อสิทธิคนพิการทางการได้ยิน
มูลนิธิเพื่อสิทธิคนพิการทางการมองเห็น
มูลนิธิเพื่อสิทธิคนพิการทางร่างกาย
มูลนิธิเพื่อสิทธิคนพิการทางสติปัญญา
มูลนิธิเพื่อสิทธิคนพิการทางการได้ยิน
มูลนิธิเพื่อสิทธิคนพิการทางการมองเห็น
มูลนิธิเพื่อสิทธิคนพิการทางร่างกาย

อีกฟากของดวงตา

เรื่องและภาพ : ศิรดา มณีโชติ

วรรณกรรมเยาวชนแนวสมจริงสำหรับเด็ก ๑๐ ปีขึ้นไป

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์ ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๖

ผลงานสร้างสรรค์ในรายวิชา วด ๔๕๑ วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์

หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็ก

ศูนย์การศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

อาจารย์ที่ปรึกษา : ผศ. รพินทร์ (ณ กลาง) คงสมบูรณ์

ขอขอบคุณ : อ. อัจฉรา ประดิษฐ์

อ. ดร. ธันยา พิทยาพิทักษ์

อ. อนุสรณ์ ดีไต้หวัน

อ. พิชญานี นิลรุ่งรัตน์

คำนำ

ผู้เขียนชอบจินตนาการถึงใครอีกคน ที่ไม่ใช่ตัวเอง และจินตนาการว่า หากผู้เขียนต้องสูญเสียส่วนหนึ่งของร่างกายไป จะไม่ยอมเสียส่วนไหน คำตอบคือดวงตา เพราะการมองจินตนาการของผู้คนที่ถ่ายทอดผ่านภาพ เป็นไม่ก็สิ่งที่ทำให้ผู้เขียนรู้สึกมีความสุข

ผลงานนี้พยายามเขียนมากกว่าเล่าด้วยภาพ ผู้เขียนเคยวาดภาพตัวละครและเรื่องราวของฟ้ากับเมฆที่เป็นเด็กตาบอดมานานแล้ว แต่ภาพนี้อาจส่งไปได้ไม่ถึงผู้อ่านทุกคน จึงเลือกที่จะเล่าผ่านตัวหนังสือ ไม่ว่าจะอ่านด้วยสายตา หรือฟังทำนองบอกเล่าต่อกัน แม้ว่าผู้เขียนจะเขียนไม่เก่งก็ตาม แต่หากทุกคนจินตนาการตามได้ และรู้สึกสนุก ก็รู้สึกยินดีอย่างยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

ปลาทองสีฟ้า

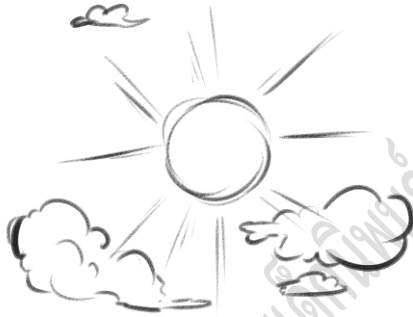
สารบัญ

๑ วันที่ฟ้ากระจ่าง	๑
๒ สายลมบรรจบ	๑๙
๓ วันนี้เมฆเปลี่ยนไปนิดหน่อย	๔๐
๔ ฟ้าร้องในวันสงบ	๖๐
๕ ฝนตก	๗๖
๖ แสงรำไรในเมฆหนา	๙๗
๗ สายรุ้งแสนไกล	๑๑๘

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กในพจนานุกรม ๒๕๖๕

บุคคล สถานที่ และเหตุการณ์ที่ปรากฏในวรรณกรรมชิ้นนี้ ล้วนเป็น
สิ่งที่สมมุติขึ้นโดยประกอบจากการค้นคว้าข้อมูลที่มีพื้นฐานตาม
ความเป็นจริง แต่ในส่วนของแผนผังห้องเรียน กิจกรรมในบางวิชา
การเรียนต่อหลังจบการศึกษา อาจแตกต่างกันไปตามแต่ละโรงเรียน
หรือโครงการ

๑ วันที่ฟ้ากระจ่าง

ยิ่งพระอาทิตย์ขึ้นบ่อยเท่าใด ก็ยิ่งต้องการดวงจันทร์มากเท่านั้น เพื่อเป็นสิ่งกำหนดของวันเวลาที่สว่างเลยได้เพียงแค่นี้

แต่สำหรับเด็กตัวเล็กอย่าง 'ฟ้า' สัมผัสถึงพระอาทิตย์ยามเช้าได้จากความอบอุ่นหรือร้อน เสียงผู้คน และนกร้อง รู้จักกลางคืนผ่านลมเย็น ความเงียบ และเสียงแมลงกลางคืน แต่เขานี้ฟ้าอยู่ในห้องที่มีเสียงเครื่องปรับอากาศ ตัวที่ซุกนอนในผ้าห่มผืนนุ่มทำให้รู้สึกวากลางคืนวันนี้ยังนานอนฝันหวานเช่นเคย ไม่อยากลุกไปไหน สวมตัวไปว่าวันนี้ควรจะตื่นเร็วกว่าเดิมสักนิด

“อือ” ฟ้าครางเอื่อยเมื่อมีแรงดึงฟ้าม้วนหนาผืนโปรดออกจากตัว มีอริ้งฟ้าม้วนไว้แต่ก็ไม่อาจสู้แรงที่ดึงยื้อ เจ้าสัตว์ตัวขนของฟ้าที่ดึงอยู่ที่ส่งเสียงหึง ราวทักทาย “ทำไมมาปลูกเร็วจัง”

ฟ้าสะลึมสะลือ แต่คราวนี้ไม่นานนัก เริ่มได้ยินเสียงนกร้องจากข้างนอกหน้าต่างแผ่วเบา พร้อมกับกลิ่นหอมฉุยลอยมาเตะจมูก พัดความว่างหายไปหมด

วันนี้ต้องกลับไปเรียน

พื้นชั้นบนของบ้านเสียงดังเล็กน้อยจากการย่ำเท้าเร็วของฟ้า ลูกสี่ลูกนอนพับเก็บฟ้าม้วนพอให้เรียบร้อยแล้วลงจากเตียงเพื่อเข้าห้องน้ำ แม้จะรู้แก่ใจว่ารีบไปก็เดี๋ยวล้มหน้าคะมำ เจ้าสุนัขที่มาปลูกที่แรกจึงเข้าไปจับ และคาบไม้เท้าให้เจ้าของ ฟ้ารับมาคลำหาด้านที่ใช้จับแล้วสะบัดไม้ยาวออกอย่างคั่นชิน “ขอบคุณนะ”

สุนัขเห่ารับร่าเริง ก่อนฟ้าจะพาตัวเองเข้าห้องน้ำ ไปตามทางที่คุ้นเคย ทำกิจวัตรของเธอ มือป้อม ๆ หยิบของที่ตัวเองจำได้ว่าวางไว้เปลอนึกกับตัวเอง จำไม่ได้แน่กว่าตำแหน่งที่วางสบู่ แปรงสีฟัน ยาสีฟัน และอื่น ๆ ที่ตัวเองหยิบนั้น อยู่ต่ำกว่าเมื่อเดือนก่อน หรือว่าเท่าเดิม ถ้าหากอยู่ต่ำกว่านั้นคงแปลว่าฟ้าตัวสูงขึ้นแล้วนะสิ แต่ฟ้าคงจะลืมหาก่อน ว่าเดือนก่อนอยู่ต่ำหรือเท่าเดิม

ใช้เวลาอยู่ในห้องน้ำจนสดชื่นให้เนื้อตัวหอมฉุย ก็เดินไป
เปลี่ยนเป็นชุดนักเรียนที่ดูเสื้อผ้า กระดุมแต่ละเม็ดถูกกลัดเข้าอย่างใจ
เย็นที่สุด ผ้าเคยใส่กระดุมผิดทุกช่อง ทำให้ได้ยินเสียงหัวเราะเอ็นดู
ของแม่ แต่วันนี้แม่จะไม่หัวเราะแน่นอน

เสร็จ แล้วจึงหยิบกระเป๋าที่วางไม่ไกลจากประตูห้อง ลงบันได
อย่างระวัง นับก้าว ลงขาทีละก้าว มีอยกจับราวไว้แน่นเป็นนิสัย

“นึกว่าจะกลับทั้งวันแล้วนะเนี่ย แม่ทำทอ دمันกึ่งของโปรดให้
หนูด้วยนะ” น้ำเสียงอบอุ่นของแม่ทำให้ฟ้ายิ้ม อยากรจะวิ่งสิงโลดไป
นั่งโต๊ะทันใดเชียว แม่จะอยากรนอนต่ออีกสักหน่อยแต่ก็พ่ายแพ้กับ
ของชอบ นึกเสียดายที่หากฟ้าตื่นไวกว่านี้ เวลากินข้าวเข้าคงจะนาน
ขึ้น พร้อมหน้าพร้อมตาพ่อ แม่ ลูก เสียงช่องข่าวที่พ่อชอบฟังเปิดไว้
ทำให้รู้ว่าวันนี้เขายังอยู่ที่บ้าน ช่วยคุณแม่ทำอาหารด้วยกัน ฟังจาก
เสียงเท้าเดินที่เคียงคู่

“ให้ฟ้าช่วยได้ไหมคะ” ฟ้าถาม

“แม่ทำงานจะเสร็จแล้ว วันนี้รินน้ำหน่อยสิจ๊ะ” แม่บอก รับทราบ
แล้วฟ้าสาวเท้าเดินไปที่ตู้เย็น หยิบกระบะบอมน้ำและแก้วสแตนเลสที่วาง
ไว้ตรงตำแหน่งประจำ ก่อนที่จะรินน้ำให้พ่อแม่ กะปริมาณน้ำผ่าน
น้ำหนักมือ นับจำนวนวินาทีในใจ ฟังเสียงน้ำไหลค่อย ๆ จนเสียงเบา
แปลว่าใกล้เต็มแก้วแล้วจึงหยุดริน ทำแบบนี้จนครบสามแก้ว

แล้วเด็กน้อยก็หากะป๋องบางอย่างในตู้เย็นต่อ ใช้ไม้เท้า
กวาดหาถ้วยที่วางบนพื้น พบแล้วจึงนั่งยองๆ มือคลำส่วนบนกะป๋อง
แล้วงัดมือขึ้น เปิดเสียงดังป๋อก แล้วเทสิ่งที่อยู่ข้างในใส่ถ้วยนั้นอย่าง
ระวัง ไม่ทันไรที่มีกลิ่นคาวโชยแตะจมูก ก็มีเสียงอึ้งตื่นสี่ขาเข้ามากิน
มือเข้าอย่างเอร็ดอร่อย

“โซฮีร่าเริงดีจัง เพราะลูกคนเก่งเลย”

ฟ้าหันตามเสียงชมทุ่มละมุนของพ่อพร้อมรอยยิ้ม โซฮีเป็นชื่อ
ของสุนัขที่มาปลุกแต่เช้า เติบโตมาด้วยกันตั้งแต่สองปีที่แล้ว ฟ้าจึง
อยากจะทำอาหารเอง เหมือนที่พ่อแม่ก็ทำอาหารให้ได้กินอย่างพร้อม
เพรียง และคราวนี้พวกเขาจะได้ลิ้มรสมือเข้าดังเช่นทุกวัน

...

“เรียนให้สนุกเหมือนตอนอยู่บ้านเลยนะ ระวังตัวด้วยละ แม่จะ
รออยู่บ้าน”

“จะมาหาแม่เป็นคนแรกเลยคะ”

เป็นคำพูดที่แม่พูดส่งฟ้าเสมอทุกวัน ฟ้าแอบอยากแย้งว่าตัวเอง
นั้นก็โตตั้งประถมสี่ แต่ก็ไม่ได้พูดอะไร ส่วนพ่อรีบไปทำงานก่อน แล้ว
ฟ้าจึงเดินไปข้าง

เสียงเครื่องยนต์พุ่งทะยานผ่านเป็นช่วง ๆ บนถนน กับเสียงคน
คุยกลับมาครึกครื้นหลังจากปิดเทอมไปหลายวัน เสียงเพื่อนบ้าน
ทักทายให้เรอกล่าวสวัสดิ์อย่างร่าเริง เด็กตาบอดเดินคนเดียวเป็น
ภาพที่ชวนน่าตกใจในคราวแรก แต่เวลาผ่านไปก็เห็นเป็นเรื่อง
ธรรมดา เดินไปแล้วลมเย็นพัดผ่านแผ่วเบาพาใบไม้ที่ร่วงวิ้งเรื่งราบน
พื้นคอนกรีต กลิ่นหอมดอกไม้อ่อนผลิบานบนรั้วของเพื่อนบ้าน
เหมือนกับมีสิ่งที่เรียกว่าฤดูมาร้องร่าทำเพลงต้อนรับ นับก้าวในใจ
ตามที่โรงเรียนคอยสอนเพื่อให้ติดเป็นนิสัยในการจำระยะทาง แต่
ฟ้าฮัมเพลงตามจังหวะก้าวด้วยเพื่อให้ตัวเองจำได้แม่นยำขึ้น ดูอารมณ์ดี
ปนตื่นเต้นที่จะได้เลื่อนชั้นปีใหม่ มีบางอย่างชวนสะกิดใจชวนรู้สึกได้
ว่าปีนี้อาจจะไม่เหมือนเดิม

เดินไปราวแปดสิบลีส์ก้าว เกือบจะจบเพลง เสียงกริ่งก้องเตือน
ให้นักเรียนเตรียมทำความเคารพหน้าเสาธง ฟ้าสะดุ้งรีบเดินเร็วขึ้น
เสียงยามเฝ้าประตูโรงเรียนทักทายสั้น ๆ พอให้รู้ว่ามาถึงแล้ว

“หนูฟ้า” เสียงของคุณครูผู้หญิงคนหนึ่งเรียกเสียงดัง ฟ้าจึงรีบ
สั่งให้โฮอียุดเดิน เพราะไม่ชินกับการนำหน้าชื่อว่า ‘หนู’

“นี่ครูตัวเอง”

“อ้อ ครูบัวหรือคะ” เด็กน้อยร้องอ้อเมื่อได้ยินชื่อ ครูบัวเป็นครูวิชาศิลปะที่เรียนด้วยตั้งแต่ปีที่แล้ว ก่อนยกมือไหว้สวัสดิ์ “สวัสดิ์ค่ะ”

“ปีนี้ครูเป็นครูประจำชั้นเธอเองจะ ห้องเรียนก็เปลี่ยนเหมือนกัน ตามมาทางนี้ได้เลยนะ” สิ้นประโยค ฟ้ายกมือขึ้น ครูบัวขยับคอกให้เอื้อมจับได้ถนัดพาเดินตาม

การเคารพหน้าเสาธงในวันเปิดเรียนเป็นไปด้วยดี ครูบัวพานักเรียนในชั้นของตัวเองไปที่ห้องเรียน เสียงไม้เหล็กเบาดังไปพร้อมกับเสียงฝีเท้า นักเรียนทุกคนเดินตามทางโดยตะแคงไปด้วย มือลากตามผนังเรียบสีขาว บ้างก็จับราวเหล็กบนผนังตามทางเดิน ฟ้ายกมือเดินเข้าห้องเก่าอีกรอบ ถ้าไม่ใช่เพราะครูประจำชั้นคนเก่าทักว่า “ชั้นป.๔ แล้วยะฟ้า ตั้งใจเรียนนะจ๊ะ”

ฟ้าเดินโดยใช้ไม้เท้านำมาถึงโต๊ะตามที่ครูบอก เดินไปข้างหน้าจากประตูห้องประมาณเก้าก้าว หันซ้าย เดินอีกเก้าก้าวหนึ่ง... หน้าห้องเลยเธอเนี่ย แดมอยู่มุมด้วย ฟ้าคิด มือกวาดทามุมโต๊ะ แล้วเข้าไปนั่งฟังเสียงคนอื่นรอนั่งที่ให้เรียบร้อย ปกติแล้วระหว่างโต๊ะเรียนแต่ละโต๊ะจะมีที่วางกระเป๋า จัดโต๊ะแบบตัวยู ฟ้ายางกระเป๋าเข้าที่ หยิบหนังสือพร้อมเครื่องบันทึกเสียงในกระเป๋ามาวางเพื่อไว้ ฟ้ามักเหม่อ

ลอยบ๋อย และความจำสั้น จึงต้องบันทึกไว้ฟังทีหลัง แล้วฟังเสียงว่าจะมีใครนั่งข้างกันหรือเปล่า ปรากฏว่าไม่มี ฟ้าทำเอาแปลกใจ

นักเรียนตกทายกันอื้ออึง บ้างก็เป็นเสียงคนที่ฟ้ารู้จักแต่ไม่สนิท บ้างก็เพิ่งจะได้ยินชื่อ เพราะเปลี่ยนห้องใหม่ เพื่อนฟ้าบางคนก็อยู่อีกห้อง ไม่ก็ย้ายโรงเรียน คุณจ้อไม่ทันไรคุณครูก็ปราม ก่อนจะมีเสียงรองเท้าก้าวเข้ามาในห้อง ก้าวไม่สม่ำเสมอแถมเข้าไปหน่อย

“สวัสดีวันเปิดเทอมนะคะนักเรียน ชั้นป.๔ กันแล้ว คิดถึงวันเปิดเทอมใหม่” นักเรียนบางคนหัวเราะแห้งเนียนกับเสียงตอบฉะฉานของคนที่ยากมาเรียน เช่น ‘คิดถึง’ ‘คิดถึงมาก’ พร้อมลากเสียงยาวอย่างอารมณ์ดี ฟ้าก็เป็นหนึ่งในคนที่อยากมา เพราะได้เจอเพื่อน บวกกับชอบทำกิจกรรมอยู่แล้ว แต่เนื้อหาที่ได้เรียนจะชอบไหมก็แล้วแต่วิชา

“นิวเทอมนิวมี่ แล้วเทอมนี้เรามีนิวเฟรนด์ด้วยนะ” สิ่งที่ครูบัวพูดทำให้นักเรียนในห้องเริ่มตื่นเต้น เพราะนักเรียนใหม่ในโรงเรียนแห่งนี้ไม่ได้มาทุกเทอมหรือทุกปี โรงเรียนเป็นเพียงโรงเรียนเล็ก ๆ และมีคนน้อย ทุกความสนใจพุ่งไปยังสมาชิกใหม่กันหมด ครูบัวหันไปพูดกับใครบางคน เจ้าของเสียงก้าวที่ไม่สม่ำเสมอ “แนะนำตัวเลยจ๊ะ”

“...”

ทุกคนเงียบ จนได้ยินเสียงคุยของนักเรียนจากอีกห้องที่อยู่ติดกันแทน

“...”

“ชื่อ...เมฆชะ” เสียงนั้นเบาและสั้น แต่อย่างน้อยก็ดังพอจะให้คนนั่งแถวหน้าได้ยินชัด แต่แถวหลังไม่ได้ยินแล้วซุบซิบกัน ทว่าครูบาสังเกตได้ถึงความกดดันของเด็กใหม่ และเวลาที่ใกล้จะเริ่มคาบเรียนแรกแล้ว จึงพูดต่อ

“...จะ เมฆจะมาเป็นเพื่อนของเรานับจากนี้ไป ดีกับเพื่อนไว้นะ”

“ครับ/ค่ะ” สิ้นเสียงนั้น คุณครูพาเมฆเดินไปส่งที่โต๊ะประจำตัว ไม่ลืมที่จะบอกให้เมฆนับก้าวเท่าตัวเอง เสียงนั่งเก้าอี้ดังเอี้ยดซ่าง ๆ ฟังนั่นเอง รอนจนได้ยินเสียงกระเป่าเก็บเข้าที่ ก็ไม่รอช้าที่จะทักทายเพื่อนใหม่

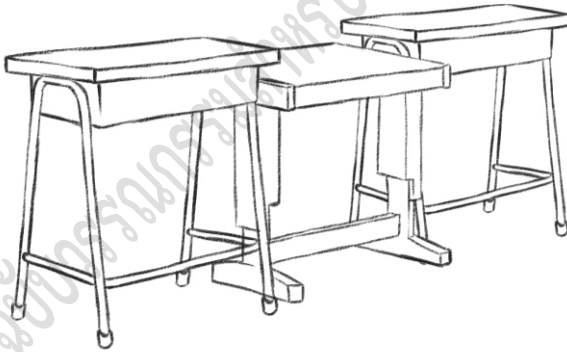
“หวัดดีนะเมฆ” เสียงใสของฟ้าทักทาย อีกฝ่ายเงียบอยู่อึดใจหนึ่งหรืออาจนานกว่านั้น

“สวัสดี” พอนั่งใกล้แล้วก็ได้ยินน้ำเสียงสุภาพชัดเจน ฝ่ายที่ทักทายก่อนยิ้มแยม แม้เสียงของเพื่อนใหม่จะเบาหวิว และรู้ว่าต่างคน

ต่างมองไม่เห็นหรือกว่าใครทำหน้าที่แบบไหน แต่นี่รู้สึกดีใจที่เพื่อนใหม่
ไม่ได้กระด้าง

“ฉันชื่อฟ้า นั่งอยู่ข้างนี้นะ อยากให้ช่วยอะไรก็บอกได้เลย”

“อ้อ” บทสนทนาจบเรียบง่ายเสียจนฟ้าไม่รู้ว่าจะพูดอะไรต่อ
แต่แล้วทั้งเวลาแนะนำตัวนักเรียนคนเดิมในห้อง แนะนำเกี่ยวกับคาบ
เรียน กิจกรรมของเทอมนี้อีกนิดหน่อย และแล้วคาบเรียนกลับวิ่งเข้า
มาตัดบทสนทนาไปดื้อ ๆ จนไม่มีช่องว่างให้ได้คุยต่อ

คาบเรียนภาษาไทย หยิบหนังสือที่แจกให้ไปอ่านตามที่ครู
กำหนด เป็นเรื่องสั้นตอนเดียวให้นักเรียนรู้สึกผ่อนคลายก่อนเข้า
เนื้อหาที่ยากขึ้นในครั้งหน้า ปุ่มนูนเล็กหลายปุ่มรวมกันเป็นรหัสอักษร
เบรลล์บนกระดาษ นักเรียนไล่นิ้วมือสัมผัสทีละคำ ประกอบกันกับครู

อ่านออกเสียงเพื่อให้รู้ว่าอ่านถึงไหนแล้ว แล้วก็สุ่มเรียกชื่อมาตอบ คำถามสั้น ๆ

“ตามทันหรือเปล่าเมฆ” เสียงคุณครูภาษาไทยเอ่ยไม่ไกลจากข้างโตะฟ้าสัก ไม่ได้ยินเสียงตอบกลับมาเลยสักนิด แต่เหมือนคุณครูจะเข้าใจโดยไม่ต้องพูด เพราะแค่แสดงออกด้วยการพยักหน้าก็พอ

“ถ้าใครไม่ทันตรงไหนบอกได้เลยนะนักเรียน”

ทั้งคาบนี้และหลังจากนั้น คุณครูแต่ละคนแวะเวียนหาคนที่นั่งข้างฟ้ามากกว่าคนอื่นนิดหน่อย เพราะเป็นเด็กใหม่ ฟ้ายังไม่รู้ว่าเด็กใหม่สงสัยตรงไหน ทำให้ถึงมีคนท้วงเรื่องที่เมฆอ่านหนังสือไม่ทัน และไม่ถามเพื่อนเลย เวลาตอบคำถามเสียงของทุกคนดังก้องในห้องเล็ก เสียงของเมฆจะเบาสุด หากฟ้าไม่ได้ยินเสียงเปิดหนังสือ คงนึกว่าเมฆแปลงร่างเป็นก้อนหินไปแล้ว

เสียงออดเที่ยงวันดังลั่น คาบเช้าที่มีเพียงการเรียนทฤษฎี ทุกคนไม่รอช้าที่จะลุกไปที่โรงอาหาร หน้าห้องมีเสียงคล้ายวิ่งจนครูเตือนระวังไม่ให้ชนเพื่อน เด็กคนหนึ่งเข้ามาในห้อง ร้องเรียกชื่อ “ฟ้า ฟ้า ไปกินข้าวกัน” เสียงของธารเพื่อนสนิทของฟ้า ดังลั่นอย่างเคย ไม่วายเสียงเท่าพร้อมไม้เท้าแตะแตะมาหาฟ้าเรื่อย ๆ ฟ้าหันตามเสียงพลางลุกขึ้นยืน กำลังจะเดินไปก็ชะงัก

“เมฆไปด้วยกันไหม” ฟ้าถามเพื่อนใหม่ที่น่าจะยังไม่เดินไปไหน แต่แล้วเมื่อผ่านไปสักพักก็ไม่มีเสียงตอบกลับจนธารสงสัยว่าฟ้ากำลังรอใครอยู่ ถึงจะเรียกครั้งที่สองก็ไม่ได้ยิน ฟ้าจึงตัดใจแล้วไปโรงอาหารอย่างฉงน โดยไม่รู้ว่าจะจริง ๆ แล้วเมฆไม่ได้ไปไหนเลย เขานั่งกินข้าวกล่องที่ห้องคนเดียว

ถึงบ่ายฟ้าก็ได้ยินเสียงเพื่อนข้างตัวเองกลับมา นั่ง ราวเพิ่งไปทะเลเห็นเดินอากาศยามตะวันโด่ง “ไง ข้าวอร่อยไหม”

“อือ” เมฆตอบเพียงสั้น ๆ แต่ความห่างเหินนั้นมากกว่าคำพูด หนนี้ฟ้าก็ไม่ได้ถามอะไรเพราะคุณครูภาษาอังกฤษเข้ามาสอนแล้ว ทุกอย่างไม่ต่างอะไรจากช่วงเข้ามานัก แม้คุณครูคนนี้จะเป็นคนช่างพูดขนาดไหน ไม่นึกที่จะใส่ใจเด็กใหม่เช่นครูทุกคน แต่ว่าก็เพียงครั้ง สองครั้งแรก ครูรู้ว่าเมฆตามช้ากว่าคนอื่น แถมยังพูดเบาจนเกือบ ไม่ได้ยิน

“เมฆเก่งจริง ๆ นะ คราวหน้าเมฆเก่งขึ้นแน่” คุณครูชมให้ เป็น กำลังใจ

บ่ายคล้อยถึงสองคาบสุดท้าย ทุกคนไปยังห้องดนตรีกัน ฟ้ารอ ออกจากห้องเป็นคนสุดท้ายจนถูกครูเรียก รอดูว่าเมฆจะไปถูกทาง ไหม แล้วค่อยตามหลังไปเหมือนทหารระวังหลังให้ (ในความคิดฟ้า) ขบวนแถวของห้องฟ้าไปช้านิดหน่อย แต่ก็มาถึง คาบนี้ดูเน้นคุยเล่น

สนุก ๆ เหมือนละลายพฤติกรรม หลายคนก็อยู่ที่นี่มานานแล้ว คุ่นหน้า
ค่าตาทั้งนั้น แต่ใครเล่าจะไม่ชอบความผ่อนคลายนี้ ทั้งถามไถ่เวลาปิด
เทอม หรือเพลงฮิตช่วงนี้ที่เด็ก ๆ ติดหู

“มีใครชอบเล่นเครื่องดนตรีอะไรบ้าง เล่าให้ครูฟังสักคนสิจ๊ะ”

“ฟ้าชอบเล่นเปียโนค่ะ” เด็กผู้ร่าเริงคนนี้ไม่พลาดที่จะตอบ ยิ้ม
ร่าพร้อมมือป้อนที่โบก ๆ จนครูหัวเราะ และบอกให้ลดมือลง ส่วนคน
อื่นก็ชอบดนตรีต่างกันไป กลองบ้าง หรือไม่ได้ชอบอะไรก็มี
จนกระทั่ง

“แล้วเมฆล่ะจ๊ะ ชอบเล่นอะไร”

ไม่มีเสียงตอบ แต่ครูก็เข้าใจและไม่ได้ว่าอะไร

“ถ้าอย่างนั้นเมฆมีเครื่องดนตรีที่อยากลองเล่นสักครั้งในชีวิต
ไหมจ๊ะ” ครูถามพร้อมเว้นช่วงอีกประโยค “หรือร้องเพลงดีกว่า”

“เสียงเมฆเพราะนะค่ะ” ฟ้าโผล่ขึ้น เมฆแอบสะดุ้งโหยง
“เออ...หนูได้ยินตอนเมฆตอบคำถามครูในห้องค่ะ ถึงเสียงจะเบาไป
หน่อย”

“จิ้งหรีด” คุณครูพยักหน้า แอบหัวเราะเอ็นดูที่เพื่อนตอบแทน หากแต่มีเสียงหัวเราะจากเด็ก ๆ หลังจากได้ยินประโยคที่ว่า ‘ถึงเสียงจะเบาไปหน่อย’ ครูเห็นเมฆที่อับอายจนหน้าเสีย จึงรีบพูดต่อ “ไม่ต้องห่วงไปหรอก สักคาบสองคาบเดียวก็ได้ร้องกันทุกคน ไม่เพราะก็ต้องร้องใหม่” คำพูดหยอกเล่นทำนักเรียนหลังเย็นวาบถ้วนหน้า

ตกเย็นแล้ว ทุกคนกลับห้อง คราวนี้ฟ้าผ่าหัวแถว เดินชบวน คล่องไปยังที่นั่งตัวเอง เก็บกระเป๋า “เมฆ ไปเล่นกัน”

“...ไม่เป็นไร” อีกฝ่ายตอบแทบจะทันที ไม่ได้หวั่นแต่หน้าใจหาย “พอรออยู่” เมฆกระซิบกระป๋า แล้วออกไปโดยไม่รอการตอบกลับ ในวินาทีนั้นฟ้าเริ่มรู้สึกว่ามันนี่ตนคงทำอะไรผิดไป ครั้นจะเดินตามก็ไม่ทัน ทั้งห่างท่ามกลางเสียงนักเรียนห้องอื่นที่ทยอยออก เมฆเดินห่างออกไป กลมกลืนกับเสียงเท้าของผู้คน จนแยกไม่ออกว่าเสียงไหนเป็นของเขา

...

วันที่สองของการเปิดเทอม เช้านี้ฟ้ามาเร็วกว่าปกติจนคุณครู บัวยังแปลกใจ เป็นเวลาก่อนเริ่มเคารพหน้าเสาธงตั้งชั่วโมงกว่า ก่อนฟ้าพาดตัวเองนั่งนิ่งที่โต๊ะเรียน ไม่สนใจใคร

เวลาผ่านไป นักเรียนหลายคนเริ่มทยอยมาถึง วางกระเป๋า ก่อนไปหาเพื่อน หรือทำธุระ เสียงเดินครึกครื้นเหมือนกลองคลอไปกับเสียงสนทนา ฟ้ายังอยู่กับที่ เจียบกว่าปกติ ทว่าขณะนั้นเองหุบถึงเสียงก้าวเดินช้า ชยับใกล้โตะข้างตัวเอง กำลังเลื่อนเก้าอี้ แล้วฟ้าก็ลูกพรวด

“เมฆ!” ฟ้าลั่นเสียงดัง จนเสียงเลื่อนเก้าอี้หยุด ตามด้วยเสียงหายใจเฮือก แล้วก็ตกเข้าสู่ความเจียบ โดยไม่รอให้เมฆพูด ฟ้าก็รีบบอก “ฟ้าขอโทษ”

“หือ” เด็กคนนั้นอุทาน ก่อนถามเสียงตื่น ๆ “ขอโทษทำไม”

“ก็เมฆไม่อยากคุยด้วยไง” คนถูกถามรีบตอบ น้ำเสียงไม่ได้สั้นตาม แต่อ่อนลงอย่างเห็นได้ชัด “เมื่อวานฟ้าไม่ได้พูดอะไรที่ทำให้เมฆไม่ดีใช่ไหม”

คราวนี้เมฆยังคงอ้าอึ้ง จะตอบก็ตอบได้ง่ายมาก แต่พอรู้เหตุผลอย่างนั้นแล้วก็อดรู้สึกผิดไม่ได้ “ไม่” เมฆเริ่มตอบ “เราเขิน แต่เราไม่ได้โกรธนะ”

“ไม่โกรธเหรอ”

“แต่ไม่รู้จะพูดอะไร มัน...” เมฆสารภาพเสียงเบาด้วยความวิตก พยายามจะพูดต่อแต่คำพูดว่า ‘ไม่เป็นไร’ หรือ ‘เราสิที่ต้องขอโทษ’ กลับติดชะงักในคอ

ฟ้านิ่งฟังโดยไม่ซักไซ้ กลัวว่าจะมากเกินไปจนทำให้ เพื่อนรู้สึก ผิด ฟ้าบอกตัวเองว่า ‘ให้เวลาเพื่อนเขาสี’ แล้วรอจนได้ยินเสียงจากอีก ฟาก

“...ชื่อฟ้าใช่ไหม” คำตอบดันกลายเป็นคำถาม

“อือ”

“เราไม่ได้โกรธหรือกลัวฟ้า” เมฆตอบ พลังกุ่มมือตัวเอง “เรา ชอบอยู่คนเดียว พอมีคนถามก็ไม่อยากพูด และ...เพิ่งเข้าโรงเรียน แบบนี้ครั้งแรกด้วย”

ฟ้ารู้สึกตงใจกับคำว่า ‘โรงเรียนแบบนี้’ ในหัวก็เริ่ม ปะติดปะต่อถึงประสบการณ์ที่ฟ้าเคยได้ยิน ของคนที่เพิ่งมองไม่เห็น ก่อนจะกลืนความสงสัยเดิม ๆ ที่เคยคิดลงคอ “แล้วกลัวที่นี้ไหม” ฟ้า ถามอีกอย่างพลาจรอโดยไม่คาดคั้น

เมฆเจียบไปสักพัก ไม่ได้คาดคิดว่าจะถูกถาม “ไม่รู้สิ” เมฆพูด
“เราไปอยู่ที่อื่นก็รู้ว่าดีหรือเปล่า มีแต่ที่นี่ แต่เราจะเจอเพื่อนเก่า
ไม่ได้ และเรา...ไม่อยากจะให้เพื่อนหรือใครเหนื่อยเพราะเราตาบอด”

ความมืด ‘บอด’ เป็นสิ่งที่เมฆไม่อยากจะเจอ การที่ตัวเองเป็น
ภาระ เป็นคนที่ช่วยเหลือตัวเองลำบาก และซ้ำ มันทำให้เขาใช้ชีวิต
อย่างเดิมไม่ได้อีกตลอดไป

ฟ้าได้ยินก็เจียบไปพักหนึ่ง “ไม่หรอก คนเราเกิดมาก็ต้องมีคน
เลี้ยงดูทั้งนั้น ไม่มีใครเก่งแต่เกิด”

“เรารู้” เมฆถอนหายใจ

“พวกเราตาบอดก็จริง แต่เพราะอย่างนี้เราถึงมาอยู่โรงเรียน
คนตาบอดไง” เสียงของฟ้าเริ่มรำเริง ขวนให้พ่อจนคลายบ้าง “ทุกคนก็
ต้องเรียนรู้ จะบอดหรือไม่บอดอะไร แต่เพราะเรียน ถึงได้เก่งขึ้นไง”

เมฆฟังแล้วคิดตาม เป็นเรื่องจริงที่ว่าเพราะเขาไม่รู้จักการใช้
ชีวิตอย่างคนตาบอด จึงต้องมาเรียน เมฆเคยคิดจะเรียนโรงเรียนเก่า
แต่นึกอย่างไรก็ไม่ออก พ่อของเขาก็คงคิดเหมือนกัน

“คนอื่นลำบากใหม่ก็น่าจะใช่ แต่เขาเต็มใจนี่ พ่อเคยบอกฟ้าว่า
เพราะรู้ว่าความลำบากเป็นยังไง เราเลยต้องเรียนเยอะ ๆ เพื่อจะได้

ช่วยตัวเองกับคนอื่นได้ไงล่ะ” ฟ้าพูดต่อ “เพราะงั้น เมฆไม่ได้ทำให้ใครลำบาก แต่ฟ้า แล้วก็คุณครู อยากช่วยเมฆไงล่ะ”

เมฆฟังพลางคิดตาม สิ่งที่ฟ้าพูดมาก็ถูก หากเขาไม่ยอมทำให้ใครลำบาก เขาคงต้องพยายามเก่งกว่าเดิม จะได้ใช้ชีวิตเองได้ ถ้าหนีมากกว่านี้ คนอื่นจะลำบาก

แม้ว่าเมฆจะยังนึกภาพตัวเองตอนโตเดินไปทำงาน เดินไปเที่ยวที่นั่นที่นี้ทั้งที่ตาบอดไม่ออก หรือแม้แต่นึกว่าตัวเองจะมีความสุขได้อย่างไร เมื่อร่างกายไม่สมบูรณ์

“เมฆเคยมองเห็นไข่ไหม” ฟ้าถาม เมฆสะดุ้งแล้วรีบตอบ

“ไข่- เดียวนะ รู้ได้ไง”

“เดา” ฟ้าตอบพลางหัวเราะ ฟ้าแค่เคยเจอคนตาบอดทีหลังมาก่อน เป็นรุ่นพี่ที่เรียนจบไปนานแล้ว “มีเรื่องเยอะแยะที่ฟ้าอยากรู้จัก แต่ฟ้านึกภาพไม่ออก เมฆจะเล่าได้ไหม”

“อืมม” เมฆคิดในใจ “ก็ถ้าเราเคยเห็นมันนะ... ให้ช่วยแค่นี้เองหรือ”

“สำหรับฟ้า เมฆไม่ใช่คนที่เหมาะกับคำว่า ‘แค่’ หรอก” ฟ้ายิ้ม
คนเดียว เพราะไม่รู้ว่าเมฆทำหน้าที่อย่างไร “ฟ้าจะได้พาเมฆเดินดู
โรงเรียนถูกด้วย”

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์ ๒๕๖๖

๒ สายลมบรรจบ

หลังเข้าวันนั้น เมฆได้ยินเสียงฟ้าตกทลายทุกครั้ง จะตอนเช้า
พักเที่ยง แม้แต่ตอนที่เหมือนฟ้าอ่านใจได้ว่าเมฆกำลังสงสัย หรือมี
ปัญหาอะไรอยู่ ความรู้สึกนี้ทั้งโล่งใจ และเกรงใจเป็นอย่างมาก ในใจ
รู้สึกว่าเขาอยากจะอยู่ด้วยตัวเองมากขึ้น แต่ลำพังก็คงต้องพึ่งพาคน
ที่นี่ ถึงจะแค่นี้คนเดียว แต่คนที่รู้จักโรงเรียนและอายุพอ ๆ กับเขา
ตอนนี้ก็คือฟ้าเพียงคนเดียวที่เขาวางใจ

“เราจะเดินเลียบตามกำแพง เอามือข้างหนึ่งแปะผนังแล้วนับ
ก้าวในใจ” คำพูดของฟ้าปิดไล่ความคิดของเมฆ เพราะหลังทั้งคู่กินมือ
เที่ยงเสร็จเรียบร้อย ฟ้าพาไปที่ต่าง ๆ ในโรงเรียนทันทีตามที่เคย
รับปากไว้ “เวลามีเสา หรือใกล้เสี้ยว ที่พื้นจะมีปุ่ม ๆ ขึ้นรอบ ๆ เสา ใช้
ปลายไม้เท้าแตะดูสิ”

เมฆแปลกใจ ไม่เคยรู้ว่ามီးอะไรรอบโคนเสาด้วย เพราะที่ผ่าน
มาจะพึ่งพาคณครุ มันจะไม่สะดุดล้มหรือ แต่ลองเอาไม้เท้ากวาด ๆ ก็
สะดุดกับสิ่งขรุขระเป็นปุ่มนูนเตี้ยบนพื้น ไม่สูงพอทำให้สะดุด แต่ก็
มากพอจะเป็นสัญญาณเมื่อไม้เท้าหรือก้าวโดนมัน เมฆนึกพิศวงใน
ใจก่อนจะพูด “เจอแล้ว”

“โรงเรียนอื่นมีแบบนี้ไหม” ฟ้ำถามอย่างตื่นเต็น

“อืมม เท่าที่เราเคยไปก็ไม่มี แต่คำถามมุกำแพงก็เจอแล้วก็
ได้” เมฆเว้นช่วง “แต่ตอนพ่อเราขับรถมီးอะไรคล้ายอย่างนี้นะ เหมือน
พื้นถนนคอนกรีตที่มีเส้นพาดถนนหลายเส้น เวลารถผ่านทำให้ล้อรถ
สั่นเป็นเสียงเบา ๆ เตือนให้รถชะลอ”

“อ้อ อันนั้น” ฟ้ำนึกออก เวลานั้นรถของคุณพ่อ หรือทาง
โรงเรียน บางทีจะได้ยินเสียง ‘ครีน ครีน’ แล้วรถจะสั่นนิด ๆ “ตรงนั้น
มีม้าลายนอนอยู่หรือเปล่า”

“ไม่” เมฆตอบ “จะไปในอนได้ไง”

“ก็ที่ถนนมีทางม้าลายไง แต่ไม่เคยได้ยินมันร้องเลย ถ้าตรงที่
ทำให้รถสั่นมีเสียง ม้าลายอาจจะอยู่ก็ได้”

“ถ้ามีม้าลายจริง ม้าลายก็เจ็บสิ”

“จริงด้วย งั้นทางม้าลายก็ไม่มีม้าลายนะสิ” ฟ้าหัวเราะรำ มีเมฆที่ยืนงอยอยู่ในหัวของเมฆคิดด้วยซ้ำว่าประเทศไทยไม่มีม้าลาย ถ้าไม่หลุดจากสวนสัตว์

ไม่ทันไรฟ้าก็ถามต่อ “บันไดเมฆขึ้นได้ไหม”

“คิดว่าได้ ถ้าค่อย ๆ เดิน” เมฆคิดทวนก่อนตอบ แต่นึกแล้วก็กลัวตกบันไดกว่าเดิม

“ชั้นสองนอกจากห้องสมุดก็มีห้องทำการบ้าน ตรงนั้นสงบดีแล้วยิ้มสเลทกับสไตส์ได้นะ” ฟ้าหมายถึงเครื่องมือเอาไว้เขียนอักษรเบรลล์ สเลทเป็นเครื่องมือช่วยเขียนให้ตรงบรรทัด มีหลุมตามตำแหน่ง ให้ใช้สไตส์หรือตัวที่ใช้กดกระดาษกดให้เป็นหลุม เมฆรู้จักอุปกรณ์พวกนี้แล้วก่อนเข้าเรียน แต่พอพูดถึงการบ้านก็เริ่มท้อ เพราะเขียนในชั้นเรียนก็ลำบาก เวลานี้กว่าตัวนี้เขียนอย่างไร

“แล้วก็มีอีกหลายห้องเรียนเลยละ ห้องศิลปะ ดนตรี ห้องแสงห้องฟังเสียง ห้องสัมผัส แล้วลมหายใจก็มีหลายอย่างเยอะเยอะไปหมด”

“ห้องแสง สัมผัส กับหายใจมันเป็นยังไงนะ” เมฆถาม ถ้าเป็นห้องเสียงยังพอนึกออก คนตาบอดต้องฟังประสาทสัมผัสอื่นแทนตา

เสียงก็แยกแยะว่าเสียงของอะไร หรือระยะเวลาที่มาเสียง แต่แสงเป็น
สิ่งที่น่าสงสัยสุด ๆ แล้วว่าจะใช้อย่างไรได้

“อ้อ ก็ห้องแสงสำหรับคนที่ยังมองเห็นนิดหน่อย เป็นภาพมัว ๆ
เพื่อนอีกห้องของฟ้าเห็นแบบ...เลื่อนรางมั้ง” ฟ้าเว้นช่วงคิดเพราะจำ
คำเรียกไม่ค่อยได้ “ธารเล่าว่าครูจะฉายแสงให้แยกสีและความสว่าง
ให้ดูได้ว่าข้างหน้าเป็นอะไร ๆ ก็จะไม่ต่อแสงขึ้น และแยกแยะสีดีขึ้น
บางคนเก่ง ๆ ก็ไม่ต้องใช้ไม้เท้าเลยก็ได้”

เมฆเกือบอ้าปากถาม ‘แล้วฟ้าเห็นแบบไหน’ แต่ก็นึกได้ว่าคงมีด
สนิทเหมือนตัวเอง ไม่งั้นฟ้าคงไม่ฟังไม้เท้า และคงไม่ถามถึงภาพที่ไม่
เคยเห็น มีเสียงลากไม้เท้า หรือเคาะปลายไม้กับพื้นเป็นระยะ ๆ จาก
เด็กหญิงราวอยู่ไม่สุข

“ห้องสัมผัสก็จะเป็นรูปวัตถุต่าง ๆ ให้เราจับ ให้เรารู้จักเสียง
เวลานั้นโดนเราเขย่า ได้รู้รูปทรง หรือรูปร่าง พวกสัตว์ก็ด้วย เป็น
ตุ๊กตามาให้ เหมือนจริงสุด ๆ หมาที่บ้านฟ้าก็หน้าเหมือนตุ๊กตาทหมา
เลย แต่ของฟ้าตัวใหญ่กว่าเยอะ” ฟ้าเล่าต่อ “ห้องหายใจก็...เราจะได้
เลียนแบบหมานะ”

“หือ” เมฆทำหน้าฉงน “หมายถึงดมกลิ่นหรือเปล่า”

“ใช่ ๆ คิดว่าเป็นชื่อนี้แหละ” พุดแล้วฟ้าก็หัวเราะแห้ง “ก็เอาไว้
ดมกลิ่นหลาย ๆ อันที่ครูทำมา กลิ่นควันบ้าง อะไรแปลก ๆ บ้าง เพื่อ
เราเจอกลิ่นนั้นจะได้ไหวตัวทัน แต่ก่อนฟ้าแข่งทายกลิ่นกับเพื่อนด้วย
นะ... ทีนี้ถ้าเมฆอยากไปห้องไหนแต่ฟ้าไม่อยู่ จะลองถามทางเลยก็ได้”

“พุดลอย ๆ ใส่อากาศเลยหรอ”

“ใช่ ถึงไม่เห็น แต่เรายังได้ยิน ฟ้าก็ตะโกนหาเพื่อนบ่อย ๆ”

“...แล้ววันนี้ไม่ไปหาเพื่อนหรอ” เมฆเริ่มสงสัยเมื่อฟ้าพุดถึง
เพื่อนทุกครั้ง แอบเกรงใจที่ต้องรบกวนอีกฝ่ายโดยไม่จำเป็น

ฟ้าเงยไปพักหนึ่ง “งั้น ไปหาเลยไหม” ฟ้าชวนทันที “ฮารเขา
ใจดี เรียนอยู่อีกห้องคงอยากเจอเมฆด้วย แถมเขาเก่งวิชา O&M ด้วย
นะ จะได้ช่วยสอนเมฆไง”

“อ้อ...” เมฆแอบกังวลเมื่อได้ยินชื่อวิชา แต่ฟ้ามองไม่เห็นสีหน้า
ของเขา ก่อนจะพาเดินในโรงเรียนต่อ

...

ช่วงบ่ายเป็นไปอย่างเรียบง่าย วิชาวิทยาศาสตร์และสังคมเป็นวิชาที่เมฆดูจะมีส่วนร่วมมากกว่าวิชาทางภาษาอย่างเห็นได้ชัด ตอบคำถามได้หลายหน ฟ้าแค่อดเสียวไว้ แล้วนั่งฟังจนเหมือนหลับ พอครูถามก็ต้องเรียกซ้ำเพราะกำลังคิดอะไรไปเรื่อย

คาบสุดท้ายของวันเป็นวิชาศิลปะ เมฆแปลกใจว่าที่โรงเรียนตาบอดมีเรียนศิลปะ ยิ่งประหลาดใจว่าวิชานี้ให้วาดรูปด้วย นึกว่าแค่จะปั้นดินน้ำมันหรือดินเหนียว หรือฟังความรู้ประวัติศาสตร์ศิลป์

“ข้างหน้านักเรียนทุกคนมีถ้วยอยู่สิบสองใบ จับทีละถ้วยจากแถวหน้าตัวเองไปถึงอันสุดท้ายนะจ๊ะ” จนได้ยินครูบ่าวบอกให้ยกดมทีละสี ตอนแรกเมฆกลัวเพราะสีพวกสีโปสเตอร์จะมีกลิ่นเคมี แถมทำให้

รู้สึกหายใจไม่ออก แต่ลองเอื้อมไปหยิบแก้วชาयสุดมาดมบ้าง ก็ต้อง
แปลกใจเมื่อกลิ่นนั้นกลับเป็นกลิ่นดอกมะลิ หอมบริสุทธิ์ และโล่งจุก

“อันนี้สีชาวมแล้วรู้สึกหอม แล้วก็โล่งดีไหม” เสียงนุ่มของ
คุณครูบัวกล่าวอย่างอารมณ์ดี “ตามหลักแล้ว สีแต่ละสีจะให้
ความรู้สึกต่างกัน สีแดงทำให้ดูร้อน มีความรุนแรง สีส้มจะทำให้
รู้สึกจิตใจดี แต่ว่าในที่นี้ เราจะใช้กลิ่นในการบอกอารมณ์ความรู้สึก
แทน ดังนั้นคาบแรกของวิชานี้ คุณครูอยากให้นักเรียน วาดภาพตาม
ความรู้สึกตัวเองตอนเปิดเทอมหน่อยจ๊ะ”

พอครูบัวบอกโจทย์แล้ว นักเรียนทุกคนก็เริ่มวาดผลงานของ
ตัวเอง ครูบอกให้เมฆลากนิ้วเช็กดูขนาดกระดาษตรงหน้าก่อน ค่อย
เลือกสีมาใช้ เมฆทำตามนั้น แต่ก็คิดไม่ออกว่าจะวาดอะไร เล่า
ความคิดออกมาเป็นภาพยังไง เวลาส่วนใหญ่จึงมักจะไล่หยิบที่ละสีมา
ดมด้วยความสนุกปนประทับใจ ว่ามีวิธีวาดแบบนี้บนโลกด้วย แต่ละ
กลิ่นเป็นกลิ่นของธรรมชาติ ให้ความรู้สึกหลากหลายต่างกันไป และ
เชื่อมโยงกับภาพสีที่ตัวเองนั้นเคยเห็นมาก่อน อยากรู้ว่าแต่ละสีจะมี
กลิ่นแบบไหน

“เมฆวาดอะไรเธอ” ฟ้าที่นั่งข้าง ๆ ถามอย่างสนใจ

“ก็คิดอยู่” เขาตอบตามจริง เพราะถึงจะวาดตามอารมณ์ได้ แต่ไม่แน่ใจว่าลงสีไหนไปแล้วตรงไหนวาดแล้วก็กลัวมันจะไม่สวยด้วย “แล้วฟ้าล่ะ”

“เป็นดวงดาวนะ” ฟ้าว่า “ป้ายสีกลิ้งทึม ๆ เยอะ ๆ แล้วค่อยเอาสีหลายสี จิ้มลงกระดาษอย่างละนิด แต่ละสีก็แทนตัวของเพื่อน ครู แล้วก็พ่อแม่ โซอี-หมาที่บ้านนะ”

เมฆเลิกคิ้ว ฟ้าเคยเห็นดาวด้วยเหรอ “แล้วสีแทนตัวของเราเป็นสีอะไรล่ะ”

“อืมม...นั่นสิ” ฟ้าเว้นช่วง “สีกลิ้งทึมมันละมั้ง”

“เธอ” เมฆไม่แน่ใจนักว่าหมายถึงสีเหลืองหรือเปล่า แล้วตนเหมาะกับสีนั้นไหม แต่คิดแล้วคงไร้ความหมาย ถ้าไม่ทำงานตรงหน้าให้เสร็จ

เมฆไล่ดมไปที่ละสี มีกลิ่นเย็นวาบเข้าจมูก เป็นกลิ่นมินต์ชวนสดชื่น น่าจะเป็นสีฟ้าละมั้ง มินต์มีใบสีเขียวก็จริง แต่สีเขียวน่าจะกลิ้งเหมือนหญ้าหรือผักใบเขียว อีกอันใกล้ ๆ เป็นกลิ่นเย็นแต่ไม่แรง ผสมกลิ่นดอกไม้ เป็นสีน้ำเงินหรือเปล่า “ฟ้ารู้ไหมอันไหนสีน้ำเงิน”

“ไม่รู้เหมือนกัน” ฟาสายหน้า เพราะเจ้าตัวก็ไม่แน่ใจ แต่เป็นครู
บัวเองที่ได้ยินคำตอบ

“อันนี้จะเมฆ” เจ้าของเสียงนุ่มกล่าวพร้อมหยิบให้ใกล้มือเมฆ
มันเป็นกลิ่นเย็น ทึม และมีกลิ่นของเกลือ ให้นึกถึงชายทะเล

“ขอบคุณครับ” เมฆกล่าว นึกพอมสามนิ้วจุ่มในถ้วยสี ก่อนค่อย
ๆ ป้ายลงผืนกระดาษ ลากตั้งแต่ขอบกระดาษซ้ายไปจนถึงสุดขอบอีก
ฝั่ง ขยับนิ้วขึ้นลงระหว่างลาก ให้เป็นรอยหยักโค้งเหมือนคลื่น จนคิด
ว่าคงเต็มหน้ากระดาษแล้ว ก็ค่อยเช็ดมือด้วยผ้าที่วางบนตัก จากนั้น
หาถ้วยสีที่มีกลิ่นขมึน มาแต้มตรงกลางเป็นรูปทรงสามเหลี่ยมสองอัน
อันหนึ่งคว่ำ อันหนึ่งตั้งหันข้างอยู่ข้างบนอีกอัน

เมฆก้มมองกระดาษ ใช้ เขามองไม่เห็นหรอก หากแต่กำลังคิด
ว่าจะส่งครูดิหรือไม่ มันจะสวยพอไหม ถ้าชี้เหร่ล่ะ คิดอยู่นานสองนาน
ก็หยิบสีกลิ่นมินต์ แต้มจุดหนึ่งที่มุมบนกระดาษ

ไม่นานก็หมดเวลาวาด ครูให้ที่เป่าลมใช้เป่าให้สีแห้งสักพัก เป็น
อันจบคาบเรียน ทุกคนดูจะตื่นเต้นมาก ๆ ที่ได้ภาพตัวเอง บางคน
สาธยายว่าตัวเองวาดอะไร เมฆยังคงสงสัยว่าในเมื่อไม่เห็น จะรู้ได้ใจ
ว่ามันสวยหรือไม่

“ให้เก็บไว้จนปิดเทอมหรือคะ” นักเรียนคนหนึ่งถาม ขณะรับภาพที่ครูใส่แฟ้มให้แล้ว

“ลองเอาไปให้คนที่อยากให้สิ” คุณครูกล่าว “ภาพมันจะสวยถ้าเราทำจากใจ และมีคนได้รับนะ”

อดเล็กเรียนดั่งขึ้นทุกคนกลับไปเก็บกระเป๋า แล้วกรู้ออกนอกห้อง จากโรงเรียนเงียบ ๆ ก็เสียงดังขานครึกครื้นสดใส เมฆยังคงอยู่ในจุดที่ไม่มีเสียงดัง นอกจากเสียงของฟ้า

“เมฆจะไปรอฟอไซ์ไหม” ฟ้าถาม

“...” เมฆอยากตอบว่าใช่เหมือนวันแรกที่มาเรียน แต่คิดดูแล้วก็ไม่มีเหตุผลต้องหนีฟ้าแล้ว “เราจะไปห้องสมุดนะ ฟอมิงาน แล้วฟ้ากลับยังงัย”

“บ้านฟ้าอยู่ใกล้ ๆ เอง กิโลเดียว” ฟ้าตอบชัดเจน แต่หนึ่งกิโลในใจเมฆดูเป็นทางที่ยาวไกล “เมฆไม่เล่นกับเพื่อนเธอ”

เมฆส่ายหน้าแล้วเงียบ แต่นึกได้ว่าไม่ควรทำ เพราะฟ้ามองไม่เห็น “เราชอบอ่านหนังสือในห้องสมุดมากกว่า”

ฟ้าร้องอ้อ เลือกที่จะไม่คะยั้นคะยอให้ไปเล่นด้วย ฟ้าเองก็จะไป
หาราธร ก่อนจะกล่าวต่อ “เมฆรู้ทางไปแล้วหรือยัง”

“เราจำได้ จั๊นไปก่อนนะ” แล้วทั้งคู่ก็แยกย้าย เมฆเดินไปตาม
ทางที่คุณครูเคยพาไปเมื่อวาน โรงเรียนก็มีห้องไม่น้อย ด้วยความเป็น
เด็กใหม่ เมฆเลยยืนนิ่งกลางทางหนึ่ง โชคดีที่ครูบัวคอยดูอยู่พอดี จึง
เข้ามาช่วยบอกทาง ก่อนที่เมฆจะขอบคุณ และพยายามเดินไปเอง

เด็กตัวพอมันบัก้าวจใจ พยายามเดินเลียบตามทางจนในที่สุด
ก็พบกับห้องสมุด เป็นเพราะบรรณารักษ์ส่งเสียงทักทายเป็นเหตุให้รู้ เมฆเข้าไป
ไปข้างใน ไม่ได้ยินเสียงเดินนอกจากตัวเอง พยายามก้าวพร้อมล้มมือ
ไปตามชั้นหนังสือช้า ๆ ดูหมวดหนังสือผ่านแผ่นป้ายอักษรเบรลล์
เมฆมาหนหนึ่งเมื่อวาน แล้วทำแบบนี้เช่นกัน จำว่าชั้นตรงไหนเป็น
หมวดอะไร แต่วันนี้ได้อ่านหนังสือแล้ว เมฆชอบอ่านหนังสือมาก การ
ที่ต้องตาบอดก็ทำให้รู้สึกเสียใจที่จะไม่ได้เห็นตัวอักษรที่คุ้นเคย แต่
เพราะชอบการอ่าน เลยพยายามฝึกอ่านอักษรเบรลล์ให้มากขึ้นทุกวัน
ตั้งแต่เรียนอักษรเบรลล์ก่อนเข้าโรงเรียนหลายเดือน แม้จะยังอ่านช้า
จนน่าหงุดหงิดตัวเอง

ผ่านไปราว ๆ ชั่วโมงครึ่ง พ่อโทรมาบอกว่าใกล้ถึง เมฆจึงเก็บ
ของลงไปข้างล่าง เดินฝ่าคนที่เบาบางไปบ้าง ก้าวไปถึงที่หน้าประตู
พร้อม ๆ กับพ่อที่เดินมาหาเมฆด้วย

“วันนี้เรียนสนุกหรือเปล่า” เสียงแหบแห้งเหน็ดเหนื่อยถามจน
เจ้าตัวต้องกระแอมเสียง ในตอนนั้นเมฆก็ได้ยินเสียงกระซิบกระซาบ
จากครู หรือชาวบ้านละแวกนั้นที่เดินผ่าน บอกเล่าถึงสภาพพ่อที่
โทรม ผมหยักศกรูปร่าง ทว่าสำหรับเมฆจำได้ว่าแต่ก่อนพ่อเคยมีสภาพ
ไม่น่าดูกว่านี้อีก

“ก็...สนุกดีอะ” เมฆตอบอย่างล้งเล ทั้งบ่ยาก็สนุก แต่ก็ยังไม่สุด
เพราะด้วยความเป็นตัวเด็กใหม่ ยังไม่รู้สึกรู้ว่าโรงเรียนนี้เป็นที่ที่อยากมา

“นั่นแพ้มอะไรนะ” พ่อเห็นแพ้มที่เมฆถือมาด้วย มันเป็นรูปที่
เมฆวาดวันนี้ แต่ว่า

“เอ่อ การบ้านอะ” เมฆอ้าอึ้งตอบ เขาอยากให้พ่อดูแต่เปลี่ยน
ใจแล้ว ก่อนสองพ่อลูกจะกลับบ้านโดยไม่พูดอะไรอีก

...

ชีวิตในโรงเรียนแต่ละวันลวงเลยไป ฟ้ายังคงขานเมฆไปไหน
มาไหนจนกระทั่งพักเที่ยงคราวนี้เมฆได้เจอกับธาร เป็นเด็กตัวสูง
เพราะเขามองเห็นเลือนราง แล้วพูดกับทั้งคู่ว่า “เมฆตัวเกือบเท่าฟ้า
เลย” แล้วหัวเราะลั่น

ธารพาทั้งคู่ไปกินข้าวที่โรงอาหาร ปกติเมฆจะชอบห่ออาหารมาจากบ้าน ส่วนหนึ่งเพราะไม่ชอบบรรยากาศที่แปลกแยกที่ทุกคนจะสนทนาลั่นไหล แต่เอาเข้าจริง มันไม่ได้ต่างจากตอนอยู่โรงเรียนเก่าสักเท่าไรร์ ก็แค่มองไม่เห็น มีเพื่อนคนใหม่ นำกังวลแต่ต้องทำใจให้ได้

ธารเป็นคนมีพลังเยอะกว่าฟ้า เข้ากับคนได้ง่าย ซื่อตรง แต่ออกห่าม ๆ แข็งกระด้าง เคยถูกถามว่า “พอมอย่างนี้จะเล่นพละไหวเทรอ” หลังจากที่ลองผลักดันและข้อมือ ของธารนั้นดูมีกล้ามเนื้อหนากว่า มีนิ้วสาก ๆ เพราะชอบจับโยนเครื่องเล่น มือของฟ้าจะเป็นมือป้อมกลม นิ้วสั้น และเมฆ ก็ตามที่ธารเพิ่งทัก “ถ้าว่าง ไร่มาเล่นด้วยกันสิ ตอนที่วิ่งเล่นแล้วกลับมาหลับสบาย หรือกินอาหารอร่อยขึ้นหลังออกกำลัง ภายนะ รู้สึกดีสุด ๆ ” ธารเสนออย่างจริงจัง เมฆเพียงรับน้ำใจไว้ ถ้าตัวเองปรับตัวอยู่ในโรงเรียนนี้ได้แล้วละก็คงสนใจกว่านี้

บางวิชา ก็มีเปลี่ยนอุปกรณ์แบบที่ไม่ค่อยได้ใช้บ่อยในโรงเรียน ปกติ อย่างวิชาพละ ตอนแรกเมฆคิดว่าจะมีแค่บริหารกายอยู่กับที่ ไม่ต้องออกแรง แต่ก็ถูกแค่ครั้งเดียว บางทีฟ้าคุณครูจะปรับวิธีเล่นให้เหมาะสม เล่นกีฬาโต้ตอบกับคู่แข่งได้ เป็นการฟังเสียงและคาดเดาทางฉับพลัน อย่างเช่นจากตีปิงปองด้วยไม้ให้เป็นลูกกระเดื่องกลับไปกลับมา ก็เป็นการใช้ไม้ปิดให้ลูกไถไปกับพื้นโต๊ะ แล้วยกตาข่ายให้สูงลดเข้าได้

เมฆรู้สึกว่ามันยากกว่าที่คิด พยายามจะรีบฟังเสียงแล้ว แต่ก็พลาดรับไม่ทันเพราะมัวแต่นึกอยู่ว่าเสียงจะมาจากทางไหน หรือพอรับลูกได้ ตอนส่งลูกกลับปิดแรงกระเด็นออกโต๊ะะ จนครูวิชาตะโกน “โฮมรัน!”

แต่ไหนแต่ไร เมฆไม่ถนัดวิชาปฏิบัติอยู่แล้ว การสอนก็ฟ้าอื่น ๆ หลังจากนั้นเมฆก็พอผ่านหวุดหวิดทุกรอบ หลังเลิกเรียนก็หายเข้าห้องสมุดทุกวัน จนบรรณารักษ์จำจิ้งหะก้าวได้ จำพวงกฤษณาจวบวาทที่ดูนุ่มนิ่มบนเป้ได้ และบางทีก็แนะนำหนังสือให้ ซึ่งเมฆดูมีความสุขสุด ๆ เมื่อได้รู้จักหนังสือใหม่ ๆ บางทีก็ขอใช้ห้องนี้ในการทำการบ้านเลย พร้อมขอยืมหนังสือไปอ่านบ้าน

กว่าสามเดือนที่ผ่านมา ชีวิตในเทอมแรกของเมฆเริ่มเข้าที่เข้าทางคล้ายตอนยังอยู่โรงเรียนเก่า แค่งยังไม่ชิน มีเพื่อนน้อยกว่าเพราะไม่รู้จะคุยกับใคร มองไม่เห็นจึงไม่รู้เป็นคนแบบไหนผ่านสายตา เด็กหลายคนจับเป็นกลุ่มเพื่อนสนิทกันแล้ว เมฆสนิทกับฟ้าและธารมากกว่า ไม่ค่อยข้องแวะหากไม่มีงานกลุ่ม ซึ่งเมฆช่วยเรื่องข้อมูลมากกว่า

เมฆมักถูกเพื่อนจำว่าเป็น ‘เด็กเรียนดี’ แต่ในวิชาปฏิบัติจะเป็น ‘คนที่อ่อนสุด’ เพราะวิชาพลเมฆทำได้ไม่ดึ๊ง กว่าเมฆจะทำคะแนนผ่าน จนเพื่อนบางคนบ่น “เล่นนานจัง” จนธารมาช่วยสอนหลังเลิกเรียน “ไม่มีใครเล่นเก่งแต่แรกหรอก” คำพูดของธารช่วยให้เมฆสบาย

ใจขึ้น ถึงสุดท้ายเขาจะแพ้ธาร เพราะฝายนั้นมองเห็นเลื่อนรางแถม
เก่งกว่า

แต่ในวิชาหนึ่ง

วิชา O&M ชื่อเต็ม Orientation and Mobility หรือจริง ๆ มัน
เป็นวิชาการทำความคุ้นเคยกับสภาพแวดล้อมและการเคลื่อนไหว
นักเรียนประถมปีที่สี่ทุกคนถูกสอนให้ควบคุมการใช้ไม้เท้า ยืนไม้เท้า
ไปประมาณไหน จับอย่างไรไม่ให้หลุดมือ และเก็บไม้เท้าข้างตัว
อย่างไร ในห้องเรียนของฟ้ากับเมฆมีทั้งคนที่ใช้เป็นแล้ว ถือว่าได้
ทบทวน บางคนก็เพิ่งใช้ไม่นาน อาจเพราะยังไม่มีเหตุให้เดินทางด้วย
ตัวเอง

ทุกสัปดาห์ในวิชานี้ ก็เริ่มทำให้เมฆคุ้นชินกับสถานที่ใน
โรงเรียน เพราะจะลองให้ใช้ไม้เท้าเดินไปที่ต่าง ๆ บางอาทิตย์ต้องเดิน
ไปหีบของตามโจทย์ หรือไปที่ละห้องหลายห้อง ทุกคนเดินคล่อง
เพราะอยู่โรงเรียนมานาน เมฆที่ฟ้าพาไปเดินตอนเที่ยงก็พอคุ้นเคย
ทางที่ไปบ่อยแล้ว แถมมีธารช่วยเป็นเพื่อนด้วยเหมือนกัน เขาเลยนึก
ภาพโรงเรียนออกได้ง่ายกว่าเคย

กระทั่งกลางเทอม วิชา O&M เห็นว่าห้องเรียนนี้นักเรียนเดิน
คล่องไว เริ่มใช้ไม้เท้าได้ดี ก็ลองพาไปเดินใกล้ ๆ โรงเรียน ช่วงเวลา

นั้นรดไม่เยอะ ไม่ใช้เวลาเลิกเรียนหรือชั่วโมงเร่งรีบ ทว่าเมฆกลับเริ่ม
ไม่สบายใจ

คุณครูให้นักเรียนเดินตามฟุตบอลแบบไปกลับ ค่อยขยับระยะ
ทางเดินในแต่ละอาทิตย์ เป็นร้านค้าใกล้ ๆ โรงเรียนที่อยู่ฟุตบอล
เดียวกัน เพื่อนบ้านแถวนั้นคุ้นเคยกันดีจะเป็นคนตกทาย นักเรียนต้อง
ซื้อของ โดยหยิบเงินให้แล้วรอเขาทอน บางครั้งก็อาจจะต้องเช็ค
ขนาดเหรียญเอง แต่ถ้าเป็นธนบัตรหากไม่รอคนคิดเงินบอกว่าได้มา
เท่าไร ก็จับบริเวณบัตรหาอักษรเบรลล์ที่กำกับไว้ เมฆเคยคิดว่าหาก
ออกไปไกลกว่าเดิม จะเจอคนคนไม่ดีไหม เอาเงินไปหมด หรือทอนไม่
ครบ ถึงชักตัวไปคนโกงก็หนัก่อนจะตามทันแน่ ๆ

ผ่านไปหนึ่งเดือน ก็ถึงเวลาลองข้ามถนนจริงๆ

คุณครูพานักเรียนเดินในโรงเรียนให้คุ้นเคยก่อน บอกว่าเดิน
แล้วนับก้าวในใจ ถ้าไปถึงฟุตบอลอีกฝั่งก็ถือว่าสอบเสร็จ แล้วลองให้
เดินทีละคนเพราะถนนโล่ง หากกลัวว่ามีรถ ครูจะบอกให้ฟังเสียงจน
แน่ใจว่าผ่านไปแล้วค่อยข้ามไป ตรงนี้มีไฟจราจร มีทางม้าลาย

แต่ถึงรู้วิธีการ และเมฆเคยข้ามถนนเอง เขากลับยังกลัว
นักเรียนจัดลำดับความสำคัญ เมฆขอยุ่คนสุดท้ายก่อนเพื่อน

“ไม่กล้าข้ามเธอ” มีเด็กผู้ชายคนหนึ่งถาม แต่เมฆไม่ตอบกลับ

เด็กชายที่ถามเมฆเริ่มข้ามถนนเป็นคนแรก จนถึงอีกฝั่งครูก็เรียกให้คนต่อ ๆ ไปข้ามถนน บางคนข้ามไปเลยเพราะไม่ได้ยินอะไร บางครั้งได้ยินเสียงเครื่องยนต์ตั้งแต่ไกล รออยู่นานกว่าจะข้าม บางทีเป็นจักรยานขับเลียบตามขอบฟุตบาทที่อยู่อีกฟาก แต่ดีที่มีเสียงกริ่งให้รู้ มีคนรีบเกินไปจนครูบอกให้ถอย แล้วค่อยเดินใหม่ ผ่านทีละคนที่ละคน ก็ถึงคิวเมฆ

ก่อนหน้าเมฆเป็นคิวของฟ้า ก่อนฟ้าไปก็เตะไหล่เมฆเบา ๆ “เมฆทำได้ เมฆเก่ง” เป็นคำให้กำลังใจ ก่อนเธอจะข้ามถนนอย่างมั่นใจ

ไม่ว่าพยายามเตรียมใจขนาดไหนก็ไม่เคยพอ อากาศก็ร้อนแล้ว ในใจของเด็กชายยิ่งกังวลจนเหงื่อแตก แต่ก็ต้องผ่านไปให้ได้ เมฆเดินนับก้าวจนมาถึงตรงที่ครูบอกว่าทางซ้ายเป็นทางม้าลายก็หันซ้าย ใช้ไม้เท้าเช็คหาขอบฟุตบาท แล้วก้าวเท้าไปข้างหน้าเพราะเสียงถนนเงียบมาก

เมฆทำได้...

ทว่าไปไม่ถึงครึ่งทาง กลับมีเสียงเครื่องยนต์เร่งเครื่องแต่ไกล เมฆรู้สึกว่ามันกำลังวิ่งเร็ว ยิ่งรีบพยายามเดินไปข้างหน้าให้ได้

“ถอยก่อนลูก ถอย!” คุณครูที่อยู่ตรงข้ามเรียกให้รีบถอยกลับ พลางทำสัญญาณบอกให้รถชะลอ “เดี๋ยวรถชน!”

ปึน! เสียงแตรรถลั่นดังเหมือนฟ้าผ่า

แต่เมฆได้ยินเสียงกระแทกดังลั่นแทรกเข้าหัว ทั้งที่รถยังไม่ชนอะไร

เมฆยืนตัวแข็งทื่อ ระยะทางข้างหน้าเหมือนอยู่ห่างไปเรื่อย ๆ ทั้งที่มันอยู่ที่เดิม น่าแปลกที่หูของเมฆอื้ออึงไม่ได้ยินอะไรนอกจากเสียงล้อรถ มีสั่นเพราะเสียงแตรเมื่อก่อนหน้า มีแต่จะสั่นมากขึ้นจนร่างกายไม่ทำตามทีสติบอก แม้จะรู้ว่าต้องรีบเดิน

แขนผอมๆ ของเมฆถูกดึงหันหลังกลับ จูงกลับไปยังฟุตบอลสนามเริ่มต้น ไม้เท้าเกือบหลุดจากมือระหว่างเดินตาม

“เมฆ เป็นไงบ้าง” เสียงคุณครูประจำวิชาถามอย่างเป็นทางการ หลังวิ่งไปช่วย รถคันนั้นบนถนนขับมาเร็ว คนขับคงคิดว่าบีบแตรแล้วจะทำให้เด็กรู้ตัว ทว่าเห็นเมฆยืนนิ่ง ก็เหยียบเบรคทันด้วยดี ไม่มีใครเป็นอะไร ก่อนจะขับไปต่อเหมือนมีเรื่องเร่งรีบต้องไป

เสียงเครื่องยนต์ผ่านजनถนนกลับมาเจียบ คุณครูที่เข้ามาช่วย
ถอนหายใจโล่ง แต่ไม่ทันไร ซ้อมมือรู้สึกแรงกำจากเมฆ ทั้งสิ้นและแน่น
เหมือนหาที่ยึดเหนี่ยว

“ขอโทษอะ...” คำพูดสั้นเครือด้วยความกลัว เขาเริ่มร้องไห้
คุณครูรับรู้ถึงความหนักอึ้งในใจของเขาได้ไม่ยาก จึงโอบแขนปลอบ
เขา “ไม่ต้องกลัวนะ รถไปแล้ว”

สุดท้ายในคาบนั้น เมฆเป็นคนเดียวที่ไม่ได้ข้ามถนน เนื่องจาก
ยังไม่พร้อม คุณครูให้คะแนนทุกคน ยกเว้นเมฆที่ว่างไว้ก่อน แต่ไม่ได้
ประกาศคะแนน เมฆจะได้ไม่กดดัน

...

“เมฆทวนทวนหรือ” เพื่อนผู้หญิงคนหนึ่งที่ไม่เคยคุยกับเมฆใน
ห้องถามหลังออกโรงเรียนดัง

“ไม่ เราไม่ได้...” เมฆพูดเสียงเบา

“แล้วทำไมครูเรียกถึงไม่ได้ยินล่ะ” สิ้นคำพูดนั้นก็เสียงเด็กคน
อื่นในห้องหัวเราะตาม ยกเว้นฟ้า

“...” เมฆเจียบเพราะไม่รู้จะตอบอย่างไร แน่แน่นอนว่าเขาารู้สึกแสบ
ที่ทำให้ไม่ได้ ทั้งข้ามถนน หรือตอบคำถาม ที่ผ่านมานอกจากฟ้า ฮาธา
ครุบัว ครุบรรณารักษ์ เมฆก็ไม่ค่อยได้คุยกับเพื่อนคนอื่น แต่เรื่องวันนี้
ทำให้เมฆถูกสนใจยิ่งกว่าวันไหน และไม่ใช่เรื่องดีเลย

“ข้ามถนนง่ายจะตาย—”

“แต่เมฆอาจจะบินเก่งกว่าก็ได้ ก็เป็นเมฆนี่นา เหม่เหมือนกันนะ”
เสียงของฟ้าแทรกบทสนทนา ทุกคนงงพิลึก แต่ก่อนจะถามอะไร เมฆ
พาตัวเองออกจากห้องแล้ว

ตอนนี้เมฆอยากอยู่คนเดียว เขาไม่ชอบรถ ไม่ชอบถนน และ
ตอนนี้ไม่อยากได้ยินเสียงใคร ทั้งที่แต่ก่อนเขาไม่เคยเกลียดมัน แม้แต่
หนังสือที่เขาชอบอ่านในห้องสมุด กลับสนุกน้อยกว่าเดิมทันใด ได้
แต่นั่งกอดเบ้ กุมพวงกุญแจรูปวาฬฟ้าที่ยึดเหนี่ยว

ใกล้ค่ำพ่อถึงโทรเรียก เมฆถึงเดินไปหน้าโรงเรียน ทว่ากลับ
ชะงัก เมื่อได้ยินเสียงพ่อคุยกับใครบางคน

“ชอบใจเธอที่อยู่เป็นเพื่อนเมฆด้วยนะ ตอนแรกก็กังวลว่าเขาจะ
ไม่อยากเรียนแล้ว ดูหน้าเครียด ๆทุกวัน แต่ช่วงนี้ดูอารมณ์ดีขึ้น”

“เมฆเก่งอยู่แล้วค่ะ” น้ำเสียงฟ้าบอกอย่างมั่นใจ “เก่งกว่าตอนฟ้าเข้าเรียนอีก”

เมฆแอบหลบอยู่อย่างอาย ๆ ไม่อยากไปชดดวงสนทนาที่รู้ทั้งรู้ว่ากำลังพูดถึงตัวเองอยู่ ฟ้าเองก็คุยกับผู้ใหญ่ได้ลื่นไหล นึกว่าจะกลัวพอเสียอีก แดมไม่บอกเรื่องที่เขาไม่ข้ามถนนด้วย

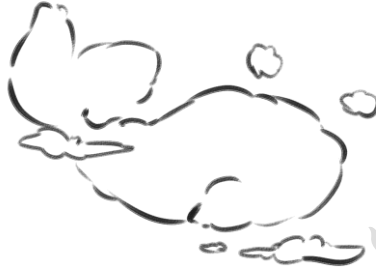
“แล้วเมฆได้ไปเที่ยวบ้างไหมคะ” ฟ้าถาม

“ไม่...” ชายมีอายุส่ายหน้า “ถ้าไม่นับว่าเขาชอบเก็บตัว ฉันก็ไม่คิดว่าเขาเที่ยวแล้วจะสนุกหรอก หนึ่งก็ดูไม่ได้ วิวก็ไม่เห็น คงทำให้รู้สึกแย่มากกว่า เพื่อนเก่าก็...ไม่รู้สิ”

“ถ้าฟ้าอยากชวนเมฆมาเล่นที่บ้าน จะได้ไหมคะ”

ฝ่ายผู้ใหญ่คิด “ไว้จะลองไปถามเมฆดูนะ...แต่ฉันว่าเขาคงอยากไป”

๓ วันนี้เมฆเปลี่ยนไปนิดหน่อย

เมฆตอบตกลงตามคำชวนฟ้าในภายหลัง ถึงจะเกรง ๆ เพราะมาต่างสถานที่ แต่เพราะฟ้าเองก็ไม่หิวเราะะเยาะเขี่ยเขา คอยช่วยเหลือ จึงไม่กล้าปฏิเสธน้ำใจ และเขาไม่มีอะไรทำที่บ้าน นอกจากการบ้านที่ทำเสร็จแล้ว

พ่อของเมฆขับรถมาส่งลูกชายของเขาในวันเสาร์ บ้านฟ้าตั้งอยู่ถัดจากโรงเรียนไม่กี่ไกล “ถึงแล้วลูก” พ่อจอดบริเวณหน้าบ้านแล้วเรียกเด็กชายที่นั่งตัวเกร็งบนเบาะ

ทันทีที่จอด ผู้หญิงวัยผู้ใหญ่และฟ้ามาต้อนรับ พ่อจึงลงจากรถเพื่อมาดูแลเมฆให้ลงรถได้สะดวก

“สวัสดีค่ะคุณพ่อ” ฟ้ากล่าวพร้อมยกมือไหว้

“สวัสดีคุณพ่อด้วยนะคะ” เสียงอ่อนโยนจากคุณแม่ของฟ้า
กล่าว เมฆที่ได้ยินเสียงของผู้ใหญ่อีกคนก็ยกมือพนมมือไหว้กลับอย่าง
เล็กลั่น

“สวัสดีค่ะ ขออนุญาตด้วย—”

“สวัสดี ‘ครับ’ ลีเมฆ” ชายเสียงแหบเตือนลูกชายตัวเองจนเมฆ
หน้าเจื่อน ก่อนพ่อจะทักทายเป็น “สวัสดีด้วยนะครับคุณแม่ วันนี้คง
ชอบรบกวนด้วย”

แม่ฟ้าหัวเราะรำ “ไม่เป็นไรคะ ฟ้ายังดีใจใหญ่ เพื่อนสนิทแก่
บ้านอยู่ไกลหมด คงจะเหงา”

“อย่างนั้นก็สบายใจครับ เมฆก็อยากมาด้วย” คุณพ่อบอก “ไว้
จะมารับตอนเย็นนะครับ เมฆก็เล่นให้สนุกด้วยละ” สิ่งที่คุณพ่อทำ
เอาเมฆทำหน้าคิดหนัก มันจะมีเรื่องสนุกได้ใหม่นะสิ แต่เขาก็ตื่นเต้น

“บ๊ายบายนะคะ!” ฟ้าบอกคุณพ่อของเมฆเสียงร่าเริง เมื่อรถขับ
ออกไปแล้ว ก็ยื่นศอกให้เมฆจับ “ไปกันเถอะ เมฆ”

“อ้อ” เมฆแตะข้อศอกฟ้าตามไป ได้กลิ่นของดอกไม้โชยเบา
บางในอากาศ และพื้นหญ้าที่เดินชวนให้เหมือนอยู่ในอีกโลก
ท่ามกลางเมืองใหญ่ ในบ้านก็ดูปลอดภัยไม่อับ

เด็กทั้งสองเข้ามาในบ้านโดยมีแม่ตามหลัง ฟ้าบอกว่าหากเข้าบ้าน ที่ว่างรองเท้าอยู่ฝั่งขวาติดกำแพง เมฆคลำหาที่ว่างและความสูงของชั้นรองเท้า เลือกวางฝั่งขวาสุดที่ยังว่าง จำไม่ยากแถมไม่เปลอหยิบของคนอื่น

“เราจะทำอะไรดีล่ะ” เมฆถาม

“แล้วเมฆชอบทำอะไร” ฟ้าถามกลับแทนคำตอบ

“เอ่อ...อ่านหนังสือ”

“โอเค!”

เมื่อตกลงได้ ฟ้าก็พาเมฆไปยังมุมอ่านหนังสือเล็ก ๆ ข้างในห้องทำงานของแม่ ตรงนั้นฟ้าบอกว่ามีโต๊ะเตี้ยและ เก้าอี้ที่กว้างเหมือนหมอนขนาดใหญ่มาก เมฆลองนั่งแล้วมันนุ่มจนตัวแทบกลืนไปกับหมอนนั้น แม้เขาจะไม่ได้บอก แต่สีหน้ากับความนั่งติดหนึบกับเก้าอีนั่นคงติดใจสุด ๆ เพิ่งรู้ว่าเอาหมอนมาทำเก้าอี้ได้ด้วย “อันนี้เก้าอี้อะไรหรอ” เด็กชายตัวเล็กถาม

“เห็นว่าเป็นเก๋ออี๊ดว่” ฟ้าแอบหัวเราะเพราะชื่อดูตลก ทั้งที่ข้าง
ในมันไม่มีถั่วเลย “เมขอยากอ่านเรื่องไหน” คำถามฟ้าทำให้เมขหยุด
เคลิ้ม กลับมานั่งตรง

“มีอะไรบ้างล่ะ”

“ก็เยอะ มีของต่างประเทศด้วย”

“...มีเรื่องเกี่ยวกับวาฟไหม”

“ปลาวาฟน่าจะมี” แล้วฟ้าก็ลองหาหนังสือทีละเล่ม เมขแอบ
ขมวดคิ้วเล็กน้อยเพราะวาฟไม่ใช่ปลา แต่ก็ไม่ทันได้พูด

“ได้ละ ะ มีนิทาน กับหนังสือความรู้” ฟ้าหยิบหนังสือวางไว้บน
โต๊ะ ก่อนจะหาปกหนังสือเกี่ยวกับขนม แล้วนั่งเก๋ออี๊ดอีกตัวที่ว่าง “เมข
ชอบปลาวาฟเธอ”

“อือ” เมขตรงตอบ มือจับจุดปุ่มบนหน้าปก หาเล่มที่อยาก
อ่านเป็นเล่มแรก แล้วหยิบนิทานภาษาอังกฤษมาวางไว้หน้าตัก “แล้ว
ฟ้าอ่านอะไร”

“ขนม” ฟ้าตอบ “วันนี้ว่าจะทำขนม คุณก็ตีใหม่ เมขชอบใหม่”

“ชอบสิ แต่...” เมฆเลิกคิ้ว “เด็กตาบอดจะทำขนมหรือ”

“ถ้าค่อย ๆ ทำก็ทำได้อยู่แล้ว” ฟ้ายิ้ม “คุณก็ว่าพิก็น่าจะแจ่มนะ”

เมฆนึกภาพตาม คงออกมาน่ารักดี “นั่นสิ”

“เมฆอ่านหนังสือให้ฟ้าฟังสิ จะได้ว่าว่าจะทำปลาวาฬยังไงดี”

เมฆประหลาดใจ แต่ก็เริ่มอ่านให้ฟังตั้งแต่หน้าปก “ครอบครัว
ของลูกวาฬสีน้ำเงิน”

เมฆอ่านอย่างเนิบช้าด้วยน้ำเสียงราบเรียบ เป็นเรื่องราวของ
วาฬในท้องทะเลที่เดินทางไปในสมุทรต่าง ๆ เจอสัตว์น้ำ มีท้องฟ้า
ตามเวลาที่ทำให้ลูกวาฬชอบกระโดดไปมองบ่อย ๆ ทว่าเวลามีพายุ
หรือปลาอันตราย ทั้งพ่อและแม่จะกอดลูกไว้ จนกระทั่งลูกวาฬโตขึ้น
มันเข้ามากอดพ่อและแม่ของมัน แล้วออกจากฝูงไปใช้ชีวิต

เมฆคิดว่าวาฟไม่ทำกันแบบนี้ แต่เขาเข้าใจว่าเป็นนิทาน มันไม่เหมือนของจริงในหนังสือที่เขาชอบอ่าน แล้วด้วยเนื้อเรื่องชวนอบอุ่นหัวใจ ก็รู้สึกสนุกไปด้วย ฟ้าปรับมือให้เหมือนขึ้นชม

“งั้นเดี๋ยวฟ้าของตัวเองอ่านให้ฟังบ้าง เมฆจะได้ไม่อ่านคนเดียวคนเดียวเปื้อ” แล้วฟ้าก็เริ่มเล่า เป็นนิทานภาษาอังกฤษเรื่องของตัวเองละครที่ชอบทำขนม ทำขนมในวันสำคัญบ้าง เอามาแบ่งเพื่อน ให้พ่อแม่ และสุดท้าย ทุกตัวละครทำขนมแล้วกินกันพร้อมหน้าในวันคริสต์มาส ฟ้าพูดศัพท์อังกฤษยาก ๆ ผิดบ้าง แต่เธอลำบาก มีชีวิตชีวา เมฆเลยไม่ขัด

จากนั้นทั้งสองก็ผลัดกันอ่านหนังสือให้ฟัง เรื่องวาฟที่โมโห เพราะทะเลร้อนของเมฆ “พวกฟองสัตว์ก็ลูกฮือ เรียกร้องที่มนุษย์ทำให้โลกไม่น่าอยู่ โดยมีวาฟใหญ่เป็นคนนำ”

ของฟ้าเป็นเรื่องของหนูตัวจิ๋วที่เป็นสายลับ เพื่อหาซิสที่อร่อยที่สุดในโลก “แต่หนูสายลับก็พบว่าซิสมีหลายแบบ บางชิ้นยึด บางชิ้นขึ้น บางชิ้นเป็นรูปดอกไม้ไม่น่ากิน แล้วแบบไหนอร่อยที่สุด” ฟ้าเล่า “หลังจากไปมาทั่วโลก สุดท้ายแล้วซิสที่ตัวเองชอบนี่แหละ อร่อยที่สุด”

พออ่านจบครบแล้วเด็กทั้งสองเปลี่ยนหนังสือเป็นหัวข้ออื่น เป็น ดอกไม้ ดาวเคราะห์ ประวัติศาสตร์ไดโนเสาร์นกป่า นิทานปรัมปรา และอื่น ๆ อีกมากมายตามแต่ละคนจะอยากอ่าน แม้ความชอบของทั้งคู่จะต่างกัน แต่ต่างคนต่างก็ฟังตั้งใจอีกคนอ่าน ทุกเรื่องทำให้เมฆ นึกภาพไปด้วย ชวนสนุกเพลิดเพลินกว่าที่คิด

ที่ห้องสมุดจะเสียงดังไม่ได้ แต่ห้องสมุดที่นี่มีเสียงเด็ก ๆ ที่อ่าน ให้กันและกันฟัง คุณแม่มองเด็กทั้งสองอย่างอึ้งอัมมาจากหน้าห้อง ก่อนจะไปทำงานบ้าน

เวลาเลยผ่านไปเที่ยง ฟ้าหยุดอ่านหนังสือ เพราะได้กลิ่นหอม โขยมา ก็เลยชวนเมฆไปที่ครัว พาเดินบนกระเบื้องเย็นและสะอาด ตะแฉะเรียงเรียบเดินไปด้วย แล้วบอกว่าระหว่างทางมีอะไร ห้องน้ำอยู่ ฝั่งกำแพงที่เราเดิน ตรงข้ามห้องน้ำเป็นบันได เดินตรงไปก็เจอ ห้องครัว โต๊ะอยู่ตรงไหน “ให้ฟ้าช่วยไหมคะ” แล้วฟ้าก็ถามแม่เมื่อ มาถึงครัวแล้ว

“เงินมาช่วยเตรียมผักตรงนี้หน่อยจ๊ะ”

ฟ้ารีบเข้าไปช่วยล้างผักทันที ปล่อยเมฆยืนรอ เมฆคิดในใจว่า ฟ้าจะช่วยทำอาหารทั้งที่มองไม่เห็นได้หรือ

เหมือนแม่ของฟ้าจะรู้ความคิดของเมฆ จึงเรียกชื่อ “เมฆ มาช่วยตีไข่ได้ไหม”

“มันจะไม่เลอะเทรอลครับ” เขาถาม เดินมาใกล้ ๆ เสียงของแม่ แต่ก็ยังไม่ไปอยู่ข้างกัน เพราะกลัวเดินชน

“ค่อย ๆ ทำก็ได้จ๊ะ เคยทำหรือเปล่านั้น” แม่ของฟ้าเข้ามาถาม พลางแตะหลังเมฆให้เดินมาถูก

“เคยครับ” เมฆตอบ เขาเคยทำไข่เจียวกินเองเวลาที่พ่อบ้านไม่อยู่ ทำอาหารอื่นได้บ้าง แต่เป็นตอนที่ยังมองเห็น

แม่ของฟ้าจึงเข้ามาสอน “อันนี้ถ้วยกับส้อมอยู่ขวามือนะ ตรงข้างหน้าเป็นแผงไข่” เธอค่อย ๆ บอกทีละอย่างให้เมฆนึกตาม ถ้าเป็นตอนนี้พ่อเขาคงทำให้แทนทุกเรื่อง แต่แม่ของฟ้าไม่ได้แม้แต่จะบอกว่าต้องทำอะไรก่อน แล้วให้ลองหยิบของตัวเอง

มือข้างหนึ่งของเมฆถือไข่ อีกข้างคลำหาขอบถ้วยสเตนเลสเพื่อเช็กขนาดไปในตัว เคาะเปลือกไข่กับขอบถ้วยเบาๆ และเคาะแรงขึ้นทีละนิด นิ้วโป้งที่จับไข่ขยับใกล้จุดที่เคาะ จนรู้ว่าส่วนนั้นเริ่มร้าว ก็ใช้สองมือตอกไข่ใส่ถ้วย

สำเร็จ! เมฆนึกดีใจอยู่ชั่วครู่ ก็นึกได้ว่าถ้ามีเปลือกไข่หล่นปนในถ้วยล่ะ จะเอานี้วุ้นก็สกปรก

“...มีเปลือกไข่ตกไหมครับ” เมฆถามคนตาดีคนเดียวในตอนนี้

“ไหน” คุณแม่ที่กำลังมัดผักบุงชะงอกหน้ามาดู “อืม ไม่มีเปลือกเลยจ๊ะ”

“ขอบคุณครับ” เมฆกล่าวพลางค้อมหัว ก่อนหาส้อมที่วางไว้ใกล้มือ หยิบมาคน ๆ ด้วยแรงพอประมาณ ตอนยังมองเห็น เวลาเห็นไข่ดีเกือบกระเด็นออกขอบถ้วยก็จะเบามือ ตอนนี้ไม่แน่ใจ จึงคนเบาไว้ก่อน

ตีไปนานหลายนาทีเพราะไม่รู้ว่าจะไข่แดงกับไข่ขาวเข้ากันหรือยัง แต่คิดว่าตีให้นานกว่าที่เคยดีกว่า จนกระทั่งแม่ฟ้ามาดูพอดี “ตีไข่สวยดีจัง ขอบใจจ๊ะเมฆ” แล้วเธอก็รับถ้วยนั้นไป เมฆค้อมศีรษะอีก ครอบรับคำขอบคุณ

เมฆได้ยินเสียงของแข็งกระทบเป็นจังหวะสม่ำเสมอจากอีกฝั่งหนึ่งซึ่งแม่ฟ้าไม่ได้อยู่ตรงนั้น มันเหมือนเสียงหั่นผัก

“ฟ้าหั่นผักเธอ” เมฆเดา

“ใช่จ๊ะ” ฟ้าตอบอย่างอารมณ์ดีเหมือนภูมิใจ เมฆยังประหลาดใจ ฟ้ายังเด็ก แต่ไม่กลัวโดนมีดบาด เป็นเมฆยังกลัวไข่หกตกพื้นหรือมีดบาดเพราะมองไม่เห็นแล้วจะทำให้คนอื่นลำบาก

“ไม่กลัวมีดบาดเหรอ”

“กลัวนะ” ฟ้าตอบ “ก็เลยระวัง”

เมฆรู้สึกที่เด็กผู้หญิงวัยเดียวตรงหน้าดูทำได้เหมือนคนตาดี เขาเริ่มคิดว่าถ้าตัวเองฝึกไปเรื่อย ๆ จะทำได้แบบฟ้าหรือเปล่า เกมอะไรที่เมฆเคยทำ ก็เหมือนได้รับความวางใจจากแม่ โดยแค่มาเช็คอะไรที่ต้องใช้ตาเท่านั้น ไม่ใช่คนตาบอดนอนรอคนอื่นทำให้

หลังจากนั้นเมฆก็ช่วยงานนิดหน่อย อย่างตำพริก เตรียมจาน ซ้อนส้ม ตักข้าวสวยหอมฉุย จนอาหารเที่ยงร้อน ๆ โขยกกลิ่นหอมชวนน้ำลายสอถูกรางบนโต๊ะ มีผักผักบุง น้ำพริก ปลากระพงย่างเลาะก้างออก และสลัดผักเล็ก ๆ ประดับจาน ทั้งสามกินกับข้าวพร้อมข้าวสวยกันอย่างเอร็ดอร่อย มื้อนี้เป็นมื้อแรกที่เมฆได้มาช่วยทำด้วย

ทั้งสามคนคุยกัน ส่วนใหญ่จะเป็นหนังสือที่อ่านวันนี้ แล้วเป็นเรื่องที่โรงเรียนบ้าง จนกระทั่งได้ยินเสียงเปิดประตูบ้าน “พ่อคะ โซอี้! ไปหาหมอแล้วเหรอ” ฟ้าจำเสียงก้าวได้ ลุกจากเก้าอี้แล้ววิ่งไปหาด้วย

ความดีใจจนเปลอปล่อยเมฆไว้ที่ยังไม่คั่นเส้นทาง โชคดีที่คุณแม่พา
ไปแทน

ว่าแต่โซอี ใช้หมาที่ฟ้าเคยพูดถึงหรือเปล่า เมฆคิดในใจ

เดินมาถึงบริเวณทางเดิน ได้ยินเสียงคล้ายกระดิ่งสั้นไปมา และ
การย่ำเท้าบนพื้นที่เหมือนมีเสียงเล็บกระทบ

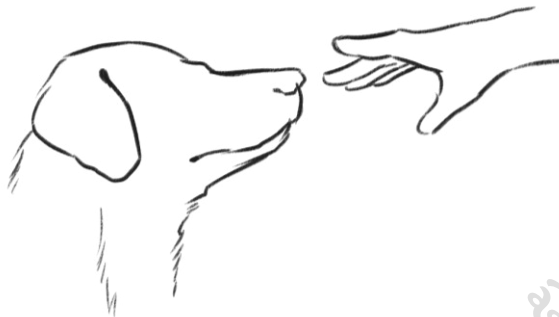
โฮ่ง! เสียงเท้าดังลั่นเมื่อเห็นเมฆเดินเข้ามา เด็กชายสะดุ้งและ
ชะงักเท้าด้วยความกลัว

“ไม่เป็นไรโซอี เขาเป็นเพื่อน” เสียงผู้ชายทุ้มหนักแต่มีความ
ละไมนั้นคงเป็นของพ่อฟ้า เขาส่งเสียงซู่ พलगพูดกับมันอย่างใจเย็น

หมาตัวนั้นเงียบแล้ว ทว่าเมฆได้ยินเสียงมันเดินเข้ามาหา เมฆ
ยิ่งหวาดหวั่น แต่เขาเชื่อมั่นว่ามันคงไม่กัด เพราะรู้สึกถึงลมหายใจถี่ใกล้
ๆ พร้อมเสียงฟุดฟิด มันคงดมกลิ่น

“นี่โซอีเอง เป็นเพื่อนฟ้า” ฟ้าแนะนำ “โซอีอยากเป็นเพื่อนกับ
เมฆด้วย ลองยื่นมือสิ”

เมฆยื่นมือไปหาอย่างเกรง ๆ สัมผัสการถูกดมยิ่งชัดเจน ไม่นานมันก็ใช้หัวของมันซ้อนมือของเมฆ วางบนมือของมันเหมือนอยากให้ลูบ

“...” เมฆเจียบไปชั่วขณะ ก่อนจะเริ่มลูบหัวมันเบา มือเท่าที่จะทำได้ ขนมันทั้งนุ่มและอุ่น “ไจ โขฮี” เมฆไม่รู้ตัวว่าตัวเองกำลังยิ้มอยู่

“อยากเล่นกับมันไหม” คราวนี้เป็นเสียงของพ่อถาม เมฆเงยหน้าเหม่อลอยมองผู้ถาม

“อยากครับ”

“งั้นต้องล้างจานก่อนนะจะถึงจะเล่นได้” แม่ฟ้ากล่าว

แม้ว่าเมฆจะเป็นแขกก็ตาม แผลงที่ต้องช่วยงานด้วย หากแต่ มันทำให้เมฆรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งของคนที่นี้ ไม่ใช่คนอื่นคนไกล ต่างกับที่บ้าน พ่อจะทำให้แทบจะทุกอย่าง

แถมได้รับความวางใจว่าเขาทำได้ และช่วยเหลือได้ บางทีอาจ เป็นเพราะเมฆเคยมองเห็นมาก่อน

เมื่อแล้วเสร็จ ฟ้า เมฆ และโซอี้ก็ออกไปเล่นที่สวน เมฆรู้สึกได้ มันเป็นพื้นหญ้าสั้น ๆ ได้กลิ่นหอมของดอกไม้ฟุ้งมา เหมือนจะมีดอก มะลิ ต้นขมนาด ดอกกุหลาบ กล้วยไม้ มีอีกหลายกลิ่นที่นึกไม่ออก บ้างก็นึกถึงสีทำมือของครูบัวที่ให้นักเรียนดมในวิชาศิลปะ เป็นสวนที่ ดูแลมาอย่างดี

เด็กทั้งสองช่วยกันปูเสื่อที่เอามาด้วย ก่อนจะนั่งลง ฟ้าแสดงความฉลาดของโซอี้ ด้วยการขอมือ แล้วให้เมฆลองทำตาม “ขอมือ หน่อย” อึ้งเท่าใหญ่ว่างบนฝ่ามือ

“โซอี้เต้นกับเราได้ด้วยนะ” ฟ้าเล่า “พ่อบอกว่ามันจะจับมือกับเราตอนที่ยืน แล้วตุ๊กติกก็ไปมาเหมือนเต้นรำ แต่ว่าตอนนี้ฟ้ายังตัวเล็ก ยังเดินไม่ได้ โซอี้ตัวใหญ่เกิน”

เมฆนึกภาพตาม เขาเคยเห็นพวกหมาตัวเล็กยืนสองขาหลัง แล้วขยับย่ำเท้าไปมา ดูน่ารักมากโซอี้เหมือนจะเป็นหมาใหญ่จาก ขนาดอึ้งเท้าและหัว แต่คงน่ารักไม่แพ้กัน

“แล้วทำไมชื่อโซอี้ล่ะ” เมฆถาม พลังลูปหัวลูปหลังของหมา แสนเซื่อง ขนมันฟูนุ่ม มีกลิ่นประจำตัวนิดหน่อย

“อืมม พ่อบอกว่าโซอี้มาจากอเมกัน”

“อเมริกาหรือเปล่า”

“นั่นแหละ ๆ ” ฟ้าหัวเราะ “มาจากโรงเรียนฝึกหมาให้คนตา บอดนะ มีที่อเมริกา”

“เทร่อ” เมฆเลิกคิ้ว “แต่ไม่รู้ว้าฟ้าพาโซอี้ไปโรงเรียนด้วยเลย”

“โรงเรียนให้พาโซอี้ไปได้นะ เคยถามแล้ว” ฟ้าเล่า “แต่ก็ไม่พา ไปแล้ว”

“ทำไมล่ะ”

“พ่อบอกว่าโซอี้อายุสั้นกว่าฟ้า ฟ้าต้องเดินได้ด้วยตัวเองอยู่ดี” เด็กหญิงเริ่มเล่า “และที่นี้โซอี้อาจจะเดินลำบาก ร้อนด้วย”

พ่อได้ยื่นเมฆก็คิด เขาเคยได้ยินเรื่องสุนัขนำทางคนตาบอด แต่ก็ไม่เคยเห็นใครใช้มากนัก หน้าซ้ำพื้นถนนหรือหมาจรก็เยอะ อากาศก็ไม่ดีต่อสุขภาพของสุนัขต่างถิ่น

แล้วเรายังต้องดูแลมันเหมือนสมาชิกคนหนึ่ง พ่อของเมฆที่ประทับใจประทับใจทุกอย่าง แต่เรื่องหมาสักตัวคงเกินกว่าพ่อเขาจะให้ ได้ เพราะค่าใช้จ่ายสูง

“งั้นก็เสียเงินเฉย ๆ เหรอ” เมฆพูดตามทีนี้

“ไม่” ฟ้าโพล่งเสียงดังเหมือนโกรธ แม้แต่หมาที่สะดุ้ง “โซอี้ เป็นน้องสาวของฟ้า ตลอดไปด้วย”

เป็นครั้งแรกที่เมฆโดนฟ้าโกรธ จึงรีบพูดอย่างละล่ำละลัก “เราขอโทษ”

แต่ฟ้าเริ่มงอน เธอตอบ ๆ ตักตัวเองเรียกโซอี้ให้มานั่งกับเธอราวกับบอกว่าจะไม่ให้เล่นกับเมฆแล้ว เมฆยิ่งรู้สึกแสบที่ตัวเองพูดโดยไม่คิด

“เราขอโทษ” เมฆพูดอีกครั้ง แล้วเขาก็ขอโทษอีกหลายครา ฟ้าไม่มีท่าทีจะยอม “โซอี้เป็นน้องสาวที่น่ารักมาก ๆ ฟ้าถึงได้รักขนาด

นี่... ขอโทษที่จริง ๆ นะ เราจะไม่พูดอีกแล้ว” เสียงของเมฆเริ่มอ่อน
ราวหมดหวัง

“...” ฟ้าไม่พูด แต่ก็แค่ครู่เดียว “หมาไม่รู้ว่าเราซมจริง ๆ ถ้า
เราไม่ลูบหัวมัน หรือให้ขนม” ดูเหมือนฟ้าจะโกรธแทนโซอี้

“...เราลูบหัวโซอี้ได้ไหม” เมฆขอ

“ก็ได้” ฟ้าตอบสั้น ๆ เมฆจึงเดาะลิ้นเรียกโซอี้ หมาตัวใหญ่ได้
ยินจึงเดินมาหา พอเมฆรู้ว่าน่าจะอยู่ตรงหน้าผ่านเสื้อที่ยุบตาม
น้ำหนัก ก็ยื่นมาจับ เจอขนที่คอ จึงค่อย ๆ เลื่อนมาที่หัว ลูบหัวทุย
อย่างเนิบช้า

“ขอโทษที่ว่านะ” เมฆพูด “โซอี้เป็นเด็กดีมาก ฟ้าถึงได้รัก โซอี้
ฉลาด แล้วก็น่ารักสุด ๆ” เด็กชายพยายามนึกคำพูดต่อ เพราะไม่รู้
ต้องพูดเท่าไรถึงจะพอ “เดินเก่งด้วย เราก็อยากเป็นเพื่อนกับโซอี้ โซ
อี้โกรธหรือ—”

แฝล็บ ไม่ทันจะพูดจบ โซอี้เข้ามาเลียแก้มของเมฆรัว ๆ ไม่รู้ว่า
เพราะดีใจมากหรือเพราะมันอยากแก้ม เมฆร้องเหวอตกใจ ไม่นานก็
เป็นเสียงหัวเราะร่าอย่างโล่งอก ฟ้าก็เริ่มหัวเราะตาม ก่อนจะช่วย
ปรามโซอี้ให้หยุดเลียเมฆ

...

ที่สวนวันนั้น เด็ก ๆ เล่นปาลบอลกับโซอี้ คุณเรื่องสวนดอกไม้ในสวนบ้าง แล้วก็ท้องฟ้า เมฆถามว่าชื่อฟ้ามาจากท้องฟ้าหรือเปล่า “ฟ้าชื่อฟ้าเฉย ๆ” ก่อนถามกลับว่าก่อนเมฆหน้าตาแบบไหน “เหมือนสำลิละมั้ง” เมฆตอบ

“เมฆโตขึ้นอยากเป็นอะไร”

“ไม่รู้” เมฆตอบเสียงเบา “แล้วฟ้าล่ะ”

“อยากเป็นนักดนตรี” ฟ้าตอบด้วยเสียงเปี่ยมสุข ต่างจากเมฆเมฆไม่แปลกใจนัก ที่โรงเรียนฟ้าชอบวิชาดนตรีมาก แต่เขานึกว่าจะเป็นนักร้องมากกว่า “ในบ้านมีเปียโนด้วยนะ อยากฟังไหม”

“อยากสิ” เมฆตอบทันควัน ก่อนทั้งคู่จะช่วยกันเก็บเสื้อ เดินเข้าไปในบ้าน พ่อกับแม่ของฟ้านั่งอ่านหนังสือในมุมที่เด็กทั้งสองเคยนั่งเมื่อตอนเช้า พ่อเข้าบ้านโซอี้ก็แยกไปนอนที่หมอนนุ่มของมัน

ที่ห้องนั่งเล่นมีเปียโนหลังขนาดกลางตั้งติดกำแพง ฟ้าเปิดฝาเปียโน นั่งเก้าอี้ ส่วนเมฆนั่งข้าง ๆ ก่อนฟ้าจะเริ่มเล่นเพลง เสียงดีดสายของเครื่องดนตรีตามมือเล็กที่กดแป้น ถักทอเป็นดนตรีไพเราะ ไม่

ข้าเกินไปราวเจ้าของจำโน้ตได้ดี บ้านที่แสนสงบ ก็มีดนตรีคลอให้
ผ่อนคลาย

เมฆไม่แปลกใจเลยว่าทำไมบ้านหลังนี้ถึงดูมีชีวิตชีวา ทั้งที่ก็ไม่
เห็นภาพอะไรเหมือนกันทั้งคู่ และฟ้าก็เก่งเกินกว่าที่เมฆจินตนาการไว้
ในโลกของเด็กตาบอดมากโข

ผ่านไปจนจบหนึ่งเพลงเมฆก็ปรบมือให้ “เพราะมาก ฟ้าเก่งจัง”

เด็กหญิงหัวเราะ “คุณครูเก่งกว่าอีก” ฟ้าพูด “ฟ้าอยากเล่นอัน
อื่นอีกเยอะ ๆ ด้วย กลอง ไม้ก็ขลุ่ย อยากรเล่นทุกอย่างบนโลกเลย”

“เยอะไป” เมฆว่า มันออกจะดูโลภ แต่ก็แอบเห็นด้วยว่าคงน่า
สนุกกว่าด้วย ก่อนจะนึกอะไรได้ แต่เขาคงต้องขอคุณพ่อของตัวเอง
ก่อน “ฟ้าเล่นอีกสักเพลงสิ”

...

ช่วงเย็นขณะความร้อนของพระอาทิตย์เริ่มจางหาย คุณพ่อ
ของซัปรดมารับถึงหน้าบ้าน ชายมีเคราเห็นลูกตัวเองใบหน้าดูสดชื่น
กว่าเดิม เขาเริ่มโล่งใจ แล้วก็แปลกใจกับกลิ่นน้ำตาลกับแป้งเนยถูก
อบที่ติดมากับเสื้อของเมฆด้วย

“พ่ออะ ทำให้” เมฆพูดหัววน ๆ ไว ๆ พลังยกถุงให้ดูอย่าง
ตื่นเต้น มันเป็นคุกกี้หน้าตาคลายปลา...ไม่สิ วาฬหรือหรือ แต่มันดู
อ้วนตุบ เหมือนวาฬตั้งท้อง

“ชินใหญ่จัง” พ่อว่า

“อยากให้พ่อกินเยอะ ๆ” คำตอบของเมฆเริ่มทำให้พ่อหัวเราะ
ซ้ำ ก่อนจะกระแอมเมื่อนึกถึงสิ่งที่จะพูดต่อ

“ขอบคุณที่ช่วยดูแลลูกชายด้วยนะครับ”

“ขอบคุณที่พาเมฆมาบ้านนะคะ ฟาดิใจมาก ๆ เลยค่ะ” คุณแม่
กล่าวข้าง ๆ คุณพ่อด้วยรอยยิ้ม ก่อนจะก้มมองเมฆที่กำลังดีใจ “ไว้มา
อีกได้นะจ๊ะ”

“มาทำคุกกี้อีกได้นะ!” ฟ้าวว่าพลังชูคุกกี้ของตัวเอง ขนาด
เล็กกว่าของเมฆหน่อย แต่ตัววาฬมันดูเบ๊ยาวไปนิด ดูคล้ายวาฬไม่
สบาย

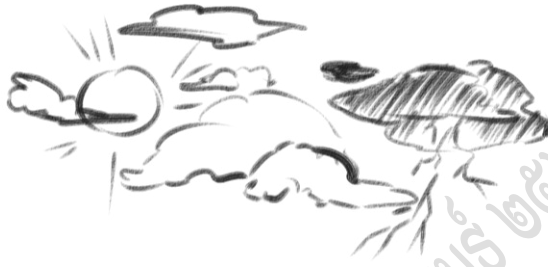
“อยากมาอีกไหม” พ่อเมฆก้มมองลูก ลูกชายพยักหน้าให้เร็ว ๆ
พ่อก็ยิ้มขึ้นใจ วันก่อนเป็นเด็กเซื่องซึม มาวันนี้เหมือนกับเด็กธรรมดา
อย่างที่พ่อเคยเห็น ตาบอดแต่รอยยิ้มสดใสไม่แพ้ใคร

พ่อและลูกชายเดินทางกลับบ้าน ขับออกไปได้ไม่กี่ไมล์เมฆก็ถ้าม
พลาเง่าสายเข็มขัดนิรภัยของตัวเองแน่น “คุณพ่ออะ พ่อยังไม่ขาย
ห้องดนตรีใช้ไหมอะ”

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์ ๒๕๖๖

๔ ฟาร์องในวันสงบ

การได้ไปเที่ยวบ้านฟ้าจุดประกายความหวังและความมั่นใจอันน้อยนิด ให้เมฆในการใช้ชีวิตที่มีดบอด แต่ครั้งนี้จะลองทำกิจวัตรบางอย่างเอง เขาขอให้พ่อสอน แต่พอกลับบอกทุกครั้ง “เดี๋ยวพ่อให้ทำเอง”

ทุกครั้ง ๆ ที่พ่อไม่ให้เมฆทำอะไรเอง เมฆก็ยังดี๊ดีดิง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในวันหยุดที่พ่อไม่อยู่ เมฆใช้ประสบการณ์ที่ตัวเองเคยมองเห็น นิกิริและตำแหน่งของใช้ไปที่ละอย่าง ทว่าปกติคุณพ่อเป็นคนทำให้ พ่อไม่มีคนช่วยดูจึงมักทำของหล่นทุกครั้ง ต้องก้มตามเก็บ มีดก็เกือบบาดมือ กวาดพื้นแล้วไม้ก็เกือบชนของบนโต๊ะหล่น

แต่เมฆก็ยังไม่อยากท้อ แม้พ่อจะบ่นทุกที เมฆแค่อยากทำอะไรสักอย่างด้วยตัวเองที่บ้านได้บ้าง เพราะเขาเริ่มไม่ชอบโรงเรียน ตั้งแต่

ที่มีคนหัวเราะเขา ยิ่งทำให้เมฆรู้สึกไม่มีค่าเพราะใช้ชีวิตเหมือนคนอื่นไม่ได้

ที่โรงเรียน คุณครูวิชา O&M ไม่เคยเมฆที่ทำไมได้อย่างคนอื่น เขา ข้าบางวันที่หลังเลิกเรียน คุณครูพาเมฆเดินข้ามถนนไปด้วยกัน สองคน คอยแนะนำอย่างดี แต่เมื่อเมฆจะข้ามคนเดียว กลับยืนตัวแข็งไม่ไปไหน นอกจากเดินกลับโรงเรียน รอพ่อมารับอย่างเคย

คุณครูบัวเคยถามเมฆว่าทำไมถึงไม่ยอมข้ามถนนเอง เมฆไม่ยอมตอบ เขาคิดว่าคำตอบคือ ‘กลัวรถ’ คนอื่นอาจจะกลัวเหมือนกัน แต่ทุกคนก็ข้ามถนนได้อยู่ดี มีเพียงเมฆที่ทำไมได้แบบนี้

“รู้ไหม ว่าข้างนอกตอนนี้เป็นไง” เสียงของฮารทำให้เมฆสะดุ้งหลุดจากภวังค์

ตอนนี้ทุกคนในชั้นประถมปลายอยู่บนรถตู้ของโรงเรียนเพื่อไปทัศนศึกษา โดยเมฆ ฟ้า และฮารอยู่เบาะสามที่นั่งหลังคนขับ ซึ่งฮารที่เห็นเลื่อนรางนั่งติดหน้าต่าง อาสาบรรยายให้เพื่อน ๆ ให้ความรู้สึกเป็นคนที่ไม่ทำให้ทุกคนเบื่อกับการนั่งรถเดินทางไกล โชคดีที่ห้องเรียนของฮาร และฟ้ากับเมฆอยู่ติดกัน จึงได้ขึ้นรถคันเดียวกันได้

“ข้างนอกเป็นไง” ฟ้าตอบเร็วรี อยากรู้ว่าตอนนี้ถึงไหนแล้ว เมฆนั่งเงิบพลางกอดเบาะสำหรับเที่ยวที่มีพวงกุญแจรูปวาฬ

“ตอนนี้...อยู่ถนน ไม่ค่อยเห็นบ้าน มีรถบรรทุกคันใหญ่ด้วย”
เด็กชายตัวสูงเริ่มเล่า

“ที่จอดเสียงดังเมื่อกี้หรือเปล่า” ฟ้าถาม

“นั่นแหละ น่าจะอยู่ชานเมืองแล้ว” ธารพยักหน้า “ไม่มีภูเขา
ท้องฟ้าก็โล่ง แดดน่าจะร้อนนะ”

“ท้องของฟ้าไม่โล่ง ฟ้ากินข้าวแล้ว” ฟ้าว่าพลางกุมท้องตัวเอง

“ไม่ใช่ฟ้านั้นสักหน่อย!” แล้วธารก็หัวเราะ สองเพื่อนสนิทคุย
กันครึกครื้นไม่ต่างจากเด็กคนอื่นบนรถที่คุยกับเพื่อนสนิทนั่งติดกัน มี
เมฆนั่งฟังอย่างสงบ

เมฆเคยชอบดูวิวมามาก หากยังมองเห็นเขาคงจะตื่นเต้นไม่แพ้เด็ก
คนอื่น แต่ในตอนนี้ได้เพียงจินตนาการตามที่ธารเล่าเป็นพัก ๆ รอ
เวลาเลยผ่าน

ผ่านไปเกือบสองชั่วโมง ธารเห็นป้ายใหญ่ ๆ ดูสะดุดตาขณะรถ
เลี้ยวเข้าตามทางของป้ายนั้น แม้ธารจะอ่านตัวอักษรบนป้ายไม่ทัน ก็
ยังประกาศว่า

“ถึงแล้ว!”

นักเรียนต่างร้องเฮด้วยความดีใจ ธารประกาศก่อนที่คุณครูจะพูดเสียอีก คุณครูเลยพูดเสริมอีกว่า “เตรียมตัวลงด้วยนะคะนักเรียน”

รถตู้หลายคันทยอยจอดให้นักเรียนลงจากรถ ตั้งแถวตามห้องเสียงเดินและเสียงไม้เท้าดังคลอไปพร้อมกัน “นักเรียน แถวตรง!” คุณครูสั่งแถวก่อนเสียงจะเจี๊ยบ

แทนที่อากาศจะร้อนอบอ้าว แต่ทุกคนรับรู้ถึงลมไออ่อน ๆ พัดผ่านร่างกาย มีกลิ่นเกลือเบาบางในอากาศ กับเสียงคลื่นน้ำแ่วแต่ไกล ที่นี่สงบ ห่างไกลจากเมืองใหญ่ และแล้วคนที่เป็นพิธีกรก็กล่าว

“สวัสดีครับน้อง ๆ ทุกคน ยินดีต้อนรับโรงเรียนคนตาบอดสู่ศูนย์อนุรักษ์พันธุ์เต่าทะเลด้วยนะครับ!” เสียงพูดจะฉานของชายหนุ่มดังให้ทุกคนได้ยิน นักเรียนก็ไหว้ตอบ “สวัสดีครับ/ค่ะ” พร้อมเพรียงเสียงก้องไม้แพ่กัน

“อยู่ข้างนอกนานเดี๋ยวจะร้อน จั้ตามมาเลยครับ” สิ้นคำของคนที่เป็นเจ้าหน้าที่ นักเรียนทุกคนแต่มีคอนข้างหน้าตามที่ครูเคยสอน ถือไม้เท้าไว้มัน เดินตามเส้นทางไปช้า ๆ โดยมีเจ้าหน้าที่ช่วยพาคนหัวแถวไป ครูและเจ้าหน้าที่คนอื่นคอยดูแลตลอดอย่างใกล้ชิด

เวลาช่วงเช้าเป็นการบรรยายความรู้พร้อมดูสถานที่ต่าง ๆ ทั้ง โชนข้อมูลสายพันธุ์เต่าทะเล โชนเลี้ยงดูแลเต่า และสถานพยาบาล เต่า ได้รู้ทั้งการดำรงชีวิต รู้รูปร่างผ่านโมเดลของศูนย์อนุรักษ์ที่ทำ มาให้ลองจับทีละคน ได้ลองฟังเสียงเต่าว่ายน้ำในบ่อ เด็กชั้นประถม หกบางคนได้ลองแตะกระดูกของมัน เรียบ และแข็งแรง สมคำว่าเต่า มีอายุยืน

“เต่าน้ำตาเป็นยังไงนะ” ฟ้าถามเพื่อนด้วยเสียงเสียดายที่ไม่ได้ ไปจับ เพราะเกรงว่าจะทำเต่ากลัว

“น่าจะ—” ธารกำลังจะพูด “เหมือนจะลำตัวใหญ่ ๆ หลังแข็ง ๆ แล้วก็ไม่มีขา แต่เต่าทะเลมีครีบ ไม่ใช่ขา”

“จริง ๆ ปากมันเหมือนนกด้วยนะ” เมฆพูดเสริมตามที่เคยได้ยิน

“อ้าว ถ้ามันเป็นเต่าหรือนกละ” คำพูดของฟ้าทำให้เมฆช็อก เพราะตัวเองแคว้นแต่ไม่เคยตั้งคำถามว่าทำไมปากเป็นแบบนี้ “จิ้ง ครีบจริง ๆ เป็นปีกหรือ”

“หรือจริง ๆ แล้วเต่าบินได้นะ” ธารเริ่มสงสัยตามฟ้าไปด้วย เพราะทั้งคู่ไม่เคยเห็นรูปร่างอย่างต้องแท้ นอกจากจับจากโมเดลสัตว์ ของโรงเรียนซึ่งเล็กเหมือนลูกเต่า “จิ้งเป็นนกเต่าสินะ”

“ครีบบเอาไว้ว่ายน้ำใจ เหมือนไม้พายเรือนะ” เมฆพยายามอธิบาย “แต่จะว่าบินในน้ำก็คงใช่ละมัง”

“บินในน้ำ!” ฟ้ายิ่ง “ในน้ำก็บินได้เธอ”

“อ้อ ก็มันลอยในน้ำได้ไง ฉันเห็นในอควาเรียม” ธารทุบก้าปั้นกับมือเหมือนกับคนคิดออกแล้ว แต่เขาก็นึกได้ว่าฟ้ามองไม่เห็นตั้งแต่เกิด เลยไม่รู้ว่าสัตว์น้ำในตู้พวกนั้นจะลอยยังไง “กลับโรงเรียนเดี๋ยวก่อน ทำให้ดูว่าบินแบบไหน”

ฟ้ายิ้มแยมด้วยหัวใจที่พองโต “จะรอดูเลย”

สรุปแล้วเต่าเป็นนกในน้ำหรือเปล่า ก็ไม่มีใครพูด เพราะหันไปตั้งใจฟังพี่บรรยายต่อ

...

“เต่าเป็นส่วนสำคัญในระบบนิเวศ ในทะเลจะขาดเต่าไม่ได้เลย” พี่บรรยายคนหนึ่งพูด “แม้สัตว์น้ำในทะเลจะมีหลายชนิด โลมา พะยูน ฉลาม ปลาต่าง ๆ ...วาก็ด้วย” ประโยคสุดท้ายที่บรรยายเห็นพวงกฤษณาจนกระเปาะเมฆก็พูดเสริมไปด้วย “แต่ทุกชีวิตมีสายใย เชื่อมต่อกันและกัน ขาดตัวใดตัวหนึ่งไปไม่ได้ ไม่งั้นทะเลจะไม่สวยงาม ว่างปลา มีแต่มลพิษที่มาจากคนเรานี่เอง”

ทุกคนตั้งใจฟัง บางคนรู้สึกร่วมกับเรื่องของเต่าที่บาดเจ็บหนักจากการกินขยะหรือเรื่องทะเลไร้ชีวิตจนหน้าหมอง เมฆฟังแล้วเหมือนเป็นการจุดประกาย เพราะเขาชอบเรื่องทะเล เขายิ่งอยากจะทำให้ทะเลสวยงามยิ่งกว่าเดิม

‘ถ้า’ เขาทำได้... เมฆคิด

แต่เด็ก ๆ ทุกคนต่างตั้งหน้าตั้งตารอช่วงบ่าย เพราะว่าคุณครูให้นักเรียนเดินเล่นที่ชายหาดก่อนกลับ โรงเรียนตั้งในเมืองท่าไกลจากทะเล และไม่ใช่ทุกคนจะเคยไปทะเลมาก่อนด้วย นักเรียนยิ่งดีใจกันใหญ่

หลังมือเที่ยง เด็ก ๆ เกะกะกลุ่มกันเดินเล่นรับลมทะเลบนหาดทรายหยาบ คุณครुकอยตามดู โชคดีที่คุณครูให้จับกลุ่มตามอัตราคัยแต่ไม่อยู่ห่างจนตามกันยาก เมฆ ฟ้า และธารจึงเดินเล่นด้วยกัน

“ครูบัวคะ ลงเล่นน้ำได้ไหมคะ” ฟ้าถามคุณครูบัวที่ตามมาด้วย

“ได้แค่เอาเท้าจุ่มน้ำนะ ถึงได้เข้าก็พอ” คุณครูเตือน เสียดยที่ลงเล่นทะเลเต็มทีอาจจะดูแลได้ไม่ทั่วถึง จะว่ายน้ำได้ตอนคาบพละในสระว่ายน้ำโรงเรียนเท่านั้น

“ตรงนี่โล่ง” ธารเรียกเพื่อนอีกสองคน ไม่รอช้าถอดรองเท้า แล้วลากเท้าลงน้ำซ่า ๆ “เย็น ๆ ๆ ๆ” เด็กชายอุทานเร็วรัว จนฟ้า หัวเราะ ธารที่ทำทางอาจหาญกำลังพายแพกับน้ำเย็น

“เมฆเล่นน้ำไหม” ฟ้าหันมาถาม

“ยังก่อน” เมฆตอบ แล้วฟังคลื่นน้ำจนได้ยินเสียงวิ้วว้าย ฟั้นทรายมันนุ่มกว่าฟั้นปูน เลยไม่ได้ยินเสียงย่ำเท้าจนได้ยินแต่เสียงเท้ากวาดน้ำด้วยเท้าไม้ก็ด้วยมือ

“เมฆไม่อยากจะเล่นเธอจ๊ะ” เสียงคุณครูบัวถาม

“...คิดอยู่ชะ” เมฆตอบ อีกใจก็ชอบอยู่สงบ ๆ อีกใจกำลังคิดว่าเดินลงอย่างไรดี ทะเลมันโล่งจริง ๆ ไซ้ใหม่ กลัวมีอะไรพัดมาโดนขา ไม่ก็ชนคนอื่นเขา แต่เขาก็คิดได้ “ตอนนี้ข้างหน้าผมมีอะไรบ้างชะ”

“อืมม...” คุณครูคิด ทั้งที่เธอที่มองเห็นสามารถตอบได้เลย “แล้วหนูเมฆเคยเห็นทะเลเป็นแบบไหนล่ะ”

เด็กชายเลิกคิ้ว แล้วลองนึกถึงเรื่องที่ผ่านมานานแล้ว

เขาเคยไปทะเลกับพ่อ...และแม่ สามคนลงเล่นน้ำทะเลด้วยกัน ได้ดำน้ำดูปะการัง ปลาหลากสีทั้งตัวเล็กตัวใหญ่แหวกว่าย ทุกอย่าง

ล้วนตระการตามากสำหรับเด็กคนหนึ่งในโลกกว้างใหญ่ ท้องฟ้ายาม
บ่ายสดใส ลมพัดพาให้สดชื่น แต่สิ่งที่เขาชอบที่สุด คงเป็นการยืนรับ
ลมริมหาดยามเย็น กับพ่อแม่ของเขา ก่อนกินอาหารเย็นมื้ออร่อย
ฝีมือของคุณพ่อ

“เป็นชายหาดสีน้ำตาลอ่อนนุ่ม ๆ” เมฆพุดพลาจขยับเท้า แต่นึก
ได้ว่าตัวเองใส่รองเท้าอยู่ “ทะเลสวย มีคนนิดหน่อย ลมพัดเย็น ๆ”

“เป็นตอนบ่ายหรือเย็น” คุณครูถาม

“ผมชอบตอนเย็นมากกว่า” เพราะแดดไม่ร้อน แดดท้องฟ้ามีสี
ส้มสวย ลมตอนนั้นพัดแรงกำลังดีเพราะเปลี่ยนลมทะเลเป็นลมบก แต่
ว่าตอนนี้เขาเห็นแต่ความมืด เวลาอาจจะไม่สำคัญกับทิวทัศน์ขนาด
นั้นแล้ว

“ตอนนี้ก็เป็นอย่างที่เมฆว่าหมดเลย” เสียงของคุณครูบัวพูด
อย่างรื่นเริง “แต่ก็ยังเป็นตอนบ่าย แล้วมีเพื่อนของเธอรออยู่ หนูฟ้า
แล้วก็ธาร”

รออยู่? เมฆคิดในใจ กำลังรอจริง ๆ หรือ

“งั้นผมขอฝากกระเป๋าได้ไหมฮะ” เมฆขออนุญาต ก่อนคุณครู
จะรับกระเป๋า มา เมฆค่อย ๆ ถอดรองเท้า ก้าวลงที่ทรายช้า ๆ

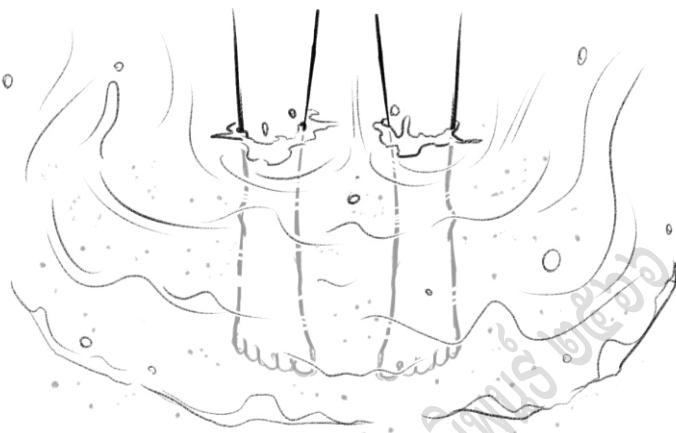
เท่าสัมผัสกับความหยาบ ม้วนนิ้วเท้าเข้าหาจนฝ่าเท้าปกคลุมด้วย
ทราย มันชวนจี้จี้ แต่กลับสนุกปนคุ้นเคย

“เดินไปแค่น้ำจุ่มใต้เท้าพอจะ” คุณครูบัวเตือน เมฆพยักหน้ารับ
แล้วเริ่มก้าวไปข้างหน้าทีละก้าว ใช้ไม้เท้ากวาดทรายข้างหน้าเหมือน
ขีดเขียนเป็นรูปพัด

ไม่นาน ปลายนิ้วเท้าสัมผัสได้ถึงความเย็นชุ่มจนทำเอาสะดุ้ง
เมฆล้งเลอยู่ชั่วขณะ ก่อนจะค่อย ๆ ก้าว จนน้ำโอบไปทั้งฝ่าเท้า ยิ่ง
ก้าวยิ่งไปถึงขาแข้ง ส่วนที่ลงใต้น้ำยังสัมผัสได้ถึงคลื่นน้ำเย็นสบายพัด
เข้าหาราวเป็นคำทักทายจากท้องทะเล

ลมพัดจนปลายผมปลิวไสวไปมา เสียงคลื่นซัดเอื่อยพร้อมกับ
เสียงเด็ก ๆ ร้องคลอกันอย่างสนุกสนาน

ถึงไม่เห็นแม้แต่เปลือกตา ทิวทัศน์ของอีกฟากจะสวยงามหรือ
เปล่านั้น

แต่เมฆพยายามสลัดความเสียดายของการมองเห็น
จินตนาการว่าตัวเองหลับตาไว้อยู่แล้ว ปล่อยตัวตามสบาย แล้วสูด
หายใจเอากลิ่นเกลือ ความชื้น และความปลอดโปร่งเข้าไปเต็มปอด

ทะเลคงเป็นที่ที่เขาชอบเหมือนเดิม สงบใจ ไม่เหมือนเสียงรถ
และผู้คนอื้ออึงคึกคะนอง

แต่แล้วจู่ ๆ ก็มีมือสะกิดไหล่เขา “เฮ้อเมฆ มาเล่นแล้วเหรอ”
เสียงเข้มของธารเรียก ทำให้เมฆนึกถึงคำของคุณครู เพื่อนของเขา
กำลังรออยู่

“เล่นอะไรกัน” เมฆถาม

“เล่น!” ฟ้าโพลงเสียงดัง แต่เว้นช่วงเหมือนคิดในใจ คู่มืออะไร
เพลง ๆ “...เล่นน้ำ” แล้วฟ้าก็ชักน้ำใส่เมฆ

“มันเปียกนะ!” เมฆร้องตกใจ

“ไม่เปียกก็เหมือนไม่ได้เล่นสิ!” แล้วธารก็ชักน้ำใส่เมฆ จนเมฆ
ต้องตีน้ำใส่ทั้งสองคน ดูเหมือนวิชาพละที่สอนให้เน้นการฟังเสียงไป
ด้วยจะใช้ได้ผลดีในสถานการณ์นี้

...

ผ่านไปราวชั่วโมงครึ่งคุณครูก็เรียกนักเรียนกลับ เมฆ ธาร
และฟ้า บิดน้ำที่ชายเสื้อชายกางเกง และเช็ดส่วนที่เปียกจนแห้ง เด็ก
บางคนมีของขนมหรือขยะติดตัวก็ต้องเก็บไปทิ้งให้เป็นที่ตามคำเตือน
ของเจ้าหน้าที่ แล้วครูบ่าวพาเด็ก ๆ ที่ต้องดูแลไปรวมตัวที่รถตู้

ทางศูนย์อนุรักษ์ตามไปส่งนักเรียนที่ตู้ด้วย มีถ้ำอยู่ปากกันก่อน
ทางศูนย์จะแจกของฝาก เป็นเข็มกลัดอันเล็กรูปเต่า ทุกคนตั้งใจที่ได้
ของขวัญ ฟ้าก็อวดใหญ่ สงสัยว่าจะติดตรงไหนดี ติดเสื้อตอนกลับก็
น่าภูมิใจเหมือนคนได้รางวัล

ส่วนเมฆก็รับมาจับ ๆ ลูบ ๆ อย่างสนใจ เพราะมันไม่ใช่วงกลม มันเหมือนรูปเต่าหันข้าง แต่เขาคิดไม่ออกว่าจะติดตรงไหน เลยเก็บใส่กระเป๋าสะพายก่อน

ขณะกำลังดึงชิปกระเป๋า เมฆก็รู้ถึงความผิดปกติ ชิปมันเบาเหมือนไม่มีพวงกุญแจ พอดล้ารอบ ๆ มัน มันไม่มีพวงกุญแจจริง ๆ

“เป็นอะไรเธอ” เจ้าหน้าที่คนหนึ่งถาม เมื่อเห็นใบหน้าที่ตื่นตระหนกของเมฆพอดี

“พะ-พวงกุญแจผมหายอะ เป็นรูปวาฬ”

พอได้ยินอย่างนั้น เจ้าหน้าที่เหมือนจะตกใจ เพราะสถานที่นี้กว้าง ต้องใช้เวลาหา “คิดว่าทำหายที่ไหน”

“ผม ผมไม่รู้” เมฆเริ่มหน้าเสียว “ตอนเอาข้าวกล่องมากินก็ยังอยู่นะฮะ”

“อยู่ที่ชายหาดหรือเปล่า” ฟ้าทัก

“แต่ตอนที่เมฆฝากกระเป๋าไว้ ครูก็ไม่เห็นพวงกุญแจนะ”
คุณครูบัวเริ่มกังวลตามไปด้วย

“อันที่นี้มึ ๆ เหมือนตุ๊กตาหรือเปล่า?” เสียงเบาจากเด็กผู้หญิงที่อยู่ห้องเรียนเดียวกันถาม เธอชื่อแก้วตา เมฆหันไปตามเสียงด้วยความรู้สึกไม่ดี

“ใช่...”

“เราไปเหยียบมันเข้า ที่ชายหาดตอนจะไปเล่นน้ำ” เธอเริ่มเล่า แต่เสียงมีความกังวลอย่างประหลาด “เรานึกว่ามันเป็นขยะ เลย...เอาไปทิ้งแล้ว”

เมฆยืนตัวแข็งทื่อ เด็กชายทั้งรู้สึกสับสน เสียใจ กำลังจะโกรธ แต่ยังไม่หมดเท่านั้น

มีเสียงเด็กผู้ชายเพื่อนร่วมห้องของเมฆ ที่เคยพูดเหน็บแนมตอนสอบข้ามถนน “เล่นตุ๊กตาด้วยเธอ”

“มันไม่ใช่ตุ๊กตา—” เมฆหันไปตอบ น้ำเสียงแข็งขึ้น

“ตอนถามว่าใช่ตุ๊กตาไหมเมื่อกี้ก็ตอบ ‘ใช่’ นี่ไง” เด็กคนนั้นไม่หยุดพูด “โตแล้วยังเล่นอยู่—”

ปัก! ไม่ทันที่อีกฝ่ายจะได้พูดและครูไม่ทันห้าม เมฆพาดไม้เท้าใส่เด็กคนนั้น เขาโกรธอย่างที่ไม่เคยเป็น

“หยุด! หยุดได้แล้ว!” คุณครูเข้ามาห้ามทั้งสอง ฟ้าตกใจจนซ็อก
เมฆพยายามตีอีกจนถูกผู้ใหญ่ดึงไป ในใจโกรธจนร้องไห้ เด็กผู้รับ
เคราะห์ก็ร้องด้วยความเจ็บปวด ไม่ทันจะได้พาดไม้เท้ากลับ

สถานการณ์วุ่นวายจนคุณครูต้องตักเตือนทั้งคู่ เด็กห้องอื่น
งุนงง ซุบซิบกันใหญ่ แต่ก็จบลงด้วยการแยกย้าย โดยทางเจ้าหน้าที่
ของศูนย์บอกเพียงว่าถ้าเจอพวงกุญแจแล้วจะติดต่อแล้วส่งคืนทาง
โรงเรียน

รอยร้าวทำให้บรรยากาศในรถอีมครีม เมฆนั่งรู้สึกผิดปนโกรธ
เขาไม่เคยโกรธจนตีคนอื่นขนาดนี้มาก่อน แต่การที่เขาถูกดู การที่
เพื่อนร่วมห้องซุบซิบเรื่องที่เขาตีเพื่อน และที่นักเรียนทุกคนดูตึง
เครียดแทนที่จะมีความสุขหลังทัศนศึกษา มันเป็นเพราะเมฆ

ส่วนแก้วตาที่รู้สึกผิด แม้เธอจะเคยเป็นคนหนึ่งที่หัวเราะเขา
เรื่องข้ามถนนไม่ได้ ถึงจะไม่ได้ร่วมพูดเยาะเย้ย แต่คราวนี้เธอเป็นคน
ทำผิดเอง เด็กหญิงนั่งเบาะข้างหลังของเมฆ ยื่นมือเกาะเบาะเรียก
“เมฆ เราขอโทษ”

“...อ้อ” เมฆตอบห้วน ไม่อยากคุยด้วย

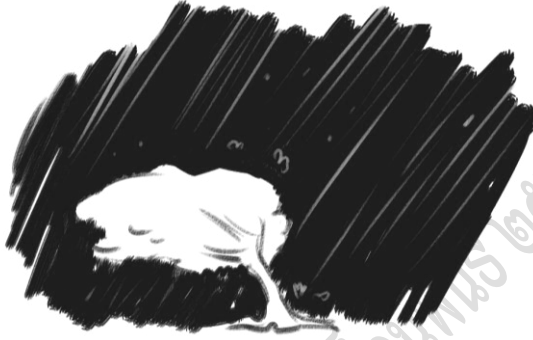

“เมฆซื้อพวงกุญแจมาจากที่ไหนเหรอ เดี่ยวเราหามาให้”
แก้วตายังรู้สึกผิดไปใหญ่ ฟังเห็นหนทางที่จะช่วยให้ดีขึ้น แต่ว่า

“เราไม่ได้ซื้อ” เมฆเริ่มสะอื้น “แม่ทำให้เรา”

มันมีชิ้นเดียวในโลก ไม่ว่าจะมาเป็นตุ๊กตาหรือไม่ก็ตาม และ
ผ่านไปเป็นสัปดาห์ เจ้าหน้าที่ก็หาพวงกุญแจไม่พบเลย

๕ ฝนตก

กลุ่มเพื่อนในห้องที่เคยล้อเมฆมาขอโทษเขา เมฆคิดว่าครูบัวคงบอกให้ขอโทษ แต่มีเด็กชายที่ยังไม่พอใจจากการถูกล้อเมฆตีในคราวก่อนที่ไม่พูดด้วย “ขอโทษนะที่ไปตี” เมฆเป็นฝ่ายขอโทษก่อนด้วยความรู้สึกผิด แม้ต้นเหตุจะไม่ใช่เขา

“ขอโทษ...” เด็กชายคนนั้นพูดจึงมำเสียงเบาอย่างไม่เต็มใจ เขาไม่รู้วาคำพูดเมื่อตอนนั้นแยขนาดไหน หลังจากนั้นพวกเขาก็ไม่มาแกล้งเมฆแล้วเพราะกลัวว่าจะถูกครูเตือนอีก แต่เมฆยังคงเศร้า

พ่อของเมฆรู้เรื่องพวงกุ่มแจ แต่พ่อบอกจะซื้อใหม่ให้ เมฆก็พูดทันควันด้วยน้ำเสียงขุ่นเคือง “ไม่เอา”

ตอนนี้จวนจะปิดเทอมแล้ว ในวิชา O&M จะมีสอบให้เดิน บริเวณหน้าโรงเรียน รวมถึงข้ามถนน เพราะกลางเทอมสอบเดินในโรงเรียนหมดแล้ว แต่ยังดีที่สอบเป็นวิชาสุดท้าย

เด็กชายตัวผมพยายามใช้ชีวิตให้ผ่านพ้นแต่ละวัน แต่เขาก็นึกได้ในวิชาดนตรี ทุกครั้งที่ฟ้าลองเล่นเปียโน จะนึกถึงตอนไปเที่ยวบ้านของฟ้า

เขายังไม่เคยชวนฟ้ามาที่ห้องดนตรีของพ่อเลยนี่ แล้วพ่อก็อนุญาตด้วย

แต่อดคิดมากไม่ได้ว่าหากเมฆชวนไปเขาอาจทำให้ทุกอย่างน่าเบื่อเพราะตัวเองกำลังซึม เหมือนตอนเขาอยู่บ้านกับพ่อที่ไม่เคยคุยอะไรมากไปกว่าเรื่องการช่วยงาน และแค่ถามว่าสบายดีไหม ไม่มีอะไรมากกว่านั้น

แต่เหมือนโลกนี้จะรู้ทัน มีครั้งหนึ่งที่ฟ้าเข้ามาถามเอง “ที่บ้านเมฆทำงานอะไรหรอ”

เมฆนึก “ตอนนี้...พ่อเป็นพ่อครัวนะ”

“ข้าวอร่อยไหม”

“อ้อยนะ เราเลยชอบห่อข้าวมากิน” เมฆเว้นช่วงพลาจครุ่นคิด คงได้โอกาสพูดว่า “แล้วก็ให้คนอื่นใช้ห้องดนตรีด้วย”

“จริงหรือ!” เสียงของเด็กหญิงดูดีใจ “มีเครื่องดนตรี อะไรบ้าง”

“ก็...อะไรที่คล้าย ๆ เปียโน กลอง กีตาร์ จำได้ไม่หมด”

“ฟ้าไปเที่ยวได้ไหม”

“...ได้สิ” เมฆตอบอย่างไม่แน่ใจ แต่ก็เหตุผลที่ทำให้ฟ้าได้มา เที่ยวในที่สุด เมฆคิดว่าอาจเป็นการตอบแทนฟ้าที่ทำให้เขามั่นใจมากขึ้น แทนการคิดเรื่องข้ามถนนไม่ได้

...

ยามบ่ายมีเมฆหนาในวันหยุด ณ บ้านที่คล้ายตึกเช่าในตัวเมือง “วันนี้ขอรบกวนด้วยนะครับ” เสียงพ่อของฟ้ากล่าวขณะมาส่งเด็ก ๆ ถึงที่หน้าบ้านของเมฆ... ไข่ เด็ก ๆ ทั้งหลาย

ฟ้าชวนธารกับแก้วตาไปบ้านเมฆด้วย โดยมีพ่อฟ้าไปรับส่งทุกคน ทำเอาพ่อของเมฆตกใจปนกังวลเพราะไม่เคยต้องดูแลเด็กหลายคน แต่คุณพ่อก็ใจอ่อนทันทีเมื่อเห็นสีหน้าดีใจของเมฆ และเท่าที่เขา

เข้าใจ เพื่อนของเมขอยากดูแลห้องดนตรีเฉย ๆ ไม่ต้องทำอะไร
มากกว่านั้น

“ขออนุญาตด้วยนะครับ ฟ้าเส่าให้เรา แล้วบ้านอยู่ใกล้ ก็เลยขอ
พ่อแม่มาครับ” ธารเงยหน้าแล้วยกมือไหว้คุณพ่อ ก่อนจะมองเมข “ดี
ใจไหมเมข”

“ดี- ดีใจสิ มาก ๆ เลยด้วย” เมขพูดลนลาน เขาแค่ไม่คิดว่าฟ้า
จะบอกธารกับแก้วตาเท่านั้นเอง ยิ่งกับแก้วตาแล้ว เขานึกว่าเธอจะไม่
อยากมา เมขยังรู้สึกเคือง แต่โกรธไปก็ไม่ทำให้ตุ๊กตากลับมา

“ขออนุญาตด้วยนะคะคุณพ่อ” แก้วตาพูดเกรง ๆ สีหน้ายังมี
เค้าความรู้สึกผิดอยู่ จนชายวัยกลางคนเจ้าของบ้านยิ้มให้ แต่ก็ลืมไป
ว่าแก้วตาเองก็มีไม้เท้าขามาด้วย

ก่อนที่จะเงยมองคุณพ่อของฟ้าที่มาส่ง “ผมจะดูแลเด็ก ๆ เอง
ไม่ต้องเป็นห่วงครับ”

“ขอบคุณนะครับ ผมจะมารับตอนเย็น หรือถ้ามีอะไรฉุกเฉิน
โทรที่เบอร์นี้ได้เลยครับ” คุณพ่อของฟ้ายิ้มอย่างสบายใจขณะยื่น
เบอร์โทรศัพท์ให้ แล้วก็ลงลูบหัวลูกสาวตัวน้อยของตัวเอง “ไว้เจอกันนะ
อย่าชกกันเกินไปละ”

“ไว้เจอกันค่ะพ่อ” ฟ้ายิ้มแป้นอย่างทุกที ก่อนจะขึ้นรถกลับไป โดยมีเด็กตาบอดทั้งสองยืนโบกมือลาเสียงรถที่เคลื่อนออก

“จั้นตามมาทางนี้เลย ทุกคนต่อแถวกันนะ” ก่อนพ่อเมฆจะพูดอะไร เป็นเด็กชายเจ้าของบ้านที่พาเพื่อน ๆ แต่ละคนเข้าบ้าน บ้านดูเล็ก มีกลิ่นชื้นบางจุด พื้นไม้หนาดูแข็งแรง กำแพงเป็นคอนกรีต

พ่อของเมฆมองเด็กประถมกลุ่มนี้อย่างฉงน แต่รีบตามไปดูแลตอนที่เมฆพาที่เก็บรองเท้า กำลังจะบอกว่าอยู่ฝั่งไหน พ่อเมฆรีบแทรก “เข้าไปเถอะ เดี่ยวพ่อเก็บให้”

“เราเก็บเองได้ครับ” ธารพูดแทนทุกคน

“แต่พวกเธอมองไม่เห็น”

“ก็ ก็!” ฟ้ายกมือทสันทนา “ให้เจ้าของบ้านเก็บให้ มันดูไม่ดีนะคะ”

ชายวัยกลางคนเงยไปขณะหนึ่ง เมฆเลยรีบพูด “อยู่ฝั่งนี้ วางไว้ชั้นล่างสุดนะ ตรงนั้นว่าง”

“ตรงนี้เหรอ...” แก้วตาคำหาชั้นวางตามทุกคน ก่อนถอดรองเท้า วางแถวกลาง เพื่อให้ธารที่อยู่ท้ายแถววางฝั่งขวาที่อยู่ถัดไป

“จากหน้าประตู ทางซ้ายเป็นห้องน้ำนะ” เมฆพูดเกี่ยวกับบ้าน
“ทางเดินไม่มีโต๊ะหรือของอะไร...ก้าวไปอีกหกก้าว ทางขวาก็ถึงห้อง
เช่าคนตรีแล้วละ”

“ขออนุญาต มีน้ำดื่มไหมครับ” ธารถามพร้อมยกมือ เดือนมีนา
แล้ว อากาศเริ่มร้อน โดยเฉพาะในเมือง

“อ้อ ไปข้างหน้าหน่อย สุดทางเดินหันไปทางขวาก็เป็นห้องครัว
ไปกันเถอะ” พอพูดแล้วเมฆก็นำทางทุกคน เพราะตั้งใจจะใช้เวลาทั้ง
บ่ายเลยคิดว่าเตรียมน้ำไปดื่มด้วยก็ดี

ความจริงแล้วฟ้ากับธารเตรียมขวดน้ำดื่มมาเองในเป้ แต่ทั้งคู่ดู
ตื่นเต้นมากกว่าที่จะให้เมฆจะคอยนำเพื่อน ๆ ไม่เหมือนตอนอยู่
โรงเรียนที่ต้องมีคนชวนเมฆก่อน

“ไม่ต้องหรอก” คุณพ่อเข้ามาขัด “เดี๋ยวพ่อเตรียมน้ำให้ จะได้
ไม่หก พวกเธอไปรอในห้อง—”

“พ่อ” เมฆเรียกเสียก่อน “ผมทำได้ฮะ เพื่อน ๆ ก็เหมือนกัน เรา
เรียนมาแล้ว” แล้วเมฆก็พาเพื่อนไปที่ห้องครัว แก้วตาแอบสงสัยใน
ความสัมพันธ์ของครอบครัวบ้านนี้ ได้แต่เก็บไว้ในใจ

เมฆเดินเลียตามกำแพง ไม้เท้ากวาดสำรวจตำแหน่งข้าวของ
หาชิ้นวางแก้วพลาสติกแจกจ่ายให้เพื่อน แล้วค่อยหาตุ๋นเย็น หยิบน้ำใน
กระบอกลใหญ่ “เดี๋ยวจรินให้นะ” เมฆบอก

“บริการดีจัง” ธารชื่นชมด้วยคำที่จำมาจากพ่อแม่ที่ทำงาน
เกี่ยวกับโรงแรม แล้วต่อแถวรับน้ำถัดจากเพื่อนผู้หญิงทั้งสอง

ขณะเมฆรินน้ำให้ช้า ๆ คุณพ่อที่มองอยู่กลับพูด “ระวัง ๆ” เมฆ
สะดุ้งรีบชักกระบอกลเงยขึ้น แต่น้ำกระฉอกโดนมือของฟ้าที่ถือแก้วอยู่

“อ๊วย เย็น” ฟ้าพูด แต่ดีที่แก้วไม่หล่น

“ขอโทษนะ” เมฆทำหน้าหงุดหงิดปนกังวล ส่วนคุณพ่อรู้สึกผิด
ที่ไปทัก จึงหยิบทิชชูมาให้ฟ้าเช็ด

รินน้ำจนถึงคนสุดท้าย ไม่มีแก้วไหนน้ำล้น ทุกคนดื่มน้ำคลาย
ร้อน แล้วถือแก้วไปคนละใบ ธารถือกระบอกลน้ำให้ เมฆจะได้พาไป
ห้องดนตรี โดยมีคุณพ่อคอยมอง

มือซ้ายทุกคนแตะผนัง ส่วนมือขวาจับศอกคนข้างหน้า เมฆหา
ลูกบิดห้องดนตรี ก่อนเด็กๆ จะเข้าห้องดนตรีไป โดยมีผู้ใหญ่อย่าง
คุณพ่อเดินตามไปอย่างห่าง ๆ

“แล้วคุณพ่อทำอาหารที่ไหนเหรอ” ฟ้าถามเมฆ

“ที่ร้านอาหารข้างนอก ไม่ใช่ที่นี่”

“กว้างจังเลย” ธารแทบจะร้องอ้าปากค้างเมื่อเข้ามาในห้อง
ดวงตาเลื่อนร่างของเขาเห็นขนาดห้อง และเครื่องดนตรีต่าง ๆ แฉก
เวลาพูดในห้องแล้วมีเสียงก้องด้วย ต้องอดใจไม่ให้ตะโกนเล่น

“คุณพ่อเคยเล่นดนตรีด้วยหรือคะ” ฟ้าถามพลางหันไปทาง
เจ้าของเสียงเดินหนักแน่น น่าจะเป็นคุณพ่อ

“สมัยเรียนมหาวิทยาลัยนะ” พ่อตอบ เดินตามเข้ามาในห้อง
“เล่นกับเพื่อน แต่ว่าแยกย้ายกันไปแล้ว ห้องก็สร้างมาเสียดี ก็เลยให้
เช่าต่อเผื่อมีคนสนใจ”

“ตอนนั้นคุณพ่อเล่นอะไรครับ” ธารถาม

“นั่งก่อนเถอะ” ชายหนุ่มกล่าวขณะเลื่อนเก้าอี้มาให้เด็ก ๆ แต่
เมฆหยิบเก้าอี้ตัวเองมาแล้ว เหล่าเด็กน้อยนั่งเรียบร้อย ส่วนพ่อก็ไป
หยิบเครื่องดนตรีที่เคยเล่นมาไว้ในมือ “เมื่อก่อนเป็นมือกีตาร์” เขาพูด
พลางขยับตัวปรับสายกีตาร์ ปรับให้เข้ามือ “ที่แรกไม่ได้ชอบ แต่มีคน
หนึ่งชอบ แล้วคนดูเพิ่มทีละคนเป็นหลายคน เลยเล่นต่อเรื่อย ๆ”

ฟ้าฟังสิ่งที่คุณพ่อเล่าด้วยตาเป็นประกาย ธารเองก็มองรอบ ๆ ห้องอย่างสนใจ มีเมฆกับแก้วตาที่นิ่งนิ่งไม่รู้จะพูดอะไร

“สอนฟ้าได้ไหมคะ” เด็กหญิงผู้ชอบดนตรีถาม

คุณพ่อเลิกคิ้ว “เธอชอบเล่นดนตรีด้วยหรือ”

“เคยเล่นเปียโนค่ะ” เธอเล่า “จริง ๆ ฟ้าอยากเล่นดนตรีหลายอย่างเลยคะ แต่ว่าบ้านไม่มีที่เก็บเครื่องดนตรีแล้ว เลยมีแต่เปียโน”

ชายหนุ่มครุ่นคิด “ไม่เหมือนที่เคยเห็นเลย” เขาพูดรำพึงกับตัวเอง นึกว่าเด็กกลุ่มนี้จะมาร้องเพลง ส่วนตัวเขาเล่นดนตรีให้อย่างเดียวเพราะเด็ก ๆ มองไม่เห็น แต่แก้วตากลับได้ยินคำพูดนั้น

“คือ...” เด็กหญิงเริ่มยกมืออยากบอกบางอย่าง “ที่โรงเรียนก็สอนร้องเพลงค่ะ แต่ฟ้าชอบเล่นดนตรี เล่นเก่งที่สุดในชั้นด้วยนะคะ”

ฟ้าแอบยิ้มให้เพื่อนหญิงร่วมห้อง แม้จะไม่ค่อยคุยกัน เพราะแก้วตาดูเป็นคนเงียบ ๆ ไม่ต่างจากเมฆเลย แก้วตา ดูไม่เข้ากับกลุ่มเพื่อนกลุ่มไหน แต่คอยฟังทุกคนเสมอ

“ฟ้าเคยลองกีตาร์ที่โรงเรียน แต่ว่าตอนสอบให้เล่นเครื่องดนตรีที่ชอบได้อย่างเดียว เลยไม่ได้เล่นกีตาร์นะค่ะ ที่บ้านก็ไม่มีเลย ไม่ได้ซ้อม”

พ่อของเมฆเจียบไปครูหนึ่ง ก่อนยื่นกีตาร์ตัวเก่งของตนให้ฟ้า
“ลองเล่นดูสิ ถ้าติดตรงไหนจะได้สอนให้”

“ขอบคุณค่ะ!” ฟ้าดีใจใหญ่ พลังประคองกีตาร์ให้ถนัดมือ
แล้วลองดีดสักเส้น แต่รู้สึกว่เสียงไม่เหมือนที่โรงเรียน “กีตาร์เก่าแล้ว
หรือคะ”

“เก่าแล้วละ” คุณพ่อกล่าว “ลองปรับสายดูใหม่”

พอบอกอย่างนั้น มือป้อมเล็ก ๆ ก็ล่ำตามคอกีตาร์ มาถึงจุดที่มี
มีแท่งเหล็กหกอันเท่าจำนวนสายกีตาร์ ฟ้าหมุนอันหนึ่งเป็นการเช็ก
สลักกับลองดีดเพื่อฟังเสียง แล้วก็อีกอันหมุนให้หลวม อีกอันตึง
เกือบจะทำให้สายของกีตาร์ขาด พ่อเลือกเข้ามาช่วยทันที

“ลองปรับอย่างนี้น่าจะดีขึ้น” แล้วคุณพ่อเอื้อมมือมาช่วยปรับ
บอกฟ้าว่าปรับตรงนี้จะเป็เสียงแบบไหน

แล้วเสร็จ พอฟ้าดีดคู่อีกครั้ง มันเกือบจะตรงใจฟ้าแล้ว ออกมาเป็นเสียงโปร่งและก้องกังวาน “เพราะมากเลย ชอบคุณนะคะ” แต่แทนที่จะให้สอนต่อ กลับเป็นคำขอ “คุณพ่อเล่นสักเพลงได้ไหมคะ”

ชายหนุ่มแปลกใจ ก่อนจะเอากีตาร์จากฟ้า มาปรับสายใหม่อีกสักนิดหน่อย

“อยากให้เล่นเพลงไหนหรือ” คุณพ่อถามเด็ก ๆ เขาคิดว่าฟ้าคงเลือกเพลงยอดฮิตช่วงนี้ได้ แต่ไม่ใช่

“เพลงที่คุณพ่อชอบเล่น ไม่ก็...” ฟ้าเว้นช่วง “เพลงที่เมฆชอบก็ได้ค่ะ” จุดนี้ทำให้เมฆที่นั่งนิ่งถึงกับผงะ

พ่อเมฆเงยหน้าขึ้นถึงว่าเป็นเพลงไหนที่เมฆจะชอบ เมฆชอบอ่านหนังสือมากกว่าฟังเพลง แต่นึกออกเพลงหนึ่งทีเดียก ๆ ไม่เคยฟังแน่ จึงหยิบขวดน้ำมาดื่มแก้กระหาย

มือใหญ่หยาบเริ่มดีดกีตาร์ ทุกคนตั้งใจฟัง โดยเฉพาะลูกชายของเขา ทำนองดนตรีนั้นเริ่มอย่างเอื่อยเอื่อย แต่เสียงดีดกังวานไปทั่วห้อง มันมีจังหวะที่เมฆรู้สึกคุ้นเคย

เหมือนเสียงคลื่น เสียงลมพัด ที่อ้างว้างและเปลี่ยวเหงา

“คำไร้เสียงเคียงธรราน้ำเขียวกรากผ่านอีกครา ภาพสะท้อน
ของคนไม่น่ามอง ยังคงจ้องมองตนที่หม่นหมอง ในใจที่มีเป็นล้านสิ่ง
ไม่อาจจะบายเป็นคำใด”

“ให้กายฉันหายลับฟ้า ดารา แล้วจากลา ไม่มีอีกแล้วให้ใคร
ตามหา”

“แต่กลับมีเสียง ไร้ที่มา ดังก้องสุดหัวใจ รื้อเอาไว้ ปิดเป่าควัน
คลังในใจ”

“เพียงคำนั้นที่ส่งถึงฉันที่โรยร่าก่อนจะสาย ว่าตัวฉันยังไม่
สลาย แต่ความรู้สึกนั้นจางหาย และไม่เคยส่งถึงใคร”

“น้ำตาจากธรราน้ำ เป็นสมุทรแห่งโศกา ความอวอร์ดช่างบาง
เบา แต่เสียงนั้นกลับคอยทุเลาตัวฉันที่จมดิ่ง”

“และหวังว่าวันพรุ่งนี้จะมีอยู่แม้ตัวฉันไม่อาจเคียงคู่กับความใจ
ดีจากแดนไกล ที่ต้องตามหาจนวันสุดท้าย”

...

เสียงทุ้มร้องต่อไปจนจบเพลงสมบูรณ์ พอดีกับเสียงกีตาร์ที่ลง
โน้ตตัวสุดท้าย ไม่ทันไรเสียงปรบมือดังลั่น

“เพลงเพราะมากเลย!” ฟ้าตะโกนพลางร่ำมือเสียงดัง แม่
ทำนองดนตรีจะดูเก่าเหมือนดนตรีที่ผู้ใหญ่ชอบฟังก็ยิ่งชอบ

“เพลงอะไรนะครับ” ครั้งนี้เป็นธารที่ถาม เพราะไม่เคยได้ยิน
เพลงนี้มาก่อนเลย

“เพลงแต่งเองนะ ยังไม่มีชื่อ” ชายหนุ่มเล่า “คิดว่าไม่ได้เพราะ
ขนาดนั้น เลยไม่ได้ทำเพลงต่อให้มันสมบูรณ์ตั้งแต่ตอนยังอยู่มัธยม
แต่ ‘เธอ’ ชอบ...ถ้าพวกเธอชอบก็ดี”

“ ‘เธอ’ เธอครับ” ธารทวนคำพูดนั้น ก่อนจะนึกได้ “ว่าแต่...
คุณแม่ไปไหน-” ทันทีที่ธารกำลังพูดถึง ก็โดนฟ้าส่งเสียงซู่ แก้วตา
ทำหน้าลนลานเพราะคิดว่ากำลังจะเกิดเรื่องไม่ดี

สองพ่อลูกของบ้านนี้เจียบกริบ พารู้สึกอึดอัด “แม่ไม่อยู่นะ”
เสียงของเมฆดูขมขื่น ก่อนจะตามมาด้วยเสียงเก้าอี้เลื่อนเหมือนลูกขึ้น

“น้ำหายเย็นแล้ว เดี่ยวเราไปหยิบขวดใหม่ให้”

“เดี๋ยวพ่อไปหยิบให้ เมฆรอเถอะ-”

“ผมหยิบเองได้ฮะ ผมเรียนมาแล้ว” เมฆรีบใช้ไม้เท้านำทาง ออกไปทันทีโดยไม่รอให้พ่อลุกไปก่อน อย่างไรก็ตามบ้านนี้ก็จะเป็นบ้านที่เมฆ อยู่และเคยเห็นแล้ว

พอเมฆออกไป ธารก็รู้สึกผิดที่ทำบรยากาศเสีย “ขอโทษครับ ผมไม่ทันคิดเอง”

“...ช่างเถอะ ไม่เป็นไร” คราวนี้คุณพ่อยกมือขนาดหน้าตัวเอง คลายเครียด แต่ดูเหมือนไม่ได้ผลเท่าไรนัก

ขณะนั้นแก้วตาก็ถาม “คุณแม่ไปไหนหรือคะ” เธอคิดว่าเมฆ คิดถึงแม่ และเข้าใจว่าแม่ไม่อยู่อย่างที่เมฆบอก แต่เธอไม่รู้ว่าจะ หมายถึงคุณแม่ไม่อยู่บ้านนี้นานแล้ว

คุณพ่อเจียบ คิดว่าเด็กคงถามอะไรตามประสา แต่มันลำบาก ใจที่จะเล่า

“คือว่าเมฆเขาซึ่มตอนพวงกุญแจหาย เมฆบอกว่าแม่ทำให้ แล้วก็...เขามีปัญหาเรื่องข้ามถนนด้วย” ฟ้าอธิบาย

“ข้ามถนนหรือ” คุณพ่อเลิกคิ้ว เพราะฟ้ามักบอกว่าเมฆเก่งและ สบายดี ส่วนเมฆไม่เคยเล่าให้เขาฟังเรื่องที่โรงเรียน ตอบแค่ ‘สนุกฮะ’

“ค่ะ” ฟ้าพยักหน้า “พอได้ยินเสียงแตรรถ เมฆก็ทำอะไรไม่ถูก
เขากลัวจนร้องไห้ล่ะค่ะ หนูเลยเป็นห่วง”

“...เรื่องนั้น” คุณพ่อพิมพ์พาลางนึกถึงอดีต “เขาเจอเรื่องไม่ดี
เกี่ยวกับรถนะ ที่ทำให้แม่ไม่อยู่ และทำให้เขา...ตาบอด” ก่อนจะหลุด
พูดต่อ “และเพราะฉัน”

แล้วความรู้สึกของพ่อก็เริ่มพร่างพริ้วโดยไม่รู้ตัว ชายหนุ่มไม่เคย
คิดว่าตัวเองอดอันมาหลายปีแล้ว เขาไม่เคยเล่าให้ใคร เพราะกลัวถูก
สังคมมองเขาว่าเป็นพ่อที่ไม่ได้เรื่อง แค้โทษตัวเองก็ทรมานมากแล้ว

แต่เขายังทนไม่ไหว

“แม่ของเขาประสบอุบัติเหตุระหว่างกลับต่างจังหวัด ตอนนั้น
ฉันบอกว่าจะไปส่งให้ แต่เธอบอกว่าจะกลับเอง...สุดท้ายก็ไม่กลับมา”

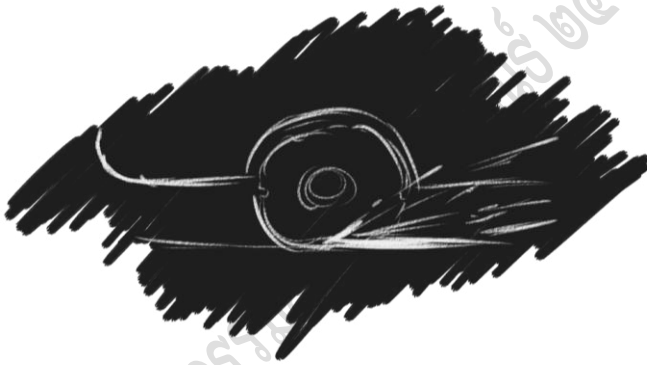
พอได้รู้ความจริง ความรู้สึกนั้นจุกในคอของผู้ฟังอย่างบอกไม่
ถูก เป็นความอึดอัดที่ไม่ทันตั้งตัว

“เมฆคิดถึงแม่มาก เพราะเธอเป็นคนที่ทำให้เมฆอยากเป็นนัก
ดำน้ำ... ถึงตอนนี้จะไม่ได้เป็นแล้ว แต่เขายังอยากเจอแม่อยู่ดี”

“แล้วพอไม่กี่เดือน ที่ทำงานของฉันก็เริ่มย่ำแย่ ฉันที่ไม่ได้อยู่ตำแหน่งสูง ก็เลยถูกปลด ฉันหางานใหม่ไม่ได้ไปหลายเดือน”

“เป็นหลายเดือนที่นอนไม่พอ...แล้วมันก็เกิดเรื่อง ตอนที่รับเมฆกลับบ้าน...เขาเลยมองไม่เห็นอีก”

ชายหนุ่มเงียบ เสียงเขาเบาลงเหมือนมีของคมแทงลึกในลูกคอ จนให้เสียงหายไป แต่เดาได้ว่าถึงไม่ต้องพูดต่อ เด็ก ๆ อาจจะรู้ได้ว่า เกิดอะไรขึ้น

ช่วงที่เสียแม่ไป พ่อที่ตกงานจึงมีเวลาให้เมฆน้อยลง เพราะความเศร้าโศกและความเครียดที่ถาโถมไม่เลือกเวลา เขาคิดว่าต้องหางานใหม่ที่ทำให้เมฆอยู่ดีกินดี แต่สุดท้ายเป็นเขาเองที่ทำลายลูก

ภาพท้องทะเลที่สวยงาม มีเพียงเมฆที่จำได้แจ่มชัดในใจ ตอนนี้
เป็นแค่ความทรงจำ

พ่อทำลายทั้งความสุข และอนาคตของลูกชายตัวเอง เขาเคย
เห็นคนหูหนวกถูกปฏิเสธงานที่บริษัทเก่าของเขา เห็นครอบครัวรับ
ไม่ได้ที่ลูกพิการเพราะเป็นความต่างพร้อย หรือทำงานไม่ได้เหมือน
คนอื่น เขาไม่ยอมให้เมฆรู้สึกที่ตัวเองต้องถูกทิ้งเพราะมองเห็น
ไม่ได้แล้ว และไม่ยอมให้เกิดอันตรายกับลูกอีก จึงทำทุกอย่างให้เมฆ
สบายใจ สบายยิ่งกว่าตอนที่เมฆมองเห็น เขารับงาน ขอร้องผู้
สัมพันธ์แพทย์ให้รับเข้าทำงาน เพื่อหาเงินจ่ายค่ารักษา แต่ยืง
นานเข้า คำตอบจากผลการรักษายังตอกย้ำว่าอาจจะตาบอด
ตลอดไป และเงินที่จ่ายไปเหมือนซื้อข้าวร้ายข้าวเดิมมาฟุ้งซ้ำ

เขารู้ดีว่าสักวันตัวเองจะแก่ขึ้น หรืออาจเกิดเรื่องร้าย แต่ขอแค่
ตอนนี้ ที่เขายังมีเรี่ยวแรงพอจะใช้ความรู้สึกผิดของตัวเองกับลูกชาย
เพียงคนเดียวได้ แต่เมฆอาจจะเกลียดพ่อที่ทำให้ตัวเองตาบอด...

“หนูขอโทษนะคะที่ทำของเขาหาย” แก้วตาพูดด้วยเสียงสั่นเมื่อ
รู้ถึงความร้ายแรงที่ตนเองนำพวงกุญแจไปทิ้ง “หนูขอโทษเขาแล้ว
แต่เขาไม่ดีขึ้นเลย เมฆน่าจะฟังคุณพ่อมากกว่า...”

“...ไม่เป็นไรหรอก” คุณพ่อพยายามทำใจแล้วสายหน้า “แต่เมฆไม่น่าอยากคุยกับฉัน อย่างที่พวกเธอเห็น เขาอยากคุยกับเพื่อนมากกว่า และถ้าทำผิด เธอควรขอโทษเองนะ”

“ที่เขาไม่อยากให้คุณพ่อช่วยเธอครับ” ธารถาม

“นั่นแหละ” แล้วชายหนุ่มก็คิด “เหมือนเขาอยากจะทำอะไรเอง ตั้งแต่ไปเที่ยวบ้านของฟ้า อยากลองทำอาหาร ทำงานบ้าน ทั้งที่ให้ผู้ใหญ่ทำก็ได้ ลำบากเปล่า ๆ เขาก็ไม่ได้อยากตาบอดแต่แรกด้วย”

“มันแปลกหรือคะ ที่อยากช่วยพ่อแม่ทำงาน” ฟ้าเลิกคิ้ว “ฟ้าเองก็ช่วยที่บ้านเหมือนกัน”

“อาจจะ แต่เขาทำของเดี๋ยวก็ตกเดี๋ยวก็หล่น มันไม่จำเป็นสุดท้ายก็รบกวนคนอื่น”

“แต่พวกเราก็ไม่ได้ทำเป็นตั้งแต่เกิดนี่ครับ” น้ำเสียงของธารจริงจังกว่าเดิม เพราะเพื่อนของเขากำลังถูกตี “เพราะตาบอดถึงต้องเรียนไงครับ ใคร ๆ ก็เคยทำของหล่น ทำอะไรซ้ำเหมือนกัน แล้วพวกผมจะอยู่ด้วยกันแค่ตอนประถมเองนะครับ”

ชายวัยกลางคนเงิบ จิตใจเริ่มปวดร้าวอีกครั้ง

คุณพ่อยอมรับว่าส่งเมฆเรียนที่โรงเรียนคนตาบอด เพราะไม่
ต้องจ่ายค่าเทอม และไม่มีโรงเรียนคนตาดีที่ไหนอยากรับเพราะกลัว
จะเป็นภาระ โรงเรียนคนตาบอดสอนเมฆให้รู้จักกับโลกที่มีดมว่ามัน
ไม่ได้น่ากลัวไปหมด ให้เมฆได้เจอเพื่อนใหม่ที่ดีกับเขา แต่สิ่งที่พ่อทำ
กลับเป็นการทำให้สิ่งที่เมฆเรียนรู้อะไรไม่มีค่า

คิดว่าตัวเองต้องรับผิดชอบกับอุบัติเหตุที่นั่น แต่ไม่เคยถามลูกว่า
ต้องการอะไรสักครั้ง

“หนู...” แก้วตาอยากพูด “หนูเชื่อว่าเมฆรักคุณพ่อนะคะ เขาถึง
อยากช่วย...”

ยังไม่ทันมีใครพูดต่อ มีเสียงเปิดเข้าห้อง “จู่ ๆ ปวดท้องเลยไป
ห้องน้ำมาซะ” เมฆบอกทุกคน

“มาพอดี กำลังอยากเปิดคอนเสิร์ตเลย” เสียงร่าเริงของฟ้ากลับ
ทำให้ทุกคนงงยิ่งกว่าเดิม “เมฆเป็นนักร้อง ฮารตีกลอง ส่วนแก้ว...
แก้วอยากทำอะไร”

“เรา—” เด็กหญิงเล็กเล็ก “เป่าขลุ่ย”

“มีขลุ่ยไหมคะคุณพ่อ” ฟ้าหันมาถาม

ชายวัยกลางคนอึ้ง “มีสิ” ก่อนที่คุณพ่อจะจูงพาแต่ละคนมา
ประจำตำแหน่ง แต่โดนเด็ก ๆ สอนว่าจะพาคนตาบอดเดิน ต้องให้
แตะศอก จะได้เดินตามง่าย รู้ระดับสูงชันของเส้นทางด้วย คุณพ่อจึง
ทำตามนั้น

ชายวัยกลางคนต่อไม้ค้ำและเครื่องเสียงให้ ก่อนจะมองดูเหล่า
เด็กตาบอดส่งเสียงแจ๊สแจ้ว ถกกันว่าเอาเพลงไหน ใครเล่น
อย่างไร สุดท้ายเล่นดนตรีตามใจฉัน ผิดคีย์ผิดโน้ตไปหมด ฟ้าเกือบ
ซิงกีตาร์จนขาด ธารก็ตีกลองมั่ว แต่เด็ก ๆ กลับดูสนุกสนาน เหมือน
มาเล่นเครื่องเล่นมากกว่า วุ่นวายจนเมฆลึมเรื่องซุนใจก่อนหน้านั้น
กลายเป็นหัวเราะเหมือนรู้ว่าทุกอย่างต้องลงเอยแบบนี้

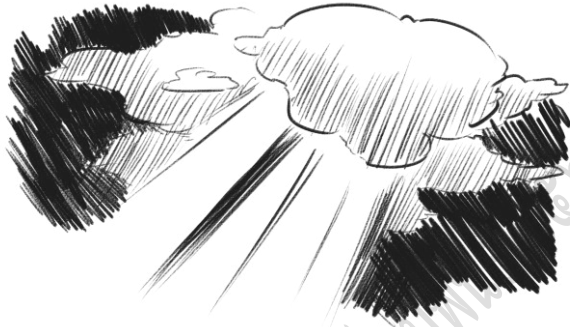
คุณพ่อมองคณะดนตรีเด็กตาบอด พลังนี้ถึงช่วงวัยรุ่นของตัวเอง
ตัวเอง และเพื่อน ๆ แรกเริ่มที่ลงขันกันทำห้องดนตรี ก็ไม่มีใครเล่นเก่ง
หรอก แต่ตอนนั้นไม่ได้เล่นเอาให้ได้ดิบได้ดี แต่เล่นเพราะได้อยู่กับ
เพื่อนต่างหาก มันสนุกเมื่อไม่ต้องคิดเรื่องหน้าที่การเรียนอันหนัก
หน่วง อนาคตที่ไม่แน่นอน และ ‘วาฟ’ แม่ของเมฆก็ชอบที่ได้เห็น
รอยยิ้มเปี่ยมสุขของเขา

ตอนนี้ครอบครัวเหลือสองคน ที่ต้องดูแลกัน

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์ ๒๕๖๖

๖ แสงรำไรในเมฆหนา

ตอนค่ำหลังจากที่เพื่อน ๆ มาเล่นที่บ้านของเมฆกลับไปแล้ว เด็กชายตัวพอมกลับมาน้ำหมอง การที่ได้อยู่กับเพื่อนในวันหยุดมัน สนุกจนไม่อยากให้เวลาที่ต้องแยกย้ายมาถึง ยังมีคำพูดทิ้งท้ายของ ธารว่า “สู้ ๆ นะเมฆ ฉันเป็นกำลังใจให้”

วันพรุ่งนี้ต้องสอบวิชา O&M แล้ว

เมฆยืนเหม่อหน้าประตูเข้าบ้าน ฟังเสียงรถบนถนนแล่นผ่านไป แต่ละคันในยามที่ผู้คนทยอยกลับบ้าน เขานึกออกถึงหน้าต่างของถนน มีเส้นทางแถวบ้านทุกอย่าง ขอแค่มีตาที่ปกติ แต่กลับนึกไม่ออกว่าจะ ซ้ำมอย่างไรแม้จะเรียนมาหมดแล้ว เพียงถ้ำข้างหน้ามีรถผ่าน เด็กชายก็คิดอะไรไม่ออก

แต่แล้วมีเสียงเดินหนักแน่นจากข้างหลังมาหยุดอยู่ข้างเขา
“อยากซื้ออะไรที่ฝั่งตรงข้ามถนนหรือ” คุณพ่อถาม

“ไม่ฮะ” เมฆส่ายหน้า “ผมคิดเฉย ๆ”

“คิดว่าอะไรหรือ”

กลับเป็นความเงิบแทนคำตอบ เพราะกลัวว่าบอกไปแล้วจะ
ถูกติติง ทั้งที่เมฆก็ไม่แน่ใจว่าพ่อจะว่าหรือไม่

“พ่ຽນนี้สอบวันสุดท้ายแล้ว เดี๋ยวก็ปิดเทอม จะได้พักแล้วนะ”
คุณพ่อพูดด้วยน้ำเสียงผ่อนคลายกลางวงมือบนไหล่ของเมฆ “ที่
โรงเรียนสอนข้ามถนนหรือเปล่า”

เมฆหงะทันที พยายามหาข้อก่ลเปลี่ยน “เรื่องนั้นน่าจะสอน
ชั้น ป.๖ ฮะ”

พ่อพยักหน้าแต่เขารู้ความจริงจากฟ้าแล้ว “พ่อเคยขับรถผ่าน
โรงเรียนแล้วเห็นเด็กข้ามถนนกัน...เมฆอยากลองข้ามถนนไหม”

เมฆแปลกใจ เพราะถ้าเป็นเรื่องนี้ พ่อต้องถามว่า ‘อยากได้อะไร
ที่ฝั่งตรงข้ามถนนไหม เดี๋ยวพ่อไปซื้อให้’ มากกว่า

เด็กชายอยากตอบว่า ‘อยากอะ ผมอยากทำได้ พ่อจะได้ไม่
เหนียวแทน พ่อจะได้เล่นดนตรีหรือร้องเพลงมากกว่านี้ เพื่อนก็จะไม่
ล้อด้วย’

แต่เขากลับเกินไป กลัวเรื่องร้ายจะเกิดขึ้นซ้ำ ก่อนเมฆจะตอบ
เสียงซิม “ไม่เป็นไรอะ”

คุณพ่อมองลูกชายตัวเองด้วยสีหน้าอ่อนล้าเหมือนทุกวัน แต่
แววตามีความเป็นห่วง เขานึกถึงสิ่งที่ฟ้าบอกว่า ‘พ่อได้ยินเสียงแตร
รถ เมฆก็ทำอะไรไม่ถูก’ เพราะเมฆไม่ได้กลัวการข้ามถนน แต่กลัวรถ
บนถนน

“พ่อมีของที่อยากเดินไปซื้ออยู่” คุณพ่อกล่าว “ไปเป็นเพื่อนพ่อ
ได้ไหม”

เมฆทำหน้าฉงน เพราะพ่อตาดี ไปคนเดียวได้อย่างสบาย ๆ แต่
วันนี้เมฆไม่มีข้อปฏิเสธเลย และคิดว่าไม่น่ามีอะไรเป็นห่วง ถ้าพ่ออยู่
ด้วย “ได้อะ”

คุณพ่อยกคอกให้เมฆแตะตามที่ได้ก ๆ สอนมาวันนี้ เมฆไม่ลืม
จะสะบัดไม้เท้ายาวออกเพื่อไว้ใช้การ ระหว่างเดินบนทางเดินเพื่อไป
ทางม้าลาย

เสียงรุดดังเป็นระยะ แต่คราวนี้คุณพ่อที่เป็นคนตาดีมาด้วยกัน
เมฆจึงกังวลน้อยลง “เมฆจำวิธีข้ามถนนได้ไหม ก่อนจะมองไม่
เห็นนะ” คุณพ่อถาม

คำพูดนั้นทำให้ใจของเมฆสั่นคลอน ทั้งกลัวที่จะบอก และเศร้า
เมื่อมองเห็นไม่ได้อีก แต่มันเป็นเรื่องที่ต้องยอมรับ เขาตาบอดมาเป็น
ปีแล้ว “นิดหน่อยอะ มันนานแล้ว”

“แล้วเวลาข้ามทางม้าลาย ลูกคิดว่าตอนนี้ต้องทำอะไรบ้าง”
ชายหนุ่มถาม พอดีกับที่สองพ่อลูกมาถึงทางม้าลาย เพราะพ่อเริ่มพา
หันหน้าเข้าถนน เสียงนกหวีดของจราจรดังชัด

เมฆได้ยินก็นึกถึงสิ่งที่โรงเรียนสอนทั้งคาบ O&M และห้องฟัง
เสียง “ก็ฟังเสียงรุดอะ ถ้าเสียงเบาแล้ว หรือไม่มีเสียงล้อ ก็แปลว่าไม่มี
รุด ถึงค่อยข้ามอะ”

ทั้งคู่รอ ฟังเสียงรุด ลมพัดผ่านจากการที่รถวิ่งทำให้ผมปลิว
เสียงปะทะลมแรงอื้ออึง ช่วงนี้เป็นช่วงที่ผู้คนเริ่มเลิกงาน ผู้คนต้องรีบ
กลับก่อนรถจะติด ยานพาหนะบนท้องถนนจึงแล่นเร็ว

ไม่นาน เสียงรุดเริ่มเบา ไม่มีลมพัด พ่อก็ถาม “เดินเลยไหม”

เมฆทำหน้าที่ระหนก อยากรฟังให้แน่ใจอีกนิดว่าใช่จริงไหม ไม่งั้นจะถูกรถชนทั้งคู่ แต่ว่าเสียงมันเบาจริง ๆ ได้ยินเพียงเสียงรถที่อยู่ไกลไปอีก น่าจะเป็นของรถที่อยู่หลังเกาะกกลางถนน “คะ-เดินเลยอะ”

แล้วคุณพ่อกับเมฆก็เดินไป แต่สบายใจได้ไม่นาน เมฆได้ยินเสียงเครื่องยนต์ดังข้าง ๆ เพื่อจอดรอคนข้ามถนน เด็กชายเลยแผลอหยุดเดิน “ไม่เป็นไร ตำรวจจราจรคอยดูให้อยู่” คุณพ่อปลอบ ลึก ๆ เขาอยากจะทำลูกข้ามเองโดยไม่ต้องรอให้ลูกบอก แต่ชายหนุ่มหักห้ามตัวเองไว้ไม่ให้ได้ทำ

สองพ่อลูกข้ามถนนมาถึงอีกฝั่งหนึ่ง เป็นโซนของร้านค้า และมีแผงลอยอาหาร คุณพ่อพาไปยังร้านแผงลอยหนึ่งที่มีกลิ่นซุปร้อน ๆ โขย “ขอบะหมี่ถ้วยสองถ้วยเหมือนเดิมครับ” คุณพ่อสั่งเหมือนทุกครั้ง เวลาที่เหนื่อยจากงานแล้วทำมือเย็นกินเองไม่ไหว ก่อนจะหยิบกระเป๋าเงิน “ที่โรงเรียนสอนให้ชื่อของร้านค้าด้วยไหม” แล้วลองยื่นกระเป๋าใส่ธนบัตรให้เมฆ

“...สอนอะ” เมฆรับมาคลำ หาช่องใส่ธนบัตรแล้วสัมผัสแบงก์ที่ละใบ หาเส้นนูนรูปดอกไม้บนแบงก์ที่เรียงเป็นอักษรเบรลล์ จนเจอใบที่พิมพ์ภาษาเบรลล์ว่า H มาจากคำว่า Hundred จำได้ว่าบะหมี่สองถ้วยราคาแปดสิบบาท จึงยื่นแบงก์ร้อยให้พ่อจ่ายให้ ตัวเมฆยังสูงไม่พอ

“มองไม่เห็นรู้ด้วยเหรอว่าควรใช้แบงก์ไหน เก่งจัง” เจ้าของร้านที่คอยอยู่ตั้งแต่ต้นเฮ้ยชมอย่างตรงไปตรงมาขณะทอนเงินให้ แถ่นี้ไม่มีคนตาบอดอาศัยอยู่นอกจากเมฆ “เห็นเดินข้ามถนนด้วยนี่”

“ที่โรงเรียนสอนดีอะ แล้วก็คุณพ่อมาด้วย” เมฆกล่าว น้ำเสียงมีความดีใจเล็กน้อย

หลังจากนั้นทั้งคู่เดินกลับ โดยพ่อให้เมฆคอยบอกว่าตอนไหนควรข้ามหรือไม่ แต่เวลาที่เห็นว่าเมฆมือสั่นก็จะคอยปลอบว่าไม่เป็นไร

จนถึงบ้าน เมฆก็เริ่มผ่อนคลายยิ่งขึ้นเมื่อไม่ได้ยินเสียงรถ “เก่งมากเลยนะ” คุณพ่อเฮ้ยชม ทั้งที่ทุกทีเวลาเมฆจะทำอะไรเอง พ่อจะเป็นห่วงมาก “ถ้าเป็นพ่อ อาจจะทำหลายอย่างไม่ถูกก็ได้”

เมฆมองตามเสียงทุ้มนั้นอย่างเหม่อลอย “พ่อทำได้สิอะ พ่อโตกว่าผม” ก่อนต่อมา น้ำเสียงเริ่มเศร้า “แล้วที่โรงเรียนมีคนเก่งผมกว่าตั้งเยอะ”

พอได้ฟัง คุณพ่อก็ทำหน้าที่เศร้าตาม ขณะแคะถุงบะหมี่ “อย่างน้อยลูกก็ไม่ยอมแพ้ะ ทั้งที่กลัวรถ ลูกยังไปเลย”

“เพราะมีพ่อไงอะ” เมฆพูดพลางเดินกวาดไม้เท้า หาเก้าอี้เพื่อนั่งรอ “คุณครูบอกผมว่า ถึงเรียนที่โรงเรียนจนเก่งแล้วก็ควรมีคน

ช่วยกันซะ ไม่ได้ชัดเจนที่มองไม่เห็นได้หมด” ยิ่งพูด เสียงของเมฆก็เริ่มแข็ง เพราะลึก ๆ เขาอยากทำอะไรได้เก่งกว่านั้น เขาอยากเข้มแข็ง พ่อจะได้ไม่ต้องเป็นห่วงเกินไป เหมือนครอบครัวที่ควรจะเป็น...

เมฆตอบแบบนี้ แต่คุณพ่อนึกถึงเรื่องวันนี้ และที่ผ่านมา เมฆพยายามทำอะไร ไม่อยากให้ตนเข้าไปช่วย ขณะเดียวกัน เมื่อก่อนบางเรื่องที่เมฆขอให้ช่วย คุณพ่อกลับเลือกที่จะทำแทนเมฆแทบทั้งหมด

“แล้วเมฆอยากให้พ่อช่วยอะไรไหม” คุณพ่อพยายามเปิดใจ

เมฆเงียบไปครู่หนึ่ง ไม่รู้ว่าจะอธิบายเรื่องในใจอย่างไร ถ้าแม่อยู่ตรงนี้ก็คอยคุยกับพ่อก็คงดี เขาอยากตอบว่า ‘คอยอยู่ข้าง ๆ ผมซะ’ เพราะเขาอยู่คนเดียวไม่ได้ แต่คุณพ่อคอยอยู่เสมอแล้ว เพียงแค่อุ้มมากเกินไป ทั้งที่อยู่ด้วยกันมานาน กลับรู้สึกห่างเหินมากกว่าสนิท ในขณะที่คุณแม่จากไปแล้ว กลับคิดถึงมากกว่า

อาจเพราะพ่ออุ้มเขาทุกอย่าง ยิ่งนานยิ่งเหมือนบอกว่า ‘เมฆทำอะไรไม่ได้หรอก’ ไม่ต่างกับคนที่หัวเราะใส่ ยิ่งเหมือนเมฆไม่ใช่คนปกติ ทั้งที่เมฆไม่ใช่คนตาบอดคนเดียวในโลก หรือเพราะเขาเป็นคนเดียวในโลกที่กลัวรถกันแน่

ราวกับเรือลำเล็ก กำลังจมกลางทะเล ไม่มีใครเห็น

“...อย่าทิ้งผมนะฮะ” เป็นคำตอบที่ตรงไปตรงมา และนำหาคู่
อย่างประหลาด

ดวงตาของชายหนุ่มยิ่งเบิกโพลง “เมฆ” เขาเรียกชื่อลูกชาย
และหันไปมอง แต่ว่ากลับมีเพียงผีเท่าที่เดินออกห่าง ขึ้นไปบนบ้าน
เสียแล้ว ไม่ได้ลงมากินมือเย็นเหมือนทุกครั้ง

ถ้าคุณแม่อยู่ตรงนี้ อาจจะช่วยพูดได้บ้างก็ได้...

...

“เมฆสบายดีไหม” วันถัดมาเวลาเที่ยง ฟ้าเข้ามาถามเมื่อเห็นว่า
ตอนสอบดนตรีที่เมฆได้ร้องเพลง เสียงดูไม่สดชื่นเลยสักนิด เมื่อเช้า
พ่อของเมฆก็เจ็บ ไมกล้ำพุดอะไรด้วย วันนี้เมฆยิ่งเหมือนจะไม่มีแรง
สอบเข้าไปใหญ่

“ก็ดี” เมฆตอบไม่ให้ฟ้าเป็นห่วง แต่ฟ้าก็เดาได้

“ฟ้าเคยสอบแล้วเครียดเหมือนกัน” ฟ้าบอก “ครูเคยปลอบว่า
เดี๋ยวก็ผ่านไป ฟ้าเลยสอบวิชาคณิตผ่านมาแล้ว รอบนี้ก็ด้วย ไม่ว่า
เมฆจะนึกถึงอะไรอยู่ เดี่ยวก็ผ่านไปนะ”

เสียงของฟ้าดูร่าเริงเสมอ เป็นความร่าเริงที่ใส่ใจคนรอบข้าง
เสียด้วย เมฆทั้งประทับใจและอิจฉาข้อดีข้อนี้ของฟ้ามาก ถ้าเขาเป็น
คนแบบฟ้าอย่างน้อยสักชนิดหนึ่งก็คงดี

“ถ้าสอบไม่ได้ครูจะว่าไหม” เมฆถาม เพราะเรียนมาเป็นเดือน
แล้ว แต่ความกล้าของเมฆไม่เคยเพิ่มเลย

“อืมม” ฟ้าครางในคออย่างครุ่นคิด “ถ้าเมฆบอกครูว่าทำไมถึง
ทำไมได้ ครูไม่ว่าหรอก”

เมฆพยักหน้า ถึงครูจะเป็นผู้ใหญ่ แต่เป็นผู้ใหญ่ที่ไม่ใช่คนใน
ครอบครัว และอยู่กับนักเรียนมากหน้าหลายตา คงเข้าใจเขาที่เป็น
นักเรียนเหมือนกัน “แล้วถ้าเหตุผลมันน่าอายล่ะ แบบ...กลัวนะ”

“ใคร ๆ ก็มีเรื่องน่าอาย ฟ้าก็มี” ฟ้าว่า “แต่ถ้าเป็นความอายที่
ทำให้เมฆร้องไห้ มันไม่ใช่เรื่องตลกนะ คุณครูจะเข้าใจเมฆแน่”

คำตอบทำให้อุ่นใจได้บ้าง เขาต้องบอกครูในตอนบ่ายให้ได้
และเมื่อหมดพักเที่ยง ทุกคนพากันเตรียมตัวรอสอบวิชาสุดท้าย

“คุณครูน้ำค้างครับ” เมฆเรียกหนึ่งในคุณครูของวิชา O&M ที่ดู
ใจดีที่สุด ขณะที่ครูท่านอื่นกำลังพานักเรียนไปหน้าโรงเรียน จึงเป็น

ครูที่ชอบคอยดูเด็กทำยถายแถายที่เมฆสามารถถายได้เพราะเมฆก็อยู่แถาย
คนสุดทำย

“ว่าเงจะเมฆ”

“ผมขอโทษครั้บที่ไม่บอกครู” เมฆพูดเสียงเบา “ที่ผมไม่อยาก
ข้ามถนน เพราะว่ามี...เคยโดนรถชนนะครั้บ ผมก็เลยกลัว”

ความเงียบชั่วครูทำเอาเมฆคิดว่าคุณครูจะดู ‘ทำไม่ถึงมาบอก
ตอนวันสอบ’ แต่ไมใช่

“ไม่เป็นไรเงจะ ครูไม่ว่า” คุณครูย่อตัวเสมอกับเด็กชาย แล้วถาย
อย่างเป็นท่วง แม้ว่าทุกครั้งที่มีสอบครูจะมันเงใจว่ารถผ่านไม่เยอะ เป็น
เขตชุมชน แต่แผลในเงนั้นเป็นอันตรายยิ่งกว่า “เมฆคิดว่าเมฆสอบ
ไหวไหม”

เมฆอ้าเง ระหว่างไหว และไม่ไหว จนในที่สุดก็เป็นคำถาย
“คุณครูคิดว่าผมจะสอบได้ไหมฮะ”

“คุณครูเชื่อว่าเมฆทำได้เงจะ” เสียงของคุณครูน้ำค้ำงอ่อนลง
“มันเป็นเงื่งที่ใช้เวลา บางคนลองเป็นปีแล้วยังทำไม่ได้ก็มี แต่ถาลอง
ไปเงื่ง ๆ เรียงรู้ทีละนิด ไม่เร่งรีบ สักวันก็จะทำได้ ถึงช้าก็ไม่เป็นไร
นะ... วันนี้อาจไม่ผ่าน ก็ไม่ได้แปลว่าเราจะทำไม่ได้อีกเลยเงจะ”

แม้ว่านัยน์ตาของเด็กชายจะมองไม่เห็น แต่แวตาดูสั้นไหว มีหลายอารมณ์ที่อธิบายได้ยาก กังวล เครียด ทว่าไม่อยากกลัว เด็กชายคิดได้อย่างหนึ่งว่า สอบหนนี้มีแค่ครั้งเดียวเท่านั้นเอง “ผมจะลองดูนะ”

...

แล้วทุกคนก็สอบผ่านไป จนถึงตาเมฆคนสุดท้าย

พอถึงเวลาจริง ไม่รู้ว่ายอมสอบตกไปเลยตรงนี้ หรือวิ่งไปข้างหน้าแบบไม่สนอะไร อย่างไหนจะดีกว่า แต่เขา...ต้องใจเย็น ครั้งก่อนที่ข้ามไม่ได้ อย่างน้อยก็เคยไปถึงเกือบครึ่งทาง

“ไม่ไหวก็รีบออกนะ” คุณครูน้ำค้างพูด มันช่วยให้อุ่นใจบ้าง เมฆท่องไว้ในใจว่าคุณครูจะไม่ปล่อยเมฆเป็นอะไรไป

พอเริ่มแล้ว เมฆบีบมือตัวเองเรียกสติ ใช้ไม้เท้าช่วยนำทางไปข้างหน้า ปลายไม้สะกดกับเสา แล้วค่อยจับตัวเสาดำ ๆ อันไหนเสาดูเหลี่ยมจะเป็นเสาไฟฟ้า แต่เสาไหนที่ช่วงบนกลม จะเป็นเสาจระจกรซึ่งใกล้กับทางม้าลาย

ได้ยินเสียงล้อรถผ่านเป็นระยะ ตัวเองแค่ต้อง...รอจนเสียงเงียบที่สุด หากเป็นในเมือง ถ้าได้ยินเสียงคนใกล้ ๆ เดินข้ามถนนไปพร้อมกันคงไม่เป็นไร แต่ตอนนี้ต้องเดินคนเดียว

“...” เด็กชายตัวพอมกำลังก้าวไปข้างหน้า แต่ชะงักเมื่อได้ยินเสียงรถแต่ไกล แต่รอแล้ว เสียงก็ยังคงดัง...อาจเป็นเสียงรถของถนนอีกสายหนึ่ง

เด็กชายเริ่มก้าวไปข้างหน้า แต่ก้าวสั้นและช้า มีเสียงรถเป็นระลอก ยิ่งตาบอดหูก็ยิ่งได้ยินชัดขึ้นเท่าตัว ในเขตโรงเรียนรถคงไม่วิ่งเร็วอยู่แล้ว ทว่ามันอดกลัวไม่ได้

กลัวเสียงแตรรถที่ดังที่สุดในชีวิต แม้มันจะดังไกล ๆ

แรงกระแทกใน ‘วันนั้น’ มันเจ็บปวดเหลือเกิน

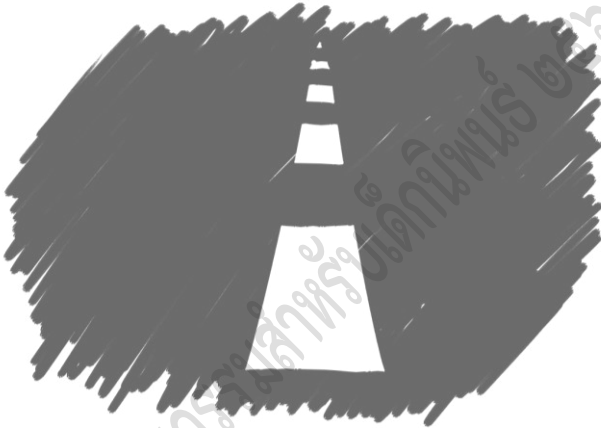
ปิ่น ปิ่น...

“...”

เสียงแตรรถดังแว่วไกล ไม่ใช่ถนนเส้นเดียวกัน แต่เมฆหูดหนึ่งพันที่อยู่กึ่งกลางทาง ไม่ต่างจากรอบที่แล้ว มือพอมกำไม้เท้าแน่นหาที่ยึดเหนี่ยวใจ

ยังมองไม่เห็นอะไร ยิ่งรู้สึกโดดเดี่ยว

‘อยากไปหาแม่จัง...’ เมฆคิดในใจ

“เมฆ!” เสียงใครบางคนดังจากอีกฟากของเมฆ เสียงห่มติด
แหบที่คุ้นเคยที่สุด

“พ่อ” ในใจเมฆงุนงง ทำไมถึงมาอยู่ที่นี่ได้ล่ะ และแน่นอนว่าทั้ง
ครูกับนักเรียนที่รออยู่ฟุตบอลบทยาก็สงสัยเหมือนกัน มีเพียงฟ้าที่
ยิ้มให้แขกที่ไม่ได้รับเชิญ

“ลูกกำลังทำอะไร” พ่อตะโกนอีกรอบ

“กำลัง—” เมฆเล็กลั่น “สอบข้ามถนนซะ”

“ลูกกลัวไหม”

“...” เมฆเจียบ แต่ท่าทางตัวเกร็งกลางถนนเป็นคำตอบได้ดี

“จั้นเดินมาข้างหน้าเลย พ่ออยู่นี่”

“ผมไม่ไหว” เสียงรดดั่งเป็นระลอก ขาเมฆแทบจะแข็งที่อเดิน
ไม่ออก อาจต้องถูกลากไปเหมือนสอบคราวก่อน

“ไม่เป็นไรเลยเมฆ” ชายหนุ่มพูดด้วยน้ำเสียงจริงจัง เพราะเขาก็โกรธตัวเองที่ผ่านมามดูแลลูกไม่ดีพอ และกำลังห้ามความเป็นห่วง
เกินพอดีของตัวเอง “พ่อจะรออยู่ตรงนี้ไม่ไปไหน จะคอยดูแลทุกก้าว
แต่พ่ออยากบอกว่า...”

“...”

“พ่อเชื่อว่าลูกทำได้”

เสียงของคุณพ่อดังก้องกว่าอะไรในโลกที่เมฆได้ยิน

เมฆอยากจะให้พ่อพาตัวเองไปข้างหน้า เหมือนที่พ่อคิดจะทำ
ทุกวัน แต่วันนี้เขาต้องไปหาพ่อเอง ไม่ว่าจะดวงตาจะเห็นอะไร

เด็กชายกระซิบไม้เท้า ทำใจพักหนึ่งก็เริ่มก้าวไปช้า ๆ ข้างหน้า
มันไม่เร็วนัก แต่ยิ่งก้าวเท่าไร มันก็ห่างจากฟุตบอลต้นทางเท่านั้น
ยิ่งก้าว เขาก็เริ่มสั่นอย่างตื่นเต้น

“เมฆสู้ ๆ!” คราวนี้เป็นเสียงของฟ้าที่ตะโกนจากปลายทาง เพื่อ
ว่าเมฆจะยังกลัว

“เมฆทำได้ เมฆทำได้!” แก้วตาที่อยู่ข้างฟ้าตะโกนสุดเสียงตาม
ๆ กัน

“ต้องร้องเหมือนในกีฬาสีไหม-” เด็กคนหนึ่งในห้องถามอย่าง
ไม่แน่ใจ แต่สุดท้ายก็ “เมฆสู้ตายไว้ลายสู้ ๆ!”

“สู้ไว้ สู้” เด็กที่เคยแกล้งก็ส่งกำลังใจตามคนในห้อง ไม่รู้ว่า
เพราะกลัวแปลกจากคนอื่น หรือรู้แล้วว่า การให้กำลังใจนั้นดีกว่าเสียง
บ่นอย่างที่เคยทำ

“มา ๆ ใกล้ถึงแล้ว ๆ!” คุณครูช่วยเชียร์อีกแรง นักเรียนทั้งห้อง
และคุณครูส่งกำลังใจให้ เป็นเสียงก้องที่เรียกเพื่อนบ้านบริเวณนั้นหัน
มาสนใจสิ่งที่เกิดขึ้น

เมฆเริ่มอยุ่ขึ้นมาแทนที่จะกลัว เหมือนตัวเองเป็นจุดสนใจอีกครั้ง แต่คราวนี้มันทำให้เขาเริ่มรู้สึกว่าได้ตัวคนเดียว แม้จะได้ยินเสียงล้อรถอยู่ก็ตาม

เด็กชายถือไม้เท้าขาวเดินตรงไปข้างหน้า มากขึ้น มากขึ้น ปลายไม้เริ่มแตะกับขอบพุดบาท ก็ก้าวทำขึ้น

“ถึงแล้ว!-”

เมฆกำลังจะร้องดีใจ แต่คุณครูและเพื่อน ๆ ต่างดีใจกว่า เสียงเฮไชโยดังลั่น “ถึงแล้ว ๆ ๆ !” ฟาโดดโลดกับที่อย่างดีใจ เพื่อนบางคนเข้ามาแตะไหล่เหมือนจะส่งแรงใจให้ ไมก็เชื่อว่ายังอยู่ดีใช่ไหม

เมฆยิ้มกว้างอย่างที่ไม่เคยเป็น เขาไม่เห็นรอยยิ้มหรือสีหน้าใครเลย แต่ความสุขรอบตัวเกือบทำเอาร้องให้ดีใจไปด้วย แค่เขาข้ามถนนมันเป็นเพียงเรื่องเล็กน้อยของโลกใบนี้ มันกลับเป็นวันที่ดีที่สุด

ขณะนั้นก็นึกได้ว่าตัวเองอยากเจอพ่อด้วย

“พ่อฮะ” เมฆขยับมือชูสูง ๆ ในอากาศกลางเรียกชื่อ มือพอมเคว้งคว้างสักพักจนนึกว่าพ่อไม่อยู่แล้ว แต่ทันใดนั้นก็มียักษ์หยาบกร้านเข้ามาจับข้อมือไว้

“พ่ออยู่นี่” ชายสูงวัยกล่าว ไม่ได้เมฆมาเพราะกลัวชนเด็กคนอื่น แต่เป็นเมฆเองที่ค่อย ๆ เดินมาหา

“ขอบคุณนะฮะ” เมฆยิ้มพรางเงยมองอากาศ ไม่แน่ใจว่าพ่ออยู่ตรงไหน จนกระทั่งพ่อเข้ามาสวมกอดเอง

เด็กชายกอดพ่อแน่น เป็นอีกครั้งที่เขาลิ้มว่าความมีดบอดมันเคยทำให้ตัวเองทรมาณขนาดไหน แต่ไม่เป็นไร เขาไม่ได้ตัวคนเดียว

โดยเฉพาะครอบครัวเพียงคนเดียวของเมฆ เขาไม่เคยเกลียดพ่อ เด็กชายเพียงอยากจะได้โตเหมือนคนอื่น และเขาอยากให้พ่อเชื่อใจ

“หลังจากนี้พ่อจะไม่ว่าเมฆแล้วนะ” คุณพ่อเริ่มพูด “เมฆอยากทำอะไรก็ทำเลย พ่อจะสอน...เมฆก็สอนพ่อด้วยนะ ว่าอยู่กับลูกให้ทำยังไง ได้ไหม”

“จริงหรือฮะ” เมฆตาโต “ถ้าพ่อสอนผม ผมก็จะช่วยพ่อด้วยฮะ พ่อจะได้ไม่เหนื่อย...แล้วผมขอโทษด้วยฮะ ที่ทำไม่ดีกับพ่อ”

“พ่อสิต้องขอโทษ...” คุณพ่อยิ่งกอดแน่นกว่าเดิม

ฟ้าฟังสองพ่อลูกคุยกันยิ้มน้อยๆ แม้เด็กคนอื่น ๆ นอกจาก
แก้วตาจะยังสับสนเรื่องที่ว่าทำไมพ่อของเมฆมาได้ก็ตาม ฟ้าอาจ
กำลังคิดว่า ‘วันนี้ฟ้าก็ช่วยโลกไว้ได้แล้ว’

...

วันนั้นการสอบผ่านไปได้ด้วยดี มีให้เดินไปซื้อของและเดิน
กลับไปโรงเรียน เมฆทำได้ดีตลอดทาง จนขากลับต้องขำมถน รอบ
นี้พ่อเมฆไม่ได้ยินเสียงรถก็วิ่งข้ามไปเลย เพราะเมฆยังกลัวรถ และไม่
อยากให้เพื่อนเชียร์จนยืนอายุกลางถนนอีก ทว่าโดนหักคะแนนพร้อม
ตกเดือนเนื่องจากอาจเป็นอันตราย

แต่อย่างน้อยคะแนนทั้งหมดก็สอบผ่าน เมฆคิดว่ารอบหน้า
อาจทำได้ดีกว่านี้ก็ได้

“เมฆ” เสียงแก้วตาตะโกนเรียกหา

“...อยู่ที่นี่” เมฆตอบกลับให้แก้วตาได้ยินว่าเสียงมาจาก
ตรงไหน แล้วก็เดินมาหาสักนิดด้วยจะได้ไม่ต้องเดินไกล “มีอะไร
เหรอ”

“เราทำมาให้” แล้วแก้วตาก็หยิบบางอย่าง “ยื่นมือมาสิ”

เมฆฉงนขณะขึ้นมาไปกลางอากาศ แก้วตาคืนมาหา กวาดมือ
ในอากาศจนจับข้อมือพอมของเมฆได้ มือแก้วตาพอนิ้วเรียวกคล้าย
เด็กโต มือนั้นวางบางอย่างใส่มือของเมฆ

พอปีบคลำแล้ว มันเป็นตุ๊กตานิ่ม ๆ และ...เป็นรูปวาท်หันข้าง
“ตุ๊กตาวาท်เธอ”

“ใช่จ๊ะ เราลองทำมาให้” แก้วตาพูดด้วยความเจือเศร้า “เราขอ
โทษจริง ๆ ที่เอาวาท်ตัวนั้นไปทิ้ง”

เมฆเงยบสั๊กพัก ยอมรับว่าตัวเองเศร้าที่มันหาย แต่เขาไม่ได้
โกรธแก้วตาแล้ว เพราะถ้าแก้วตาอยากแกล้ง คงไม่มาขอโทษ “เธอ
เป็นห่วงพวกเต่าทะเลจะกินของเข้าไบนี่ เธอเป็นผู้ช่วยทะเล” เพราะ
เมฆชอบทะเลที่สุด ดูเหมือนเขาจะติดพูดคล้าย ๆ ฟ้าแล้ว “ขอบคุณนะ
แก้วตา”

แก้วตายิ้มโล่งอก ก่อนจะได้ยินเสียง “เหมม” ลากยาวจากหน้า
ห้อง เป็นเสียงของธารที่บังเอิญได้ยินจึงชวนเล่น เมฆเลยแยกออกไป
ก่อน คราวนี้ได้กลับไเพราะพ่อกลางานมา

...

“ถ้าอยากมาเล่นที่บ้านบอกได้นะ หรืออยากยืมหนังสือก็โทรมาบอกได้เลย” ฟ้าพูดคุยกับเมฆก่อนจะแยกย้าย

เมฆพยักหน้า เพราะโทรศัพท์จะมีระบบอ่านหน้าจอให้เมื่อเราลูบนิ้วบนหน้าจอจุดหนึ่ง หรือเลื่อนนิ้วไปจุดต่าง ๆ ไม่ก็อ่านออกเสียงให้ เป็นเรื่องดีที่เขาจำหน้าตาของโทรศัพท์ได้ แต่ถ้าอนาคตมีโทรศัพท์แบบใหม่ก็ไม่แน่ “ถ้าฟ้าอยากเล่นก็ตาร์ทักบอกนะ”

“ได้เลย” ฟ้ายิ้มแยม “ไว้เจอกันนะ ฟ้าไปก่อนนะคะคุณพ่อ”
แล้วก็มสวัสดีให้คุณพ่อที่รอข้าง ๆ เมฆ

“ไว้เจอกัน...” เมฆบอกลากลับ พอดีกับที่พ่อก็พาเขากลับบ้านด้วย สีหน้าที่เคยเครียด ตอนนี้ผ่อนคลายมากทีเดียว

โรงเรียนที่เคยครึกครื้นกลับมาเงียบในวันถัดไป เสียงเด็กนักเรียนจางหาย รอยภาคหน้ากลับมาเปิด และอาจจะรอด้อนรับเด็กตาบอดคนใหม่ เป็นสถานที่ที่ไม่ต้องมองเห็น ก็ทำให้ยิ้มได้

...

พวงกฤษณาแจวพื้ตัวเดิมที่อยู่ในกองขยะ ตัวแทนแม่ของเมฆที่เหลืออยู่และจับต้องได้ ตากระดุมสีดำเงามองท้องฟ้าพอดีราวอาลัย

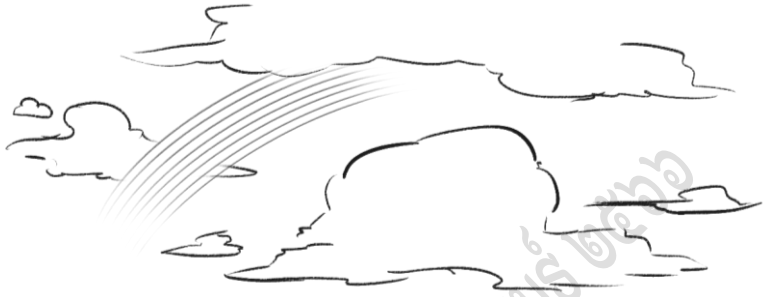
อาวรณ์ การหายไปของมันเหมือนคุณแม่ที่หายไปโดยไม่ทันบอกลา
ซ้ำสอง

แต่อย่างน้อยมันไม่เป็นไร

ถึงไม่มีพวงกุญแจแล้ว สามีและลูกชายยังจดจำเธอได้ตลอดไป
ความทรงจำที่เคยทำให้เศร้าหมองยามนี้ถึงวันวาน หวังว่าสักวันจะ
เป็นกำลังใจและคำบอกรักจากคุณแม่จากสถานที่แสนไกล

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็ก

๗ สายรุ้งแสนไกล

เวลาไม่เคยหยุดนิ่ง และผ่านไปไวจนไม่รู้ตัว

ภาพที่เห็นเป็นสีดำ จึงทำให้ดูเหมือนว่าทุกอย่างยังเหมือนเดิม
กันแน่ ไม่รู้ว่าตั้งแต่เมื่อไรที่โตะ แก้วอี้ ที่นอนดูเตียงลง และเริ่มเอื้อมจับ
ข้าวของที่เคยเหยียดสุดแขนได้สะดวกขึ้น

ช่วงประถม เด็ก ๆ สามเกลอก็อยู่ด้วยกันเหมือนเดิม แต่ฟ้าก็
ชวนแก้วตามาเป็นเพื่อนด้วย ซึ่งเมฆก็สบายใจ แก้วตาเป็นคนพูดไม่
เก่ง แต่เล่าเรื่องด้วยภาพวาดหรือจินตนาการได้ดี เหมือนฟ้าแต่เจียม
กว่าเยอะ เมฆเองก็เคยเล่าเรื่องทะเลให้แก้วตาฟังหลังรู้ว่าแก้วตาชอบ
วาดภาพ

ตอนนี้ผ่านมาน่าจะสองปีแล้ว หรือมากกว่าเล็กน้อย หลังจาก
นักเรียนชั้นประถมสี่ของโรงเรียนตาบอดเรียนจบประถมหก ทุกคน

ต่างแยกย้าย บางคนเข้าไปเรียนร่วมในโรงเรียนทั่วไป แม้จะลำบากกว่าที่โรงเรียนคนตาบอด บางคนไปต่อโรงเรียนสอนคนตาบอดที่อื่น หรือไปต่างจังหวัด หรือไม่ก็ไปหาโอกาสใหม่ ๆ ถึงต่างประเทศ ตามแต่กำลัง

“ไม่อยากแยกเร็ว ๆ เลย” ฟ้าพูดอย่างเสียดาย แต่เธอก็กังวลเรื่องการเข้าสังคมใหม่ไม่ต่างจากใคร เธอกลัวคนแปลกหน้าเหมือนกัน

“เอาน่า ไว้ค่อยมาเจอกันก็ได้” ธารปลอบ เขาตื่นตื่นที่จะได้ไปที่ใหม่ ๆ มากกว่า

เมฆกลับมาเรียนที่โรงเรียนคนตาดีโรงเรียนหนึ่งที่รับเข้าเรียน เพราะเมฆแสดงให้เห็นว่าเขาพึ่งพาตัวเองได้พอสมควร ทางโรงเรียนพยายามเอื้ออำนวยเท่าที่จะสามารถ ส่วนเมฆก็พยายามปรับตัว

เป็นครั้งแรกที่เขาต้องพึ่งพาเครื่องอัดเสียงเพื่อให้ตามทันคนอื่น ทีแรกก็เกร็งเพราะในโรงเรียนนี้เขามาเรียนคนเดียวโดยไม่มีเพื่อนเก่า โชคดีที่ทั้งคุณครูหลายคนคอยใส่ใจเขาเพื่อให้ตามเพื่อนทัน และเพื่อนที่โตะติดกันก็คอยอธิบายบางอย่างที่เมฆตามไม่ทันเป็นบางครั้ง แลกกับเมฆที่ช่วยเรื่องการเรียนโดยการสอนจุดที่เขาใจยาก เมฆเป็นคนเงียบ ๆ แต่ก็ไม่เกี่ยงที่จะช่วยงานคนอื่นเท่าที่จะทำได้ เพื่อนใหม่ยิ่งตกตะลึงเวลาเห็นเมฆใช้ชีวิตไม่ต่างจากคนตาดีมากนัก

ยิ่งในวิชาศิลปะ แม้เมฆจะไม่ได้วาดสวย แต่เพราะเคยมองเห็น ก็นึกภาพได้ ขอแค่มีคนบอกว่าเป็นสีอะไรเวลาต้องการหยิบสี เมฆเปิดใจรับน้ำใจคนอื่นด้วยความซาบซึ้ง และได้เล่าว่าที่โรงเรียนสอนคนตาบอดสอนอะไรบ้างให้เพื่อนฟัง

หลังเลิกเรียน บางครั้งเมฆก็ลองข้ามถนนตอนนี้มีเสียงเท้าก้าวเดินของคนอื่นให้ได้ยิน ปกติเวลาอยากซื้อของจะรีบไปหลังเลิกเรียน เพราะช่วงนั้นคนเยอะ ฟังเสียงง่าย และมีจราจร ตอนนี้เมฆจำจังหวะเสียงนกหวีดได้แล้ว มีบางคนมาช่วยข้ามถนน แต่บางคนไม่กล้า ไม่ก็เมินเขาไปบ้าง

เขาเริ่มไม่กลัวการข้ามถนน แต่เวลานั่งรถคุณพ่อกลับบ้าน หรือไปกับโรงเรียน จะชอบนั่งกอดเบาะเป็นเกราะกันกระแทกอีกชั้น คาคและจับเข็มขัดนิรภัยแน่น อย่างน้อย มันช่วยให้อุ่นใจ และมั่นใจยิ่งขึ้นเวลากลับบ้าน สองพ่อลูกเปิดใจคุยกันมากขึ้น จากสั้น ๆ ก็เป็นประโยคยาว ถามไถ่ชีวิตประจำวัน ข้าวเย็นวันนี้ สิ่งที่จะทำในวันข้างหน้า วันที่จะไปเยี่ยมหลุมศพของแม่ แต่เมฆจะคุยตอนที่หยุดไฟแดงเท่านั้น ลูกชายไม่ยอมให้พ่อที่ทำงานทั้งวันเสียสมาธิตอนขับรถ

ฟ้าไปเรียนที่โรงเรียนนานาชาติด้านดนตรี ถึงจะอยู่ในจังหวัดเดียวกัน แต่ไม่ได้กลับมาเจอกันบ่อยเท่าเดิม ฟ้าเองก็ทุ่มเทกับการเรียนและฝึกซ้อม จึงได้เพียงติดต่อผ่านข้อความจากโทรศัพท์เป็นส่วนใหญ่ ซึ่งเธอมักจะลงผลงานเพลงผ่านช่องทางออนไลน์ของตัวเอง

ส่วนธารได้เรียนอีกโรงเรียนคนตาดีอีกที่หนึ่ง เขามีความสุขกับเพื่อนใหม่เช่นกัน ตอนประถมธารเป็นคนแบบไหน ก็เป็นคนแบบนั้น คนห่าม ๆ ที่รักเพื่อน ทั้งใหม่และเก่า และชอบเล่นกีฬาเหมือนเดิม เขาเคยเล่นชนะเพื่อนคนตาดีอยู่บ้าง เพราะประสาทุที่เป็นเลิศ และตอบสนองไว ยิ่งตอนนี้เขาได้แว่นตาขยายภาพ ยิ่งมองเห็นได้ดีขึ้น เพียงแต่ต้องปรับตัวกับระยะขยายภาพของแว่นให้ชิน

คนที่อยู่ไกลสุด คงเป็นแก้วตาที่ไปเรียนต่างจังหวัด ห่างไปเป็นร้อย ๆ กิโลเมตร เพราะพ่อแม่ต้องย้ายที่ทำงาน ทุกคนได้รู้ชีวิตความเป็นอยู่ของแก้วตาในโซเซียลมีเดีย พร้อมรูปถ่ายที่เธอน่าจะถ่ายเอง โดยมีตัวช่วยในโทรศัพท์ประเมินภาพให้ ส่วนมากจะเป็นห้องฟ้า หรือถนนที่อยู่แถวบ้านใหม่

ทุกคนได้มาเจอกันนาน ๆ ครั้ง ต่างคนต่างมีเส้นทางตัวเองแต่ยังติดต่อกันเมื่อคิดถึง หรือท้อแท้กับชีวิต มีปัญหาตามประสาวัยรุ่น มีเมฆกับฟ้าที่เจอกันบ่อยเพราะบ้านใกล้กว่าใคร ฟ้ามาเล่นดนตรีที่บ้านของเมฆ และเมฆก็ไปเยี่ยมโซฮี มีวันหนึ่งช่วงมัธยมปลาย โซฮีจากไปด้วยโรคซรา เมฆจึงมาคอยปลอบเพื่อนสาวตัวเองที่กำลังเศร้าเป็นระยะหนึ่ง

ไม่ทันไร พอถึงชั้นมัธยมปีที่หกทุกคนเตรียมสอบเข้ามหาวิทยาลัย หลังจากที่ผ่านมาผ่านพ้นความเหน็ดเหนื่อยพร้อมกับลุ้นผล

สอบ เมฆสอบได้มหาวิทยาลัยต่างจังหวัด สาขาวิทยาศาสตร์ทะเล และสิ่งแวดล้อม แก้วตาเข้าเรียนปริญญาตามโควตามหาวิทยาลัย ส่วนธารที่ทุกคนคิดว่าจะเรียนต่อเกี่ยวกับกายวิภาคหรือพลศึกษา กลับเรียนบริหารธุรกิจในจังหวัดเดิม เพื่อรับช่วงจากงานโรงแรม บางส่วนของที่บ้าน แต่ยังไม่เลิกเล่นกีฬาแน่นอน

และฟ้าได้ทุนเรียนมหาวิทยาลัยสาขาดนตรีของประเทศ แคนาดา นั่นอาจแปลว่าจะเป็นเวลาสี่ปีที่ทุกคนอาจไม่ได้เจอกันอีกเลย

“ไปเที่ยวอำลาหน่อยไหม” ธารพิมพ์ข้อความลงโทรศัพท์ใน ช่องข้อความกลุ่มเพื่อนไม้เท้าชาวคนสนิท “เดี่ยวไม่ได้เจอกันแล้ว”

“ทำอย่างกับว่าฉันจะหายไปสิบปีเลย” ฟ้าพูดผ่านโปรแกรม แปลงเสียงเป็นอักษรตอบกลับ เนื้อความติดตลกตามประสา “แล้วจะไปไหนกันดี”

“คิดถึงทะเลที่ไปตอนประถมนะ แต่มันไกล” ธารตอบ ในขณะที่เมฆกับแก้วตารับรู้ถึงข้อความ แต่ไม่ได้ตอบอะไร ทั้งคู่เที่ยวที่ไหนก็ได้ที่เพื่อนอยากไป ให้ฟ้าที่ไปไกลบ้านสุดเป็นคนเลือกน่าจะดีกว่า

“ไปอควาเรียมไหม” ฟ้าตอบ

นั่นจึงเป็นเหตุผลที่วันนี้ที่ผองเพื่อนทั้งหมดจึงได้มาเจอกัน

เมื่อถึงวันซึ่งเป็นอาทิตย์ถัดไป เมฆมาตามนัดโดยมีคุณพ่อมาส่ง ระหว่างทางเปิดวิดีโอฟังข้อมูลของสถานที่หลายรอบไปพลาง อาจเป็นโชคดีที่วันนัดตรงกับวันหยุดงานของพ่อพอดี “นัดไว้ตรงนี้ใช่ไหม” คุณพ่อถามเมฆขณะพาเมฆไปที่ข้างหน้าทางเข้าของอควาเรียม

“ใช่ครับ” เมฆพยักหน้าขณะเดินและศอกตามพ่อไป ทีแรกเขาก็เกรงใจที่พ่อมาช่วยด้วย แต่เขาเคยพูดนานแล้วว่าถึงจะปรับตัวกับโลกมืดได้ดี ก็ยังต้องพึ่งพาคนอื่นบ้าง เมฆที่ไม่คุ้นชินเส้นทางจึงยอมรับน้ำใจจากพ่อ

“ทางนี้!” เสียงของธารตะโกนเรียก ฟ้ากับแก้วตาเองก็รออยู่แล้ว จึงตะโกนเรียกด้วย

“สวัสดิ์!” เสียงใสของฟ้าตะโกนดังก้อง

“สวัสดิ์ทุกคน” เสียงทุ้มของคุณพ่อทำเอาฟ้าและแก้วตาที่ไม่รู้ว่ามาด้วยชะงักเพราะเสียงเดินผู้คนปะปนกัน

“สวัสดิ์ค่ะคุณพ่อ” แก้วตายกมือไหว้สวัสดิ์ตามเสียง ฟ้าก็ยกมือไหว้อย่างลนลานเพราะไม่คิดว่าคุณพ่อของเมฆจะมาด้วย ธารก็เกือบจะลืมหิ้วด้วยเช่นกันเพราะขำท่าทางของฟ้า “วันนี้มาเที่ยวด้วยหรือคะ”

“ใช่ จะได้ช่วยธารน้ำที่ยาวด้วย” คำตอบของคุณพ่อทำให้ธาร
ยิ้มทันที

“ขอบคุณนะครับ แต่วันหยุดทั้งที อย่าลืมนสนุกด้วยนะครับ” คุณ
พ่อหัวเราะเมื่อธารบอกแบบนี้ เขาอาจเล้ยยที่จะสนุก แต่เขาชอบ
ทะเลไม่ต่างจากเมฆ บรรยากาศที่นี่อาจจะพอทำให้นึกถึง พลังคิดว่า
เขาเคยดูแลเด็กตาบอดกลุ่มนี้เมื่อหลายปีก่อน รู้ตัวอีกทีทุกคนก็โต
หมดแล้ว

ทุกคนเข้าไปซื้อตั๋ว ที่แรกพนักงานประหลาดใจกับคนหลายคน
ที่ถือไม้เท้าขาว ปลายไม้เท้าของธารมีแถบสีแดง และเมฆกับแก้วตา
สวมแว่นดำด้วย ยิ่งบ่งบอกสถานะกับคนอื่นได้ดีกับคนที่โรงเรียน ที่
แรกเมฆก็ไม่ชอบแว่นดำเพราะไม่เคยเห็นหน้าตัวเองใส่แว่น เพียงใส่
เพื่อให้คนอื่นรู้สถานะของตน แต่แก้วตาที่เห็นทุกอย่างเกือบจะมีด
สนิท จึงใส่แว่นตาไว้กันแสงทำร้ายดวงตา

คุณพ่อและธารนำทางทุกคน คุณล้ายกับวิทยากรที่เคยเจอตอน
ทัศนศึกษา เหล่าคนถือไม้เท้าขาวแต่ละคนข้างหน้าเดินเลียบบตาม
ทางเดิน ผ่านตู้ของสัตว์น้ำ กุ้ง ปู งูทะเล ต่าง ๆ ไปถึงปลาตัวเล็ก ได้
ยินเสียงฟองน้ำเบา ๆ เมื่อยืนใกล้ตู้ปลา สัมผัสของกระจกแท็งก์น้ำ
และเพียงปลายนิ้วก็รับรู้ความเป็น

สามเกลอที่ตาเห็นเป็นความมืดไม่รู้ว่าตรงหน้าเป็นอย่างไร แต่
ทั้งธารกับพ่อก็ช่วยกันอธิบาย แม้จะไม่เก่งเหมือนเมฆ ฟ้าเสนอะไร
ตกลง ๆ ว่าลองซื้อตุ๊กตาที่ร้านของฝากมาจับดูรูปร่างทีละตัวใหม่ แต่
นั่นออกจะเปลืองเงินไป

วันนี้วันหยุด จึงมีคนเยอะกว่าวันอื่น การเดินทางจึงใช้เวลา
มากกว่าปกติทั้งเพราะหยุดเดินดูปลา หรือระวังผู้คน แม้ที่แห่งนี้จะ
กว้างขวาง แต่ผู้คนชอบกระจุกในโซนที่น่าสนใจ หรือพอถึงเที่ยงก็จะ
นั่งพักในโซนร้านอาหารเยอะ

ที่แรกกะว่าจะรีบเที่ยว รีบออกมาเพื่อไปเที่ยวที่อื่นด้วย แต่เมฆ
เริ่มเดินไม่ไหวตอนมาถึงโซนสัตว์อาร์กติก

“ฉันอยากนั่งรอตรงนี้นะ” เมฆบอกทุกคน ถึงจะเป็นที่ ๆ เขา
ชอบ แต่ต่อความเรียงแห่งนี้ก็กว้างมากกว่าที่คิด แกรมมีคนเยอะ เขาก็ยิ่ง
เหนื่อย

โซนตรงนี้เป็นโซนเพนกวิน ได้ยินเสียงมันร้อง หรือโอดลงน้ำ
เป็นระยะ ๆ ผสมกับเสียงตื่นตาตื่นใจของผู้ชม

“ไปก่อนได้นะ ไว้ค่อยกลับมาหาทีหลัง” เมฆบอก เด็กหนุ่ม
เกรงใจไม่ยอมให้ทุกคนรอ แม้จะเสียดายที่ได้มาเจอเพื่อนทั้งที่ “คุณ
พ่อไหวไหมครับ”

“พอไหว แต่ลูกได้มาเที่ยวทั้งที นึกว่าจะเที่ยวมากกว่านี้” พ่อ
กล่าวอย่างกังวล

“แค่นี้ผมก็สนุกแล้วครับ” เมฆพยักหน้าพลางยิ้มน้อยๆไม่ให้พ่อ
เป็นห่วง

“ไว้จะรีบกลับมาละ อย่าแอบไปไหนล่ะ อ้อ อย่าคุยกับคนนำ
สงสัยด้วยนะ” ธารกล่าว ก่อนที่สี่คนจะเดินต่อ เพราะฟ้าได้ยินเสียง
แมวน้ำจึงเดินตามเสียงไปเป็นคนแรก ๆ แทบไม่รอใคร

เมฆนั่งอยู่อย่างนั้น พักดื่มน้ำและพักหายใจอยู่หลายนาที่ เด็ก
หนุ่มชอบได้ยินเสียงสัตว์ต่าง ๆ และอควาเรียมเป็นสถานที่หนึ่งที่เมฆ
ชอบไม่แพ้ท้องมหาสมุทร แต่มันจะดีกว่าถ้าเป็นเสียงของพวกมันจาก
ธรรมชาติจริง ๆ เหมือนเป็นเสียงจากหัวใจอันเป็นอิสระในโลกกว้าง

ไม่แน่ใจว่าผ่านไปหลายนาที่ขนาดไหนที่ปล่อยความคิด
ล่องลอยกับเสียงในมหาสมุทรจำลอง ม้านั่งขนาดยาวที่ว่างข้างตัว
ชายหนุ่ม ได้ยินเสียงฝีเท้าเดินมา ก่อนจะเป็นเสียงถุงพลาสติกวางซ้ำ
ของดังไม่ไกลจากตัวเขา

“มาแล้วเหรอ สนุกไหม” เมฆถามไปเพราะคิดว่าเป็นคุณพ่อกับ
เพื่อน ๆ

แต่กลายเป็นความเจ็บป่วยชั่วคราวหนึ่ง “สนุกค่ะ” เสียง
เด็กผู้หญิงที่น่าจะยังอยู่ประถมตอบกลับงง ๆ เมฆผะ ไม่นึกว่าจะเป็น
เด็กแปลกหน้า จึงเจ็บปากไม่กล้าพูดต่อ เพราะไม่อย่างนั้นคน
รอบตัวอาจจะคิดว่าตัวเองไม่ประสงค์ดีกับเด็กก็ได้ เขาจึงถอดอกแล้ว
นั่งนิ่งเป็นรูปปั้น

แต่ว่าเด็กคนนั้นเจ็บ และเขาไม่ได้ยินเสียงเด็กคุยกับคนอื่น
หรือแม้แต่ตัวคนที่คิดว่าเป็นผู้ปกครองจะพูดคุยด้วย มันเป็นความ
เจ็บบ่น่าอึดอัดที่กินเวลาหลายนาที กว่าเด็กหนุ่มจะเริ่มชวนสนทนา
ด้วยความสงสัย

“...ทำไมอยู่คนเดียวล่ะ” เมฆถามอย่างเป็นทางการ

“พี่ก็อยู่คนเดียวค่ะ” เด็กตอบชื่อ ๆ พลังความหาของจาก
ถุงพลาสติกเสียงดัง

“รอเพื่อนนะ เพื่อนพี่ไปเที่ยว”

“ไม่เหงาหรือคะ”

“เอ่อ...เดียวเพื่อนก็กลับมาแล้ว” เมฆตอบพลังยิ้มแห้ง ซึ่งเด็ก
น้อยที่มองเห็นได้ก็เห็นรอยยิ้มเขาด้วย แต่ไม่ได้สังเกตว่าเมฆตาบอด

แถมคิดว่าเด็กหนุ่มที่โตกว่าดูไม่ยอมยกไหล่เธอ จากการเก็บมือเก็บเท้า
นั่งหลังตรงขนาดนั้น เด็กน้อยจึงคุยด้วยเหมือนสงสารมากกว่า

“หนูมีเพื่อนรอแล้ว” แล้วเธอก็ไปข้างหน้า “น้องเพนกวิน”

มีเพนกวินเป็นเพื่อนหรือ เมฆคิดในใจว่าพิลึกดี แต่ก็ชวนนึกถึง
ฟ้าที่บอกว่าหมาของเธอเป็นน้องสาว “ชอบเพนกวินหรือ”

“เพนกวินน่ารักค่ะ” เสียงของเด็กดูมีชีวิตชีวาขึ้นเล็กน้อย “มัน
เอาท็องกลิ้งบนหิมะด้วย ตัวลูกก็กลม ๆ น่ารัก” เธอเล่าพลางขยับมือ
ไม่อธิบายให้ดู แต่เมฆได้เพียงฟัง “แต่เพนกวินน่าจะเหงานะคะ”

“ทำไมล่ะ”

“ก็เพนกวินบินไม่ได้” เด็กสาวพูดต่อ “นกทุกตัวก็บินได้ แล้วเห็น
โลกกว้างหลายที่ แต่เพนกวินอยู่ได้ไม่กี่ที่เองค่ะ จะไม่ได้เห็นโลกกว้าง
แล้วก็ไม่มีเพื่อนเป็นนกตัวอื่น หนูเลยชอบดู เพนกวินจะได้รู้ว่าคน
หน้าตาแบบไหน”

เมฆได้ยื่นแล้วก็คิด คำพูดของเด็กผู้หญิงทำให้สะกิดใจ
บางอย่าง เขานึกไม่ออกว่าคืออะไร เพียงแต่ก็ตอบกลับ “เพนกวินไม่
เหงาหรอก เพราะไม่ได้อยู่ตัวคนเดียว” เด็กหนุ่มยิ้ม “เพนกวินมี
ครอบครัว พ่อแม่จะปกป้องและให้ความอบอุ่นลูกด้วยตัวของมัน...
ถึงจะบินไม่ได้ แต่ขนของมันหนาและนุ่มพอจะปกป้องครอบครัวจาก
อากาศหนาว”

“จริงด้วย” เด็กน้อยพูดเบา ๆ ขณะมองไปยังลานเพนกวิน มี
ทั้งตัวเล็กตัวใหญ่ และเห็นตัวหนึ่งที่ซุกลูกตัวเล็กไว้ใต้ท้อง

“มีนกไม้ก็ตัวที่จะดำน้ำได้ใช่ไหมล่ะ แกรมดำได้นาน ท้องทะเลก็เลยเป็นโลกร่างของมันด้วย ดังนั้นมันก็จะเป็โลกรอีกใบที่นอกอีกหลายตัวไม่เคยเห็น มันไม่เหมือนนกพันธุ์อื่น แต่ก็วิเศษนะ” เสียงของเมฆดูกระตือรือร้นขึ้นเมื่อได้พูดเรื่องเกี่ยวกับสรรพสัตว์ที่เขารู้จัก

“ดีจังที่ไม่เหงา” เด็กหญิงยิ้มแย้ม เธอรู้ว่าเพนกวินบินไม่ได้จึงต้องดำน้ำ แต่เธอก็ไม่เคยคิดถึงมุมนี้เลยว่าเพนกวินมีโลกอีกใบ “แต่ทะเลมันน่ากลัวนะคะ” เพราะในทะเลมีสัตว์น้ำกล่า น้ำเย็นมาก และยิ่งลึกก็ยังมีด

“ใช่ แต่ว่า...” เมฆคิดว่าจะอธิบายอย่างไรดี “เพราะมันกล้าหาญ และว่ายน้ำเก่งกว่านกที่บินได้ เพนกวินเลยไม่กลัวทะเลนะ ถ้านกตัวอื่นเหมือนน้กบิน เพนกวินก็เป็นคนขับเรือผู้เก่งกาจ”

เด็กน้อยนึกภาพตาม เป็นเพนกวินใส่หมวกกับต้นเรือ เป็นนกขนฟูในชุดเครื่องบินเต็มยศ “เท่สุด ๆ เลย!” เธอรำเร็งยิ่งกว่าเดิม “บินไม่ได้แต่เก่งจัง”

“นกตัวอื่นก็เก่งนะ นกกระจอกเทศนะวิ่งเร็ว อินทรีก็บินได้สูง แม้ลมจะแรง นกตัวเล็กก็บินไว ช่วยแพร่เกสรดอกไม้ เปิดเองก็บินได้เดินได้ ว่ายน้ำได้ ทุกตัวนะเก่งไม่เหมือนใคร มันวิเศษทุกตัวเลย” เด็กหนุ่มพูดอย่างอึมอึม ไม่รู้ทำไมถึงรู้สึกสนุกที่ได้พูดมากมาย ทั้งที่ปกติเขาเป็นคนเงียบ ฟังแต่คนอื่น

แต่ไม่ทันไร เขาได้ยินเสียงดังของธารเรียก พร้อมเสียงวิ่ง
เหยาะมาในโซนเพนกวิน “เมฆ มาเร็ว”

“ไปไหน” เมฆถามตื่น ๆ ประหลาดใจ พลังลุกขึ้นยืน โบกมือ
ให้ธารเห็น

“มีแสดงวาท์เพชรฆาต เลยอยากให้มาดูด้วย” ธารบอกขณะ
เดินเข้ามาหา “พ่อนายจงไว้ให้แล้ว ไปเร็ว”

เมฆเอออตามน้ำไป เพราะเขาชอบวาท์จริง ๆ ขณะกำลังแตะ
ศอกธารกำลังจะไป ก็ได้ยินเสียงตามหลัง

“บ๊ายบายค่ะพี่นักแสดง”

“นักแสดงหรือ” เมฆทวนคำอย่างฉงน ตอนนี้เขามีไม้เท้ากับ
แว่นดำ ซึ่งเด็กน้อยนี้ถึงตัวละครชายใส่สูท ถือไม้เท้าพร้อมแว่นดำที่
โลดแล่นในการ์ตูนฝรั่งที่ฉายบนทีวี จะดีกว่านี้ถ้าใส่หมวก ซึ่งเป็น
เรื่องที่เมฆไม่เคยดู “บายนะ อ้อ แล้วอย่าคุยกับคนแปลกหน้านะ” เขา
ตอบกลับอย่างเก้ ๆ กัง ๆ พอดีที่แม่ของเด็กไปเอาของที่ลืมบนรถ
กลับมารับลูกของตัวเอง

...

ในการแสดงวาฟ ทุกคนใบหน้าเบิกบานจากการที่วาฟ
กระโจนน้ำแรงจนน้ำกระเซ็นใส่ แต่ยั้งดีที่เจ้าหน้าที่ให้ทุกคนใส่ชุดกัน
ฝนป้องกันไว้แล้ว

เมฆไม่ได้ชอบโชนัก เพราะอย่างไรก็ชอบวาฟที่อยู่ใน
ธรรมชาติมากกว่า ฮารแกลิ่งบอกว่าจะสาดน้ำกลับ แต่วาฟก็เปียกน้ำ
อยู่แล้ว แก้วตาขีดหน้าเงิบ ๆ แต่ฟ้ากลับหัวเราะสนุก “น้ำเย็นจัง”
เธอกล่าว ไม่นึกว่าเธอที่ไม่เคยเห็นวาฟมาทั้งชีวิตจะยังสนุกได้ แต่บาง
ทีเพราะได้ยินเสียงร้องตกใจเวลาน้ำสาดจากเพื่อน ๆ ก็ได้ ทำให้ไม่
เหงาเท่าไร

ทุกคนไปเที่ยวโชนัดไป เป็นการเที่ยวที่เรียบง่าย แล้วฮารก็
พูดขึ้นว่า “ตอนไปพาเมฆมาดูวาฟนะ ได้ยินเมฆเล่าเรื่องเพนกวินให้
เด็กฟังด้วย” ทีนี้เพื่อน ๆ ก็ขอให้เมฆเป็นเหมือนวิทยากรบรรยายต่าง
ๆ โดยมีคุณพ่อช่วยดูว่าตรงหน้ามีตัวอะไรบ้าง ส่วนเพื่อนฟังตั้งใจฟัง
ทำให้อยู่ควาเรียนนานกว่าเดิมเพื่อดูเมฆที่มีความรู้เรื่องสัตว์ทะเล
เยอะได้เจิดฉาย มีแก้วตาที่หยิบดินสอมาเขียนภาพในสมุดเล่มเล็ก
เป็นระยะ

แต่ผ่านไปจวนจะหมดวัน ก็ยังเสียดายราวกับยังเที่ยวไม่เต็มที่
แก้วตาต้องรีบปักค้ำคืนที่บ้านฟ้า เพื่อกลับต่างจังหวัดแต่เช้า

ทุกคนต้องแยกย้ายแล้ว คราวนี้ไม่ใช่แค่ฟ้าที่ต้องจากลา
หลังจากนี้ทุกคนคงแยกย้ายไปคนละทิศละทาง มีมหาวิทยาลัยในใจ
ของตัวเอง ถึงอยู่ใกล้กันก็อาจจะมีเวลามาน้อยลง แต่จะไม่ไปแล้วก็
ไม่ได้ ได้แต่หวังว่าทุกคนจะทำตามความฝันตัวเองเต็มที่

คราวนี้กลับเป็นธารผู้ที่คุณเข้มแข็งกลับร้องให้ออกมาเจียบ ๆ จน
คุณพ่อของเมฆทัก “เป็นอะไรหรือเปล่า”

“แค่ใจหายครับ” ธารพูดพลางยกมือเช็ดน้ำตาแรง ๆ เพราะเขา
คิดถึงเพื่อน ทั้งเพื่อนตรงนี้ และเพื่อนที่โรงเรียนมัธยมด้วย รู้สึก
อ่อนไหวทุกครั้งที่ยกกัน

“ไม่เป็นไร เรายังติดต่อกันได้เสมอ” ฟ้าปลอบใจ แม้เวลาของ
เมืองแวนคูเวอร์ ประเทศแคนาดาจะช้ากว่าไทยประมาณสิบแปด
ชั่วโมง แต่เธอก็ไม่ยอมให้เพื่อนสนิทเศร้าใจ “ฟ้าจะไม่ลืมทุกคนนะ”

“...จริงสิ เราทำนี่มาให้ด้วย” แก้วตากล่าว ก่อนจะหยิบ
บางอย่างในกระเป๋า แล้วยื่นให้เพื่อน ๆ ทุกคน มันเป็นกำไลเชือกเส้น
เล็ก แต่ละเส้นมีจี้เล็ก ๆ รูปสัตว์ทะเล ของฟ้าเป็นนกปากแอน ธารเป็น
เมฆน้ำเสือดาว เมฆเป็นวาฬสีน้ำเงิน และแก้วตาเป็นแมงกะพรุน
พระจันทร์ “พอรู้ว่าจะมาเที่ยวควาเรียม เลยลองทำก่อนมาเที่ยวนะ”

“ทำเองหมดเลยเธอ” เมฆเลิกคิ้วขณะคลำตัวจี๊ดด้วยความ
อยากรู้อยากเห็น

“เปล่า ตัวจี๊ดที่สาวช่วยทำนะ”

“เก่งจัง ฟ้าชอบมากเลย” เด็กสาวยิ้มร่า “เท่านี้ก็ไม่มีสิแล้ว
ขอบคุณนะ จะเก็บไว้...อย่างดีเลย” ช่วงสุดท้ายเสียงฟ้าเริ่มสะอื้นมา
บ้าง เพื่อน ๆ จึงกอดปลอบ เหมือนพี่ชายที่สาวช่วยปลอบน้องเล็ก

...

หลังจากที่ทุกคนแยกย้าย เมฆกลับไปกับคุณพ่อ แต่ก่อนถึง
บ้าน พ่อก็ยื่นบางอย่างมาสะกดให้เมฆรู้ “อะไรหรือครับ” เมฆถาม

“รูปถ่ายนะ ที่ถ่ายรูปไว้ก่อนกลับ” คุณพ่อบอก ก่อนทุกคนกลับ
ได้ใช้กล้องถ่ายรูปโพลาไรด์ของแก้วตาถ่ายภาพเก็บไว้ โดยคุณพ่อ
เป็นคนถ่ายให้ เขาเพิ่งรู้ว่ามันพิมพ์รูปซ้ำได้ ตอนแก้วต่ายื่นรูปที่ฟิล์ม
ยังไม่ขึ้นภาพกับชายหนุ่ม

เมฆนึกขำ เขามองไม่เห็น จะดูรูปได้อย่างไร ภาพมันขึ้นหรือยัง
ก็ไม่แน่ “ผมทำหน้าที่แปลกหรือเปล่าครับ ตอนถ่ายรูป”

“ก็นิดหนึ่ง” เพราะเมฆยิ้มไม่แฉ่ง ไม่สี เด็กหนุ่มไม่รู้ว่ายิ้มแบบ ไหนสวยเพราะไม่ได้เห็นหน้าตัวเองในกระจกนาน “ถ้าออกมาแปลก แล้วจะไม่เก็บไว้หรือ”

เมฆเลิกคิ้ว “เก็บครับ” มองไม่เห็นก็จริง แต่มันเป็นของที่เพื่อน ให้มา เขาเก็บในกระเป๋าเสื้อ คำให้แน่ใจว่ากระเป๋าเสื้อไม่เป็นรูจนทำ รูปหล่นหาย “แล้วพ่อจะไปไหนต่อไหมครับ”

“กินข้าวนอกบ้านไหม ฉลองที่สอบได้”

“ข้าวฝีมือพ่อก็อร่อยมากแล้ว”

“ถ้าไปตลาด แล้วซื้อของมาทำละ ดีไหม”

“ครับ” เมฆยิ้ม แล้วเริ่มเงิบเมื่อรถเริ่มขับต่อ ทุกครั้งที่ไม่ได้ พุดคุยกับพ่อ เมฆจะคิดคนเดียว ถึงจะเป็นการฉลองสอบได้ แต่ก็กลัว ไม่น้อยที่ต้องไปเข้าสังคมใหม่ เริ่มต้นใหม่ ทว่าไม่มีอะไรยากเท่าตอนที่ เขาตาบอดแรก ๆ

เสียงรถเคลื่อนผ่านไป คู่หูจนชินเวลาทุกคนกลับบ้าน เปลือก ตาไม่เห็นแสงสีของไฟข้างทางหรือจากอาคารยามค่ำ มันจะเป็นสี ออกส้ม เหมือนตอนพระอาทิตย์สะท้อนบนทะเลหรือเปล่า

และเขายังคงคิดถึงแม่... ทำให้เขายังต้องพยายามก้าวออกจาก
ความเจ็บปวด

สิ่งที่เคยเป็นในอดีต ภาพวิวที่เคยเห็น สิ่งที่เคยทำได้
ความสัมพันธ์และความสุขที่เคยมี หากเสียไปแล้วไม่สามารถ
ย้อนกลับมาใหม่ได้ ทุกคนต่างสูญเสีย ต่างมีส่วนที่ขาดหาย ไม่ใช่แค่
เขา ไม่ใช่แค่คนพิการ

แต่ถ้ายังก้าวต่อไป อนาคตจะมีอยู่เสมอ เมฆเชื่อนั้น เขา
ทำตามความฝันที่อยากเป็นนักดำน้ำไม่ได้แล้ว แต่ความฝันของเขา
เปลี่ยนเป็นผู้บรรยายความรู้เกี่ยวกับสัตว์ทะเล เพราะเขายังชอบ
ความมีชีวิตชีวาของมหาสมุทรไม่เคยเปลี่ยน

ที่บ้านหลังเล็กใจกลางเมือง ในบ้านของเด็กหนุ่ม ตอนเช้า
ของของเมฆสวนใหญ่ถูกขนย้ายเพื่อไปอยู่หอพัก รวมถึงรูปถ่ายจาก
เพื่อน อะไรก็ตามที่ระลึกถึง พวงกุญแจก็ด้วย เพราะเป็นไม่กี่สิ่งที่ทำให้
รู้สึกว่าคุณ ๆ นั้นยังอยู่ตรงนี้โดยไม่ต้องมองเห็น

แต่ยังเหลือรูปหนึ่งใส่กรอบไว้ให้คุณพ่อ

รูปที่เมฆวาดในวิชาศิลปะตอนอยู่โรงเรียนคนตาบอด เรื่องที่
ล่องในมหาสมุทรกว้าง กำลังเล่นหาดาวสีฟ้า แต่เพราะเมฆมองไม่
เห็น สีของเรือมันจางจนเกือบจะลึบกับทะเล จนเหมือนเรือใกล้จม

แต่คุณพ่อลงสีเพิ่มให้เรือชัดขึ้น และวาดเพิ่มเป็นตัวคุณพ่อ เมฆ และคุณแม่ นั่งอยู่บนเรือด้วยใบพายยิ้ม ดวงดาวจากเดิมมีแค่สีฟ้า ตอนนี้มีสีเหลือง สีเขียว และสีม่วงด้วย

ตอนแรกเมฆไม่กล้าให้ เพราะกลัวว่ามันไม่สวยในสายตาของคนตาดี

แต่พ่อชอบมันมาก และพ่อก็ไม่ได้วาดเก่งเหมือนกัน

ขอขอบคุณ

ผู้อ่านทุกท่านที่อ่านหนังสือเล่มนี้จนจบ ทำให้ตัวละครทุกตัวมีชีวิต หากเรื่องนี้สร้างความจรรโลงใจแก่ท่านไม่มากก็น้อย ก็รู้สึกยินดียิ่ง คุณครูเอื่องที่คอยให้ปรึกษา แนะนำ และให้ตัวผู้เขียนรบกวนอยู่เสมอตั้งแต่ต้นจนจบ คุณครูทุกท่านในสาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็ก ที่ทำให้ได้ทำผลงานชิ้นนี้ และช่วยชี้ให้เห็นจุดบกพร่องที่ผู้เขียนมองข้ามไป นักอ่านที่อาสาอ่านผลงานทั้ง ๒๐ ท่าน ซึ่งให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่ง เพื่อนร่วมชั้น เพื่อนสนิท และเพื่อนในโซเชียมมีเดีย ที่ช่วยให้ความผ่อนคลายระหว่างทำงาน ครอบครัวยุที่ให้อำนาจใจ ให้ความช่วยเหลือ และความห่วงใยเสมอ

สุดท้ายนี้ขอบคุณตัวเองที่ทำงานชิ้นนี้จนเสร็จ

หากผู้อ่านพบข้อผิดพลาดทางข้อมูลเกี่ยวกับคนตาบอดหรือโรงเรียนสอนคนตาบอด หรือมีข้อเสนอแนะเพิ่มเติม สามารถส่งข้อมูลมาที่อีเมล bloomgray@gmail.com เพื่ออนาคตอาจมีการปรับปรุงผลงานชิ้นนี้อีกครั้ง

เมฆ เด็กชายที่ต้องใช้ชีวิตวัยประถมในโรงเรียนสอนคนตาบอด
การเสียภาพตวหนังสือที่เขารัก ภาพวิงดงามที่ตราตรึง การปรับตัว
กับโลกที่มีดสนิท ทำให้เขากลับการใช้ชีวิต
แต่ฟ้า เด็กหญิงที่ตาบอดตั้งแต่กำเนิด เข้ามาเป็นเพื่อนกับเมฆ
หวังว่าจะช่วยให้เมฆจะมีความสุขกับชีวิตได้แม้จะมองไม่เห็น โดยฟ้า
ไม่รู้เลยว่าความกลัวของเมฆมีมากกว่าที่เธอคิด

